

ένανυσμα

Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων ΑΕΙ-ΤΕΙ
Τεύχος 43 | Άνοιξη 2015 | 1,5€

ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΟΥ, ΟΜΩΣ;

«Προκύπτει ολοφάνερα, λοιπόν,
η αναγκαιότητα για μια Αριστερά
που θα βρίσκεται στη ζωή και στη
δράση των μαζών που θα ανοίγει
δρόμους με ταξικό και επαναστατι-
κό προσανατολισμό.

Αριστερά που θα αναδεικνύεται και
θα δυναμώνει μέσα στους ταξικούς
αγώνες του κόσμου της δουλειάς
και του μόχθου.

Αριστερά της
επαναστατικής ανατροπής.»

Απόσπασμα από το άρθρο:
«η Αριστερά είναι χρήσιμη
μόνο όταν είναι επαναστατική»

Γ. Κωνσταντόπουλος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΟΣ 43 ΑΝΟΙΞΗ 2015

ΑΦΙΕΡΩΜΑ:

Αριστερά. Προς τα πού, όμως;

Τι Αριστερά χρειάζεται η νεολαία σήμερα;
(11-14)

Έξοδος από την ΕΕ (8-9)

Διαπραγμάτευση (15)

Χρέος (16-17)

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

Νεολαία και προοπτικές (4-5)

Συνδιοίκηση (5-6)

ΑΕΙ-ΤΕΙ (6-7)

Άσυλο (9-10)

«Φιλανθρωπία» (18)

Σκουριές Χαλκιδικής: Οι μάσκες έπεσαν, ο αγώνας συνεχίζεται (19)

ΣΤΗΛΕΣ

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ: Κοντονής με γραμμή
Θάτσερ; (20)

ΙΣΤΟΡΙΑ: Παρισινή Κομμούνα (21)

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ: «American Sniper» (22)

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΤΕΙ Λάρισας (6), Αρχιτεκτονική Ξάνθης (20),
Νομική Αθήνας (10)

ΕΝΑΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των
Αγωνιστικών Κινήσεων ΑΕΙ-ΤΕΙ
βιβλιοκαφέ «Εκτός των Τειχών»,
Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια
www.agonistikeskiniseis.org

Θεσσαλονίκη
στέκι Σφεντόνα, Μακρυγιάννη 17
<http://resistenciaelotta.blogspot.gr>

Γιάννενα
<http://agonkiniseis-ia.blogspot.gr>

Εμβάσματα-συνδρομές:
Εθνική Τράπεζα, αρ. λογ: 771/743100
IBAN: GR6301107110000071174310079

EDITORIAL

Άνοιξη του 2015 και θα μπορούσαμε να πούμε πως ανοίγεται μπροστά μας μια ιδιαίτερα απαιτητική περίοδος για το λαϊκό κίνημα και τις απαντήσεις που θα πρέπει η αριστερά να προωθήσει σε αυτό.

Από την μία υπάρχουν οι αυταπάτες που προωθεί η κυβερνώσα «αριστερά» και οι κάθε λογής παρατρεχάμενοι, από την άλλη δεν πρέπει να ξεχνάμε πως η επίθεση των δυνάμεων του συστήματος παραμένει και θα οξύνεται όσο αναπαράγεται ένα κλίμα αναμονής. Πολύ περισσότερο που μέρα με την μέρα οι αντιθέσεις μεταξύ των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, για το μίρασμα του κόσμου, οξύνονται φορτώνοντας νέα βάρη στους λαούς. Αντιθέσεις που επηρεάζουν άμεσα και την πολιτική κατάσταση εντός της χώρας πιέζοντας για την επιβολή νέων γύρων επίθεσης στα δικαιώματα του λαού και της εργατικής τάξης.

Έχουν λοιπόν αναδειχθεί κάποια βασικά ζητήματα που ευελπιστούμε με την παρούσα έκδοση να μπορέσουμε να τα εξετάσουμε πιο αναλυτικά και να προσδιορίσουμε στο βαθμό που αυτό είναι δυνατό, την δικιά μας στάση αλλά και τις δυνατότητες και προοπτικές που ανοίγονται μπροστά μας.

Θα μπορούσε λοιπόν να θεωρήσει κάποιος πως τίποτε δεν άλλαξε για τον λαό μετά τις τελευταίες εκλογές και θα είχε, κατά μία έννοια, δίκιο μιας και είναι γεγονός πως τα δικαιώματα και οι όροι ζωής της εργατικής τάξης και του λαού δεν μπορούν να αλλάξουν μέσω εκλογών αλλά μόνο με όρους ταξικής πάλης. Στην πραγματικότητα όμως τα πράγματα είναι λίγο διαφορετικά, μιας και μπορεί τα βασικά στοιχεία της εφαρμοζόμενης πολιτικής να παραμένουν ίδια, οι όροι που αυτά τίθενται όμως δεν μπορούν να μην διαφοροποιούνται με βάση τις νέες συνθήκες.

Οι απαντήσεις βρίσκονται μπροστά, λοιπόν. Με την ανάγνωση των πραγματικών δυσκολιών που υπάρχουν μπροστά μας και την προετοιμασία μας απέναντι σε όλα αυτά που καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε. Με το ξεκαθάρισμα του σημαίνει πραγματική αριστερή απάντηση στην σημερινή συνθήκη και το τι εν τέλει ορίζουμε εμείς με τον όρο αριστερά σαν μορφή αλλά βασικότερα σαν περιεχόμενο.

Νομίζουμε πως ενόψει και των φοιτητικών εκλογών θα μπορέσουμε να ανοίξουμε όσο περισσότερο μπορούμε την άποψη μας, δίνοντας παράλληλα και την πολιτική μάχη για την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος.

ΝΕΟΛΑΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Νίκος Κοκολαντωνάκης,
ΣΤΕΓ ΤΕΙ Ηρακλείου

Κοινά αιτήματα, κοινοί αγώνες
Η προοπτική της νεολαίας στη σύνδεση της με τη λαϊκή
πάλη!

Πολλές φορές, χαρακτηρίζουμε την επιδρομή στα δικαιώματα της εργατικής τάξης και των λαών ως μια επίθεση στρατηγικού χαρακτήρα. Την ορίζουμε ως την ιστορική ρεβάνς του ιμπεριαλισμού απέναντι στους λαούς, του κεφαλαίου απέναντι στην εργατική τάξη. Μια κατεύθυνση που άρχισε να παίρνει σάρκα και οστά σε πλανητική κλίμακα εδώ και αρκετές πλέον δεκαετίες -μετά και τις καταρρεύσεις στις χώρες του λεγόμενου ανατολικού μπλοκ. Χαρακτηριστικές αφετηρίες της είναι η πολιτική Ρήγκαν στην Αμερική και Θάτσερ στην Αγγλία, όπου πλέον με νέους όρους αρχίζει ο νέος γύρος επίθεσης. Κι αυτός, άλλοτε με υφέσεις άλλοτε με εξάρσεις, με μέτρα οικονομικού χαρακτήρα αλλά και με τις δεκάδες ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, τους πολέμους στη Μέση Ανατολή αλλά και το διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας, συνθέτει το πλαίσιο στο οποίο (και τους όρους με τους οποίους) το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα συγκροτείται απέναντι στους λαούς και την εργατική τάξη.

Η αναφορά στο τότε δεν γίνεται ως άλλη ιστοριογραφία αλλά ως ανάγκη να δούμε πως η κατάσταση που βιώνουμε σήμερα δεν ήρθε από τους ουρανούς. Αποτελεί συνέχεια μιας διαδικασίας που κρατάει από τότε, ενώ αναβαθμίζεται γοργά σε βάρος των λαών και της εργατικής τάξης, όσο δεν συγκροτούνται αντιστάσεις που να τη φρενάρουν στο επίπεδο των κινήματων (εργατικό, λαϊκό, αντιπολεμικό, αντιιμπεριαλιστικό, αριστερό, κομμουνιστικό). Η διαδικασία αυτή έχει βάση την οικονομική κρίση και το μπλέξιμο αυτής με την διαδικασία αναδιαμόρφωσης των συμμαχιών στο επίπεδο των μεγάλων χωρών (ιμπεριαλιστικών) για το πώς και με ποιους όρους στη σημερινή φάση θα διαχειριστούν τις μεταξύ τους κόντρες. Κι αυτές οι κόντρες φτάνουν σήμερα να εκφράζονται σε σημείο παροξυσμού σε διάφορες περιοχές του πλανήτη. Να δούμε εδώ τι εκτυλίσσεται στην Ουκρανία, τη Μέση Ανατολή, τη Συρία και όπου αλλού ο ανταγωνισμός και οι διαξιφισμοί μεταξύ των ιμπεριαλιστών διαμορφώνουν καταστάσεις όπου βρωμάει μπαρούτι κυριολεκτικά.

Χαρακτηρίζουν, λοιπόν, κυνικά, χωρίς κανένα πρόβλημα, ευκαιρία την οικονομική κρίση. Είναι ευκαιρία για την αστική τάξη σε αυτούς τους καιρούς να συμπυκνώσει και να λάβει -όπως και κάνει δηλαδή- σφωρεία πνιγερών μέτρων σε βάρος των λαϊκών στρωμάτων, της νεολαίας και της εργατικής τάξης. Η πολιτική της μάλιστα δε μένει στην καταπάτηση δικαιωμάτων όπως το 8ωρο, η μόνιμη και σταθερή δουλειά, οι μισθοί. Στο στόχαστρο μπαίνουν και οι συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες. Ποικιλοτρόπως, δηλαδή, δίδονται ποινικά απεργίες και απεργοί, καταργούνται συλλογικές συμβάσεις, νομοθετούνται νέες ατομικές. Έτσι, πετυχαίνουν με ένα σμπάρο πολλά τρυγόνια. Από τη μια τα μέτρα αυτά -και άλλα τόσα- φέρνουν περισσότερα κέρδη για το κεφάλαιο ενώ ταυτόχρονα κάνουν τις όποιες αντιστάσεις να φαντάζουν αδύνατες, καθώς το ατομικό προάγεται έναντι του συλλογικού.

Στις συνθήκες της σύγχρονης βαρβαρότητας, διαμορφώνονται και οι εργασιακές σχέσεις των καιρών μας. Το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης διαμορφώνει, με άλλα λόγια, τους σύγχρονους σκλάβους του. Υπολογίζει και τοποθετεί τη γενιά μας στη γενιά των χαμένων κατακτήσεων, των ελαστικών σχέσεων εργασίας, των κατακερματισμένων δικαιωμάτων.

Ο «λογαριασμός», οι στοχεύσεις και οι κατευθύνσεις για να υλοποιηθεί κάτι τέτοιο, ξεκινούν από νωρίς, από τις πρώτες βαθμίδες της εκπαίδευσης. Είναι βασικός σκοπός της εκπαίδευσης να επιτελέσει ένα σημαντικό ιδεολογικό και κατανεμητικό ρόλο, με στόχο να προασπίσει το συμφέρον της αστικής τάξης και του κεφαλαίου. Συγκεκριμένα, οι ταξικοί φραγμοί στα σχολεία εκφράζονται κυρίως σε αυτή τη φάση μέσω των συγχωρεμένων σχολείων, ως άλλων σχεδίων- Αθηνά, και του εναγώνιου τρεξίματος από φροντιστήριο σε φροντιστήριο. Έτσι διαχωρίζονται οι «άξι-οι και ικανοί» των οποίων οι οικογένειες μπορούν (για πόσο ακόμα και για τι ποσοστά της μαθητιώσας νεολαίας ισχύει κάτι τέτοιο;) να ανταπεξέλθουν στη χρυσοπληρωμένη δωρεάν εκπαίδευση.

Εδώ βέβαια αξίζει να γίνει αναφορά στους μαθητές των ΕΠΑΛ-ΕΠΑΣ και ΙΕΚ, στα κομμάτια εκείνα της μαθητιώσας νεολαίας που δε

σκέφτονται καν την προοπτική της εισόδου σε κάποια ανώτατη σχολή. Ταξικά εδώ, οι ανάξιοι και μη ικανοί, κατά τα φερέφωνα της μπουρζουαζίας, αφού «δεν τα παίρνουν τα γράμματα», στέλνονται σε προγράμματα και σχολές μαθητείας. Εκεί, με μισθό 300 ευρώ για 6 μήνες, χωρίς ασφάλιση, ή στην καλύτερη περίπτωση με ασφάλιση έναντι κινδύνου, από μικρή ηλικία μετατρέπονται σε σύγχρονους Όλιβερ Τουίστ.

Τώρα δε, για τους όλο και λιγότερους που κατάφεραν να εισαχθούν σε ΑΕΙ-ΤΕΙ, το φιλτράρισμα προχωρά μέσω της εντατικοποίησης των όρων σπουδών. Με τα σχέδια Αθηνά, τις διαγραφές, τα δίδακτρα, τις όλο και λιγότερες παροχές στο πλέγμα της σίτισης-στέγασης-συγγραμμάτων. Επιδιώκεται η δημιουργία του πανεπιστημίου του Μνημονίου, όπου δε χωράνε σύλλογοι, άσυλο και διαδικασίες αμφισβήτησης της φτώχειας, της ανεργίας, των ταξικών φραγμών. Όπου επίσης θα λείπουν αυτά που οι παλιότερες γενιές φοιτητών γνώρισαν και έζησαν ως μαχητικό φοιτητικό κίνημα, πυροδοτή λαϊκών αντιστάσεων και αγώνων, όχι μόνο για τα στενά φοιτητικά αιτήματα αλλά για ευρύτερα. Από το σχετικά πρόσφατο κίνημα του Μαΐου-Ιουνίου '06-'07 κόντρα στον τότε ν. Πλαίσιο της Γιαννάκου και τη γενικότερη αναθεώρηση του Συντάγματος, έως παλιότερα με τη μεγάλη συμβολή των φοιτητών και ευρύτερα των νεολαϊστικών μαζών στην εξέγερση του Νοέμβρη του '73.

Το σύστημα δείχνει, λοιπόν, να οργανώνεται από νωρίς ώστε να καταστείλει είτε ιδεολογικά είτε μέσω της ωμής βίας και της φασιστικοποίησης τις συνειδήσεις της νεολαίας. Γι' αυτό τη στέλνει έως στο περιθώριο των ναρκωτικών και της παραίτησης από κάθε τι το δημιουργικό, σε κανάλια που μπορεί να την ελέγχει. Την εγκλωβίζει σε ομαδοποιήσεις εκτονωτικής φύσης όπως αυτές εκφράζονται στα γήπεδα, κοινωνικού κανιβαλισμού (πρόσφατο το ζήτημα με τη δολοφονία του Γιακουμάκη) κ.λπ. Σε κάθε περίπτωση, η νεολαία αδυνατεί να δει τα πραγματικά προβλήματα που την στέλνουν στο περιθώριο και την μιζέρια.

Ας δούμε, όμως, ένα σημαντικό δεδομένο που χαρακτηρίζει τη σημερινή φάση. Παγκόσμια αλλά και στη χώρα μας, η νεολαία παρότι ιδεολογικά και πολιτικά χτυπημένη, βαλλόμενη συνεχώς, πρωτοστάτησε και συνεχίζει να το κάνει σε δεκάδες λαϊκούς αγώνες και εξεγέρσεις. Οι μαζικότερες κινητοποιήσεις του Δεκέμβρη του 2008 αποτέλεσαν τομή στις συνειδήσεις μιας γενιάς και, όπως εύστοχα τότε γράφτηκε, η νεολαία έκτοτε «δε γυρνά πίσω». Η καθολική παραδοχή του γεγονότος, ότι στις πρόσφατες εκρήξεις λαϊκής οργής στις αραβικές χώρες η νεολαία ήταν αυτή που τροφοδότησε και έδωσε αγωνιστική ώθηση στις εκεί εξελίξεις, είναι στοιχείο που ενισχύει την άποψη ότι κάτι αλλάζει στο πεδίο των λαϊκών-νεολαϊστικών μαζών. Φαίνεται το εξής: ο νέος κόσμος στις δεδομένες συνθήκες βλέπει τα όνειρα και τη ζωή του να τσαλακώνονται. Αυτό αφορά είτε πτυχίο και εργασιακά δικαιώματα, τα οποία μεταφράζονται σε ανεργία, συνθήκες εργασιακού μεσαίωνα για τους τυχερούς και προοπτικές μετανάστευσης για τους άλλους (στη χώρα μας), είτε τα πιο αποφασιστικού χαρακτήρα για την ίδια τη ζωή πολεμικά μέτωπα που οι ισχυροί της γης ανοίγουν (Ουκρανία, Συρία, Ιράκ κ.α.). Η νεολαία αναγνωρίζει έτσι την καπιταλιστική βαρβαρότητα από πρώτο χέρι, σε όλο της το μεγαλείο. Βλέπει ότι οι ανάγκες της και η ζωή της δε χωράνε στη δεδομένη κατάσταση της μαζικής ανεργίας, της προοπτικής της μετανάστευσης, των πολέμων.

Εξειδικεύοντάς το στα δικά μας, η νεολαία βιώνει τις συνθήκες της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, όπως αυτή παίρνει μορφή μέσω της επίθεσης στα δικαιώματα όλου του λαού. Δημιουργείται, ειδικότερα, μια σύνθετη συνθήκη στην οποία, από τη μία, η εργατική τάξη, η νεολαία και ο λαός δυσανασχετούν κάτω από την πίεση της επίθεσης και αρνούνται να κυβερνώνται κατ' αυτόν τον τρόπο. Την ίδια στιγμή, η αστική τάξη, από την άλλη, δε μπορεί (λόγω των σχέσεων εξάρτησης με ΗΠΑ-ΕΕ αλλά και λόγω των πιέσεων από τα δικά της ιδιαίτερα συμφέροντα κόντρα και ενάντια στον λαό) να κυβερνήσει όπως πριν. Και όταν λέμε «όπως πριν», εννοούμε χρησιμοποιώντας τότε το καρότο και τότε το μαστίγιο. Η όξυνση της κρίσης και το βάθεμά της επιβάλλουν κυρίως το μαστίγιο!

Λόγω της παραπάνω συνθήκης, ξεσπούν αντιστάσεις στο πεδίο των

νεολαιίστικων και λαϊκών μαζών. Ο Δεκέμβρης του 2008, οι απεργίες του '10-'12, η προσπάθεια συγκρότησης φοιτητικού κινήματος κόντρα στο ν. Πλαίσιο Διαμαντοπούλου το '11, τα μαζικά τοπικά κινήματα σε Κερατέα και Σκουριές, και άλλα πολλά κεντρικά ή επιμέρους μέτωπα. Όλα τα παραπάνω μέτωπα και κινήματα είναι στοιχεία που δείχνουν και στους πλέον δύσπιστους, ότι ο λαός και η νεολαία δεν πρόκειται να δεχτούν αμαχητί όσα για αυτούς, χωρίς αυτούς, λογαριάζει η σύγχρονη βαρβαρότητα.

Ανάγκη όμως στη συγκεκριμένη κατάσταση αποτελεί η αναζήτηση απαντήσεων. Γιατί όλες αυτές ή οι περισσότερες από αυτές τις κινητοποιήσεις δεν κατάφεραν να ξεπεράσουν τα εμπόδια που τους τέθηκαν; Τα όρια σπουδών αποτελούν πραγματικότητα στις σχολές, οι καθαρίστριες του Υπ. Οικονομικών αναμένουν ακόμα για την επαναπρόσληψή τους, και όσον αφορά τον τόσο δημοφιλή 751 βασικό μισθό, η κυβέρνηση δηλώνει «αναμένετε μια διετία ακόμα!» Τροχοπέδη, τελικά, στα κινήματα της νεολαίας και του λαού μπαίνει κυρίως η προηγούμενη φάση στην οποία βρίσκονταν. Πρόκειται για τη φάση όπου η κυριαρχία του καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού δεν αμφισβητούνταν, ενώ η εργατική τάξη, η τάξη- κορμός της λαϊκής πάλης, βαλλόταν και από τα μέσα. Σπουδαία εδώ η συμβολή της Αριστεράς με την παραγωγή ιδεολογημάτων αξιοποιήσιμων για το σύστημα, όπως το «λιγότερη δουλειά, δουλειά για όλους».

Καθώς όμως στην ταξική πάλη οι μεταπτώσεις από τη μία φάση στην επόμενη δε γίνονται γραμμικά, κι αφού κάθε νέα φάση διαδέχεται διαλεκτικά την προηγούμενη, κρατάει από αυτή στοιχεία θετικά και αρνητικά. Παραμένει, λοιπόν, ζητούμενο η εκ νέου συγκρότηση της εργατικής τάξης ως τάξης για τον εαυτό της. Ζητούμενο, την ίδια στιγμή, παραμένει και η δημιουργία μετώπου Αντίστασης στην επίθεση, όπως αυτή εκφράζε-

ται στους χώρους δουλειάς, στα σχολεία, τις σχολές.

Συνεχίζει να προκύπτει ως ανάγκη η ενοποίηση των κατά τόπους αντιστάσεων, του φοιτητικού κινήματος με το μαθητικό, καθώς και ευρύτερα με τα κομμάτια εκείνα της νεολαίας που βρίσκονται ήδη στον στίβο του μεροκάματου ή της ανεργίας. Αιτήματα σε αυτή τη βάση που μπορούν να γεφυρώσουν- ενοποιήσουν τους διαφορετικούς χώρους της νεολαίας και του λαού είναι σίγουρα το «μόνιμη και σταθερή δουλειά» που είναι και ευρύτερος στόχος της πάλης «ενάντια στους ταξικούς φραγμούς στην εκπαίδευση» που συνασπίζει φοιτητές-μαθητές. Αντίστοιχα, ίδιας βαρύτητας στοχεύσεις που μπορούν στην εποχή μας να συγκροτήσουν μαζικό λαϊκό κίνημα με ζωτικό του τμήμα τη νεολαία, είναι τα ζητήματα των δημοκρατικών δικαιωμάτων και των πολιτικών ελευθεριών. Χαρακτηριστική η πάλη ενάντια στη φασιστικοποίηση κάτω από το ταξικό- πολιτικό πρίσμα που δεν εμπίπτει στο κυνήγι μαγισσών και τον κλεφτοπόλεμο με τους φασίστες της Χρυσής Αυγής. Αντίθετα, τοποθετεί το ζήτημα στην πραγματική του διάσταση, κατανοώντας ότι πριμοδοτείται και ενισχύεται από το βάθεμα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, την ποιοτική αναβάθμιση της επίθεσης, την ανάγκη καταστολής εν τη γενέσει των όποιων αντιστάσεων από μεριάς εργατικής τάξης, νεολαίας και λαού.

Τέλος, απαραίτητη είναι η σύνδεση όλων αυτών των αιχμών στην κατεύθυνση της αντιπαράθεσης συνολικά με το καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα. Σε αυτή τη βάση, η νεολαία, που βιώνει στο πετσί της την εκδήλωση των πιο άγριων- πραγματικών εκφράσεων του συστήματος της βαρβαρότητας, μπορεί και πρέπει να εντάξει την προοπτική της στην πάλη για την ανατροπή του.

ΣΥΝΔΙΟΙΚΗΣΗ

Λώλης Κωνσταντίνος,
HMMY Ξάνθης

«Όποιος ανακατεύεται με τα πίτουρα.....»

«....τον τρώνε οι κότες» λέει η γνωστή παροιμία, και δεν θα μπορούσε να περιγράψει καλύτερα το ζήτημα της συνδιοίκησης στα πανεπιστήμια. Ένα ζήτημα που εκτός από τις παραδοσιακές αστικές δυνάμεις εντός των πανεπιστημίων (ΠΑΣΠ, ΔΑΠ), έχει και ένθερμους υποστηρικτές και στους κόλπους της ρεφορμιστικής αριστεράς. Μα, θα αναρωτηθεί κάποιος, γιατί να μην θέλουμε να αποφασίζουμε για τις σχολές μας μαζί με τους καθηγητές μας; Η συνδιοίκηση εκτός του ότι δεν υπήρχε ποτέ αίτημα του αγωνιστικού φοιτητικού κινήματος, ήταν κάτι το οποίο επιλέχθηκε από τις αστικές τάξεις των χωρών, εφαρμόστηκε ύστερα από εκρήξεις της νεολαίας και ουσιαστικά ήταν ο βέλτιστος θεσμός για το προχώρημα της επίθεσης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, εγκολπώνοντας μέσα στις αποφάσεις και τους φοιτητές που συμμετείχαν σε αυτά τα όργανα. Οι οποίοι φυσικά δεν είχαν κανένα ουσιαστικό λόγο στην λήψη των αποφάσεων. Ας εξηγηθούμε περισσότερα.

Σύντομο ιστορικό

Η έννοια της συνδιοίκησης/συνδιαχείρισης προωθήθηκε πρώτη φορά στα σοσιαλδημοκρατικά καθεστώτα της Ευρώπης στο τέλος της δεκατίας του '60. Ιδιαίτερα ο «Μάης του '68», μαζί με τις φοιτητικές και λαϊκές κινητοποιήσεις και εξεγέρσεις της εποχής (βλ. Βιετνάμ), έπαιξε σημαντικό ρόλο στην προώθησή της σαν μέσο καταστολής των κινήματων. Αυτό μετατράπηκε

σε μάθημα για το σύστημα. Μαζί με την καταστολή -που είναι ο άμεσος τρόπος απάντησης των κυρίαρχων τάξεων- άρχισαν να εμφανίζονται οι προτάσεις από την αστική πλευρά για συνδιαχείριση των προβλημάτων με ενδιάμεσα και κατώτερα στρώματα. Στο φοιτητικό πεδίο, αυτό αποτυπώθηκε στα πανεπιστήμια όλης της Ευρώπης (Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία), με το μέτρο της συνδιοίκησης να αποτελεί την επιτυχημένη τελικά φόρμουλα που θα αποδιοργανώνει τα κινήματα αμφισβήτησης, και θα κάνει τους φοιτητές να νιώθουν συνυπεύθυνοι για την κατάσταση και την πολιτική που εφαρμόζοταν.

Στην Ελλάδα, το μέτρο αυτό ουσιαστικά εφαρμόστηκε από το ΠΑΣΟΚ, μόλις αυτό ανέλαβε την εξουσία της χώρας το 1982, με τον νόμο 1268. Όχι μόνο στα πανεπιστήμια, αλλά και σε χώρους εργαζομένων, καθηγητών, μέχρι και στο εργατικό κίνημα ειδικότερα. Προσπάθησε με αυτό το μέτρο, πρώτον, να αφοπλίσει το φοιτητικό κίνημα της περιόδου το οποίο μετά την εξέγερση του Νοέμβρη είχε βγει συγκροτημένο, και που ήταν πλέον βασικός πυλώνας της αντιιμπεριαλιστικής πάλης και των αγώνων του λαού, αλλά και δεύτερον, καθώς εκπροσωπούσε αντιδραστική συμμαχία μεσοστρωμάτων-αστικής τάξης, την οποία εξέφρασε το ΠΑΣΟΚ, έπρεπε να πάρει θέσεις, ακόμα και μέσω της ΠΑΣΠ στα πανεπιστήμια, που κατείχε μέχρι πρότινος η Νέα Δημοκρατία. Κατανοούμε λοιπόν γιατί και με ποιά μέσα χρησιμοποιήθηκε στην Ελλάδα το εν λόγω μέτρο.

Πως έχει πλέον η κατάσταση

Με το νόμο του '11, το σύστημα φέρνει νέα μορφή συνδιοίκησης. Η συμμετοχή στα νέα λεγόμενα Συμβούλια Διοίκησης, το ανώτατο πανεπιστημιακό όργανο λήψης αποφάσεων, από τον φοιτητόκοσμο, γίνεται με την παρουσία ενός εκλεγμένου φοιτητή. Ενός φοιτητή, ανάμεσα στα 14 υπόλοιπα μέλη του συμβουλίου, 8 από το εσωτερικό της σχολής, και 6 εξωπανεπιστημιακά. «Και που είναι το κακό;» θα πει κανείς. «Πολύ όμορφα και ωραία θα τοποθετείται εκεί ο εκλεγμένος (μην ξεχνιόμαστε) εκπρόσωπος των φοιτητών, και θα συναποφασίζει με τους καθηγητές μας, για το καλό μας και το καλό του πανεπιστημίου μας!» Βέβαια, με την εκλογή της νέας συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, το πράγμα αλλάζει! Κατάργηση των Συμβουλίων Διοίκησης, και επανασύσταση συλλογικών Οργάνων με τη συμμετοχή και των φοιτητών με ποσόστωση! Δηλαδή, αυτό που εν τέλει αλλάζει, είναι ο αριθμός των φοιτητών που θα είναι ένας απλός παρατηρητής, χωρίς καμία ουσιαστική δυνατότητα παρέμβασης!

Όσον αφορά στην άποψη των υπόλοιπων δυνάμεων στις σχολές μας, ας μη σπαταλήσουμε γραμμές για τις κλασσικές καθεστωτικές δυνάμεις ΠΑΣΠ-ΔΑΠ, που με πρόφαση την δημοκρατικότητα του πανεπιστημίου προωθούσαν (και προωθούν) το μέτρο της συνδιοίκησης σαν κάτι το θετικό. Όπως τόσα χρόνια προωθούσαν, είτε μένοντας αμέτοχοι, είτε (τις

περισσότερες φορές) βρισκόμενοι απέναντι από τους φοιτητές, την επίθεση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Έχει ενδιαφέρον να δούμε την άποψη των αριστερών δυνάμεων. Η ΚΝΕ-ΜΑΣ, από την πρώτη εφαρμογή του σαν μέτρο το δέχεται, και αποτελεί για αυτούς ένα μέσο παρέμβασης που επιδιώκουν. Η ΑΡΕΝ, και σαν κυβερνητική παράταξη πλέον, χαιρετίζει την συνδιοίκηση, και εναποθέτει αρκετές από τις δυνάμεις της, πάνω στην εφαρμογή του νέου νόμου από την κυβέρνηση, σέρνοντας συλλόγους και μεμονωμένους φοιτητές από σύγκλητο σε σύγκλητο και από τμήμα σε τμήμα, εκθειάζοντας την συνδιαλλαγή με τους καθηγητές, που «ίσως να είναι και με το μέρος μας κάποιες φορές». Κομμάτια των ΕΑΑΚ έχουν εκφραστεί ανοιχτά υπέρ της εκπροσώπησης στη συνδιοίκηση, έχουν ψηφίσει πρύτανη (η περίπτωση Φίλη στο Πολυτεχνείο Κρήτης και Ξανθόπουλου στο ΕΜΠ). Όσο για εκείνα που αποφεύγουν να εκφραστούν ανοιχτά υπέρ της συνδιοίκησης, η στάση τους «να πηγαίνουμε να μαθαίνουμε τι γίνεται», αλλά και το πάγιο αίτημα τους για φοιτητικό έλεγχο και άσκησης βέτο στις αποφάσεις τους, βαδίζει ακριβώς στον ίδιο δρόμο. Σήμερα, όλες οι υπόλοιπες αριστερές

παράταξεις ζητούν την επιστροφή στην παλιά καλή συνδιοίκηση με την εκπροσώπηση των φοιτητών στις συγκλήτους και στις καθηγητικές συνελεύσεις (τμήματος).

Βασίζόμενοι στις δυνάμεις μας!

Σαν φοιτητές, είναι ανάγκη να αρνηθούμε οποιαδήποτε μορφή ενσωμάτωσης του φοιτητικού κινήματος στον διοικητικό μηχανισμό! Είναι όργανα που δημιουργήθηκαν για ακριβώς αυτό το σκοπό. Οποιαδήποτε εμπλοκή των φοιτητών σε αυτά τα όργανα μόνο αρνητικά μπορεί να συνεισφέρει στην προσπάθεια αναζωπύρωσης του αγωνιστικού φοιτητικού κινήματος. Ένα σωρό αλλαγές σε προγράμματα σπουδών, εντατικοποιήσεις σχολών, αντιδραστικές επιλογές, καταργήσεις δωρεάν παροχών και πολλά άλλα παραδείγματα μεταρρυθμίσεων, έφθασαν με δούρειο ίππο την συνδιοίκηση. Σιωπηλά και αμαχητί, όπως ακριβώς τους βολεύει.

Είναι λοιπόν χρέος μας να ξεκαθαρίσουμε την στάση μας και απέναντι στους καθηγητές, που ο ρόλος τους είναι ένας, να μεταβιβάσουν την κυβερνητική πολιτική μέσα στις σχολές,

και να μην έχουμε αυταπάτες περί «καλών» και συνεργάσιμων μεγαλοκαθηγητάδων. Η συμμετοχή αριστερών και δεξιών σε αυτά τα όργανα είναι αυτή που έχει αναπαράγει τις σχέσεις και τα κομπρεμί με το καθηγητικό κατεστημένο και έχει δώσει στο φοιτητικό συνδικαλισμό κρατικά και πελατειακά χαρακτηριστικά. Να κατανοήσουμε ότι η συνδιοίκηση, είναι ο τρόπος για να πείσεις τους φοιτητές ότι βρίσκονται σε θέσεις εξουσίας, ενώ στην πραγματικότητα αποτελεί μια μορφή εξουσίας ξεκάθαρα ενάντια τους! Ο μόνος τρόπος πάλης ο οποίος έχει δώσει ουσιαστικές νίκες στους φοιτητές και στους αγώνες τους, είναι ο δρόμος! Πρέπει να μαζικοποιήσουμε τις Γενικές Συνελεύσεις μας, εκεί που πραγματικά η φωνή μας έχει αντίκρισμα! Να οργανώσουμε στους συλλόγους μας, απαξιώνοντας τα όργανα που μας διαπλέκουν με το κράτος, και μας καθιστούν συνυπεύθυνους για την κατάσταση των σχολών μας! Να δυναμώσουμε τα πραγματικά όργανα του φοιτητικού κινήματος, μαχόμενοι με τις δικές μας δυνάμεις, για τα δικά μας δικαιώματα!

ΑΕΙ- ΤΕΙ

Κανελλόπουλος Γιώργος, Φυσικό Αθήνας
Δημακοπούλου Ρεβέκκα, Γεωλογικό Αθήνας

Η επίθεση, τα αδιέξοδα και η οργάνωση της πάλης μας

Τις τελευταίες δεκαετίες διεξάγεται μια ολομέτωπη επίθεση από την πλευρά του ξένου και του ντόπιου κεφαλαίου στα εργατικά και λαϊκά δικαιώματα. Μια επίθεση, η οποία κλιμακώνεται στο πλαίσιο μιας βαθιάς δομικής να οξύνονται. Η αντιλαϊκή πολιτική που εφαρμόζεται, επιβάλλει μαζικά τη φτώχεια, την ανεργία και την εξαθλίωση με στόχο το φόρτωμα αυτής της κρίσης στις πλάτες των καταπιεσμένων. Απόρροια αυτής της επίθεσης ήταν η αναδιάρθρωση του πολιτικού σκηνικού της χώρας με πρόσφατη συνέπεια την ανάδειξη στην κυβερνητική εξουσία των ΣΥΡΙΖΑ- ΑΝΕΛ. Παρότι ο πρώτος δεν αποτέλεσε και δεν αποτελεί ακόμη ένα καθαρά αστικό κόμμα, γινόμαστε μάρτυρες μιας συνεχούς πολιτικής μετατόπισης του και εναρμόνισης του στις επιταγές του ιμπεριαλισμού και της ντόπιας άρχουσας τάξης.

Στην εκλογή αυτή είχε εναποθέσει μεγάλη μερίδα του λαού τις ελπίδες του για την ανακοπή της επίθεσης και την εφαρμογή μιας “πιο φιλολαϊκής” πολιτικής. Ωστόσο φαίνεται όλο και περισσότερο ότι οι ελπίδες αυτές δεν ήταν παρά μία αυταπάτη και ότι η επίθεση συνεχίζεται αμείωτα, όσο κι αν προσπαθούν να μας πείσουν για το αντίθετο με τη λεγόμενη “διαπραγμάτευση”.

Όπως ήταν αναμενόμενο, η αντιλαϊκή πολιτική δε θα μπορούσε να απουσιάζει από τα πανεπιστήμια, εφόσον αυτά αποτελούν βασικό ιδεολογικό μηχανισμό του συστήματος και μέσο για την στελέχωση της παραγωγής του στις εκάστοτε συνθήκες. Παρά, λοιπόν, τις όποιες προεκλογικές και μετεκλογικές εξαγγελίες για άρση της επίθεσης στα ΑΕΙ- ΤΕΙ η βασική κατεύθυνση και στοχοθεσία του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου παραμένουν ίδιες: η ένταση των ταξικών φραγμών και η οικοδόμηση σχολών για λίγους και εκλεκτούς στα πρότυπα της Μπολόνια, προκειμένου να συμβαδίσουν με τις νέες εργασιακές συνθήκες. Την κατεύθυνση αυτή έρχεται να εξυπηρετήσει η περαιτέρω εφαρμογή του νόμου- πλαίσιο.

Βασική πτυχή του νόμου, που δεν έχει υλοποιηθεί εξ ολοκλήρου μέχρι στιγμής, παρά τον κομβικό της χαρακτήρα, είναι οι διαγραφές (δηλαδή ο μαζικός αποκλεισμός των φοιτητών φτωχών και λαϊκών στρωμάτων από την ανώτερη εκπαίδευση), που αποτέλεσαν αιχμή της επίθεσης ένα προηγούμενο διάστημα. Η προηγούμενη κυβέρνηση ΝΔ- ΠΑΣΟΚ επιδίωξε να επιβάλλει το μέτρο αυτό και να νομιμοποιήσει τα όρια σπουδών μέσω ενός διαχωρισμού των φοιτητών σε ενεργούς- ανενεργούς και αιώνιους και

μη. Με τον ίδιο τρόπο συνεχίζεται η προώθησή του και από τον ΣΥΡΙΖΑ, κάνοντας ένα ακόμα βήμα με την “καινοτομία” των συνεντεύξεων όπου θα δηλώνεται η επιθυμία συνέχισης των σπουδών, χωρίς να προσδιορίζεται το χρονικό πλαίσιο περάτωσης και με ποια κριτήρια θα γίνεται αυτή αποδεκτή.

Ταυτόχρονα, το άσυλο- αγκάθι για το σύστημα και οι συνδικαλιστικές ελευθερίες χτυπιούνται ολοένα και περισσότερο, στο πλαίσιο της συνεχούς όξυνσης της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής. Όποιες και αν είναι οι εξαγγελίες για εκ νέου νομική κατοχύρωσή του, είναι φανερό ότι δεν αποτελεί τίποτα παραπάνω από ένα παιχνίδι εντυπώσεων, εφόσον καθημερινά επιδιώκεται, και με τη συμβολή των ΜΜΕ, η πολιτική απονομιμοποίησή του στη συνείδηση των λαϊκών μαζών.

Στενά συνδεδεμένο με το χτύπημα των συνδικαλιστικών ελευθεριών και τις διαγραφές, είναι και το ζήτημα της εντατικοποίησης σε μια συγκυρία κατάργησης των δωρεάν παροχών. Οι φοιτητές καλούνται να σπουδάσουν σε ιδιαίτερα απαιτητικούς ρυθμούς με την καθηγητική αυθαιρεσία ταυτόχρονα να οργιάζει (αλυσίδες στα μαθήματα, τεστάκια, προαπαιτούμενα). Αυτή η κατάσταση οδηγεί στον αποκλεισμό όσων εργάζονται παράλληλα με τις σπουδές τους και στην πειθάρχησή τους στους πανεπιστημιακούς χώρους, όσο και στην μελλοντική τους εργασία. Άξιο αναφοράς είναι και το σχέδιο Αθηνά Β’ “με την ευγενική χορηγία” της νέας συγκυβέρνησης, που ευελπιστεί να προχωρήσει ένα βήμα παρακάτω αυτό που άφησε η προηγούμενη κυβέρνηση με το πρώτο σχέδιο “Αθηνά”, δηλαδή να πετάξει ακόμα περισσότερους φοιτητές από την εκπαιδευτική διαδικασία και να διαλύσει περαιτέρω δικαιώματα και κατακτήσεις.

Και μέσα σε αυτό το ζοφερό τοπίο θα περίμενε κανείς να υπάρχουν μαζικά ξεσπάσματα τόσο μέσα όσο και έξω από τις σχολές. Ωστόσο η πραγματικότητα είναι αρκετά διαφορετική. Το κίνημα μετά τα έντονα ξεσπάσματα του δίσχρονου ‘10-’12 αδράνησαν σημαντικά. Καταλυτικό ρόλο έπαιξε σε αυτό η εκλογική αναμονή και οι εκλογικές αυταπάτες στο πρόσωπο του «σωτήριου» ΣΥΡΙΖΑ. Η όλη συντεχνιακή λογική και η εκλογολαγνεία, οι εξαγγελίες για ψίχουλα σε συνδυασμό με τις λογικές που επικράτησαν για μείωση των προσδοκιών του λαού (λογική του μικρότερο κακού, κινητοποιήσεις στήριξης της “διαπραγμάτευσης” της κυβέρνησης), τον εγκλώβισαν στην αναμονή και την αδράνεια. Οδήγησαν το λαό στην ανάθεση των

προβλημάτων του στην κοινοβουλευτική σκακιέρα, δηλαδή εκεί που μόνο τα συμφέροντά του δεν μπορούν να διαφυλαχτούν.

Αυτό το “μούδιασμα” των μαζών δεν θα μπορούσε να μην έχει την αντανάκλαση του στους πανεπιστημιακούς χώρους, όχι με ένα τρόπο γραμμικό αλλά με διαφοροποιήσεις και αποκλίσεις. Η εκλογική αναμονή έπαιξε όντως ουσιαστικό ρόλο, όμως δεν ήταν ο μοναδικός παράγοντας. Ο φοιτητικός κόσμος από το κίνημα κόντρα στο νόμο πλαίσιο και μετά, αδράνησε σημαντικά έχοντας μονάχα κάποια αποσπασματικά ξεσπάσματα, μη μπορώντας να οργανώσει την πάλη του επαρκώς. Οι λογικές ανάθεσης και υποτίμησης των συλλογικών διαδικασιών (βλέπε άμαζες γενικές συνελεύσεις), η πολιτική της ήττας και συνδιαλλαγής των κυρίαρχων δυνάμεων μέσα στους συλλόγους, η “επιλογή” του ατομικού δρόμου, αλλά και η ίδια η επίθεση μέσα στις σχολές ήταν καταλυτική για αυτό που αντικρίζουμε σήμερα.

Είναι σημαντικό ωστόσο, να διακρίνουμε μέσα σ’ αυτό το μη κινηματικό σκηνικό την δυναμική μιας τέτοιας συγκυρίας. Η επίθεση που διεξάγεται όλο αυτό το διάστημα έχει ως αποτέλεσμα την συσσώρευση της οργής των νεολαίων. Παρότι αυτό δεν αποτυπώνεται σε οργανωμένη αντίδραση, μπορεί κανείς να χαρακτηρίσει την περίοδο «γόνιμη» ως προς την δυναμική που έχει για την ανάπτυξη μαζικών κινημάτων αντίστασης και διεκδίκησης. Η περίοδος αυτή λοιπόν είναι ιδιαίτερα αντιφατική ως προς τα χαρακτηριστικά που φαίνεται να έχει. Το μόνο βέβαιο είναι ότι όσο περνάει ο χρόνος και η επίθεση στα λαϊκά στρώματα συνεχίζεται και εντείνεται, η οργή του λαού θα παίρνει όλο και πιο εκρηκτικά χαρακτηριστικά. Στόχος θα πρέπει να αποτελέσει η δια-χέτευση αυτής της οργής στους ταξικούς αγώνες.

Για να υλοποιηθεί όμως ο στόχος αυτός πρέπει να απεγκλωβιστεί το κίνημα, και ιδιαίτερα μέσα στις σχολές, από στρεβλές λογικές που τίθενται από ορισμένες πολιτικές δυνάμεις. Αρχικά είναι σημαντικό να δούμε τον ρόλο των συστημικών παρατάξεων της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ και ΠΑΣΠ. Αυτές οι δυνάμεις είναι οι εκφραστές της επερχόμενης αντιλαϊκής πολιτικής μέσα στα ΑΕΙ-ΤΕΙ. Οι δυνάμεις των ΔΑΠ και ΠΑΣΠ είναι αυτές που έχουν αναδείξει και επιβάλλει, μέσω της παντοκρατορίας τους στην πλειονότητα των συλλόγων, τον ατομικό δρόμο, την ανταγωνιστικότητα και τις συντεχνιακές λογικές. Έχουν επίσης συμβάλλει στην αναπαραγωγή αντιδραστικών αντιλήψεων σε μια μερίδα των φοιτητών, στην απαξίωση των συλλογικών οργάνων και στην αποπολιτικοποίησή. Όντας και δυνάμεις που συμπλέκονται με το εγχώριο πολιτικό σύστημα, δεν τρέφουμε καμία αυταπάτη για το ρόλο που θα διατελούν πάντα όσο υπάρχουν και παρεμβαίνουν στις σχολές.

Αντίστοιχο ρόλο θα κληθεί να παίξει και η ΑΡΕΝ αργά ή γρήγορα ανάλογα βέβαια και με το ρυθμό ενσωμάτωσης του ΣΥΡΙΖΑ. Σε αυτή τη φάση αποτελεί την κυβερνητική παράταξη μέσα στις σχολές, που έρχεται ακριβώς ως τέτοια να νομιμοποιήσει την κυβερνητική πολιτική στις φοιτητικές συνειδήσεις. Ταυτόχρονα είναι φανερό πως αμφιταλαντεύεται ανάμεσα στο χαρακτήρα που της προσδίδει η εκλογή του ΣΥΡΙΖΑ και στη θέση της που θέλει με έναν τρόπο να διατηρήσει στο κίνημα.

Παράλληλα οι κυρίαρχες δυνάμεις της αριστεράς, τα ΕΑΑΚ και η ΚΝΕ/ΜΑΣ έχουν καίρια ευθύνη για την αποσυγκρότηση των συλλόγων. Η ανάλυση της ΚΝΕ σχετικά με τα προβλήματα των ΑΕΙ-ΤΕΙ και τους τρόπους επίλυσής αυτών χαρακτηρίζεται από οικονομισμό με αιτήματα όπως “αύξηση της χρηματοδότησης για την παιδεία” και κινητοποιήσεις σε υπουργεία (Παιδείας και Οικονομικών αντίστοιχα). Επιπλέον αντιμετωπίζει τους συλλόγους σαν τσιφλίκι της ιδιαίτερα σε τμήματα που έχει μεγάλη δύναμη. Η τοποθέτηση της ΕΑΑΚ από την άλλη αναδεικνύει το γεγονός ότι αυταπάτες για το ρόλο της κυβέρνησης δεν έχουν μόνο κάποια κομμάτια του λαού, αλλά και οργανωμένες δυνάμεις που παρ’ όλη την επαναστατική φρασεολογία που χρησιμοποιούν, είναι εγκλωβισμένες στο να λειτουργούν

ως αριστερές πιέσεις της κυβέρνησης. Καλλιεργούν περαιτέρω αυταπάτες στους σπουδαστές, εγκλωβίζοντας την πάλη της νεολαίας στον αέναο κύκλο ανατροπών κυβερνήσεων και σε κοινοβουλευτικούς τακτικισμούς για την “πολυπόθητη” διαγραφή του χρέους. Βασική προβληματική πέ-ραν όλων των εικονικών δράσεων των δύο αυτών δυνάμεων εντοπίζεται και στον τρόπο διεκδίκησης. Η «μαχητική-διεκδικητική» συνδιαλλαγή με υπουργούς δεν κάνει τίποτα παραπάνω από το να ζημιώνει το κίνημα καθώς, δεν μπορεί να υπάρξει αξιωματικά άξονας σύγκλισης των δύο ταξικών αντιμαχόμενων πλευρών.

Τέλος, αξιοσημείωτη είναι και η στάση του Α/Α χώρου και των διάφορων αυτόνομων σχημάτων στα ΑΕΙ-ΤΕΙ, ο οποίος τρέφει ίσως τις περισσότερες αυταπάτες για την κυβέρνηση, παίζοντας συνεχώς με τη φωτιά και προσπαθώντας να διαπιστώσει τα όρια ανοχής της. Οι κινήσεις του είναι σημαντικό να τονιστεί ότι απειλούν όποια πολιτική νομιμοποίηση έχει διατηρηθεί γύρω από το άσυλο, αφού δρουν έξω από τη νομιμοποίηση των συλλογικών οργάνων και «δίνουν πάτημα» στο σύστημα για όξυνση της φασιστικοποίησης.

Τι χρειάζεται όμως εν τέλει για να ξαναβγούν οι μάζες στο προσκήνιο; Με τις νέες συνθήκες αλλά και σε συνέχεια με την προηγούμενη περίοδο είναι πολύ σημαντική η ανάδειξη της κατεύθυνσης της αντίστασης και της πάλης στο σήμερα. Για να δοθεί ωστόσο μια τέτοια κατεύθυνση, έτσι ώστε να μπορέσει ο κάθε βαλλόμενος φοιτητής σήμερα να αντιληφθεί ποιος πραγματικά ευθύνεται για τα δεινά του και να διεκδικήσει τα δικαιώματά του, είναι απαραίτητο το σπάσιμο της αναμονής και των

αυταπατών που έχουν καλλιεργηθεί γύρω από το πρόσωπο της νέας κυβέρνησης, γεγονός που μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσα από τα συλλογικά όργανα πάλης και τη συνεχή πολιτική ζύμωση. Επομένως ουσιαστικό καθήκον της περιόδου είναι να μαζικοποιηθούν οι σύλλογοι και οι συνελεύσεις τους και να σπάσουν έτσι και οι λογικές ανάθεσης.

Ταυτόχρονα είναι αναγκαίο μέσα στους συλλόγους κόντρα στο κλίμα που επιβάλλει την ηττοπάθεια της νεολαίας, η πάλη που θα διεξαχθεί σε κάθε επίπεδο μέσα στα ΑΕΙ-ΤΕΙ, να έρχεται σε σύγκρουση με κάθε αιχμή επίθεσης που ανοίγει το σύστημα. Γιατί πολύ απλά το επόμενο διάστημα η επίθεση

αυτή θα συνεχιστεί και δε θα την ανακόψει τίποτα άλλο από την νεολαϊστική πάλη. Είναι επομένως καθήκον της περιόδου η οικοδόμηση αγώνα ενάντια στις διαγραφές φοιτητών και σε κάθε όριο σπουδών, υπεράσπισης των συνδικαλιστικών ελευθεριών και του ασύλου, σαν τις σημαντικότερες κατακτήσεις για την οργάνωση των φοιτητών, αγώνας υπεράσπισης των δωρεάν παροχών και κόντρα στο σχέδιο Αθηνά Β’ και κάθε λογής αξιολόγηση. Μακριά από συντεχνιακές λογικές το φοιτητικό κίνημα είναι απαραίτητο να συνδεθεί με τα υπόλοιπα αγωνιζόμενα κομμάτια του λαού ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική που επιβάλλει το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο.

Αυτή ακριβώς η κατεύθυνση θα πρέπει να στηριχθεί και στις επερχόμενες φοιτητικές εκλογές ως ένα πεδίο αποτύπωσης κινηματικών συσχετισμών, ανάδειξης πολιτικών απόψεων και φυσικά οργάνωσης των φοιτητικών συλλόγων. Σε μια διαδικασία που πραγματοποιείται από τους φοιτητές για τους φοιτητές και ως τέτοια πρέπει να αντιμετωπίζεται. Τέλος σε αυτές τις εκλογές δε χωράνε λογικές υποχώρησης, αδράνειας και αναγωγής της πάλης στη συνδιαλλαγή με το σύστημα. Για αυτό το λόγο είναι ουσιαστικό ζήτημα η ανάδειξη του αντιδραστικού χαρακτήρα των οργάνων συνδιοίκησης. Γιατί οι φοιτητές δε θα πρέπει να κάθονται στο τραπέζι του “διαλόγου” με τις δυνάμεις του συστήματος, μιας και αυτός ο “διάλογος” στήθηκε για να υποβαθμίσουν την πραγματική δύναμη του φοιτητόκοσμου: την ίδια του την πάλη για δικαιώματα σε σπουδές- δουλειά- ελευθερίες.

ΕΞΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΕ

Χαρτζουλάκης Δημήτρης,
Φυσικό ΑΠΘΝαι αλλά... για να συγκρουστείς πρέπει
να ξέρεις ποιόν έχεις απέναντί σου

Η αφορμή....

Τα 5 τελευταία χρόνια, έχουν δημιουργήσει προβληματισμούς στο λαό για μια σειρά ζητήματα. Ένα από αυτά είναι το ζήτημα της ΕΕ. Αυταπάτες χρόνων καταρρέουν σε μια νύχτα. Αυτό φυσικά δεν οδηγεί αυτόματα τον λαό στην αναμέτρηση με τους ιμπεριαλιστές. Άλλωστε η αστική αντίληψη της «ψωροκώσταινας» είναι μια «παλιά» προπαγάνδα που χρειάζεται δουλειά για να «σπάσει». Καταλαβαίνουμε λοιπόν ότι χρειάζεται να προσδιορίσουμε καλύτερα τα αιτήματά μας (θα πιάσουμε το «Εξω από την ΕΕ»). Ειδικά τώρα, που, τίθεται σε έντονους τόνους από τους «εταίρους» το Grexit (με «κυβέρνηση αριστεράς»).

Έχουμε ανάγκη να ξεκαθαρίσουμε τις θέσεις μας. Αυτό περνάει και από την κριτική στις υπόλοιπες αριστερές δυνάμεις. Είναι μια κουβέντα που συναντάμε στα αμφιθέατρα προσπαθώντας να αναδείξουμε την εξάρτηση σαν ένα κομβικό ζήτημα που δεν τίθεται από την αριστερά. Και παίρνουμε απαντήσεις: «και οι άλλοι λένε Έξω η ΕΕ. Η διατύπωση είναι διαφορετική!». Επειδή λοιπόν η αντιπαράθεση δεν έχει χαρακτήρα εννοιολογικό αλλά πολιτικό και άμεσο για την κατεύθυνση του κινήματος πρέπει να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα.

Για τα αιτήματα...

Ένα αίτημα μόνο του, δεν έχει αρνητικό ή θετικό πρόσημο. Το βασικό ζήτημα είναι πού το απευθύνεις, και σε ποια βάση συγκροτεί τον λαό. Αυτό είναι συνάρτηση του πώς βλέπεις το σύστημα, την κατάσταση του κινήματος και τον ρόλο που παίζει στα πράγματα. Με βάση αυτό υπάρχουν δύο ειδών αιτήματα: πάλης και ζύμωσης. Ας δούμε όμως συγκεκριμένα κάποιες απόψεις.

ΑΝΤΑΡΣΥΑ: έξοδος από ΕΕ τώρα-μεταβατικό πρόγραμμα...

Είναι γεγονός οι διαφοροποιήσεις μέσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ για το πώς βλέπει η κάθε οργάνωση τα πράγματα. Δεν μπορούμε όμως να παραγνωρίσουμε μια ενιαία πολιτική βάση (μεταβατικό πρόγραμμα) πάνω στην οποία μπορούμε να κάνουμε μια ενιαία κριτική. Το «Εξω από την ΕΕ», μπαίνει στα πλαίσια του μεταβατικού προγράμματος. Ενός προγράμματος που μπορεί να εφαρμοστεί (εν μέρη ή εξ ολοκλήρου) από μια (αντιφαστική, αριστερή) κυβέρνηση. Οι δυνάμεις αυτές λοιπόν αντιλαμβάνονται την αναγκαιότητα «Εξόδου από την ΕΕ». Αυτό θα το λέγαμε και «θετικό βήμα» αν αναλογιστούμε ότι κομμάτια αυτών διαφωνούσαν με το σύνθημα χαρακτηρίζοντάς το «εθνικής περιχαράκωσης».

Πρέπει βέβαια να δούμε το πλαίσιο που μπαίνει. Αυτό είναι το «εδώ και τώρα» και το μεταβατικό πρόγραμμα. Το ερώτημα που πρέπει να θέσουμε και για τα δύο είναι σε ποιον απευθύνονται. Το εδώ και τώρα δηλώνει ότι υπάρχει αυτή την στιγμή η κοινωνική δύναμη συγκροτημένη στο επίπεδο εκείνο που μπορεί «να το επιβάλλει». Εδώ αρχίζει το «μπουρδούκλωμα». Γιατί η τάξη εκείνη που θα μπορούσε (με συμμαχίες) να το υλοποιήσει (η εργατική), είναι αποσυνγκροτημένη, και η συγκρότησή της είναι μακρόχρονη διαδικασία. Που λοιπόν στοχεύει το «τώρα»; Αυτό συνδέεται με την μη αποδοχή της εξάρτησης (όχι σαν όρο αλλά σαν πολιτική ουσία και σχέση που καθορίζει το γίνεσθαι στην χώρα). Με βάση τις αναλύσεις για την «παγκοσμιοποίηση-ολοκληρώσεις-ιμπεριαλιστική Ελλάδα» αλλά και τις αυταπάτες τους για τον ρόλο του κράτους, άρα την δυνατότητα εφαρμογής «σοσιαλιστικών» «τομών» στα πλαίσια του καπιταλισμού (πχ εργατικός έλεγχος), καταλήγουν στο ότι μπορεί να υπάρξει «μια άλλη πορεία της χώρας χωρίς χρέος-ευρώ». Χωρίς την συγκρότηση του λαού, χωρίς σύγκρουση με το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Αρκεί μια κυβέρνηση να έρθει σε ρήξη με τους δανειστές. Όχι βέβαια με το κίνημα στον καναπέ, αλλά σε συμπληρωματικό-κριτικό ρόλο. Και αν ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι τέτοια κυβέρνηση,

θα του κάνουμε ανελέητη κριτική για το «ανολοκλήρωτο του προγράμματός του».

Όλα αυτά, γιατί αν έβλεπαν το «έξω η ΕΕ» σε συνάρτηση με την εξάρτηση, θα αντιλαμβάνονταν ότι το χρέος, η είσοδος στην ΕΕ, είναι αποτύπωση της σχέσης αυτής. Η ένταξη της Ελλάδας στην ΕΟΚ ('80) και έπειτα στο ευρώ, αποτέλεσε την αναβάθμιση της εξάρτησης από τους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές (που προϋπήρχε). Δεν μιλάμε για μια αστική τάξη που μπαίνει σε μια «συμμαχία» και αν την «χαλάει» φεύγει. Μιλάμε για μια αστική τάξη που για να έχει την εξουσία παραχωρεί την οικονομία, την παραγωγή και τον λαό στις ορέξεις των ιμπεριαλιστών. Δεν υπάρχει κομμάτι της που να θέλει να συγκρουστεί με αυτούς.

Μην έχοντας αυτήν την αντίληψη, νομίζουν ότι η «έξοδος» είναι ένα ζήτημα πολιτικής απόφασης που θα πάρει μια κυβέρνηση και κανείς δεν θα την εμποδίσει. Δεν είναι περίεργο λοιπόν που η γραμμή τους είναι η πίεση στον ΣΥΡΙΖΑ να έρθει σε ρήξη με την ΕΕ και τους δανειστές. Η ουσία όμως που πρέπει να απαντήσουν είναι η εξής: μια επιλογή (των ιμπεριαλιστών, γιατί μόνο αυτοί μπορούν τώρα) εξόδου από την ΕΕ με την υπάρχουσα συγκρότηση του λαού θα μας φέρει σε καλύτερη θέση; Είναι γεγονός ότι μια τέτοια κίνηση (άσχετα της πιθανότητας να γίνει) με τους υπάρχοντες συσχετισμούς θα φέρει χειρότερα δεινά στον λαό. Για αυτό οι προτάσεις αυτές, (έξω τώρα από ευρώ-ΕΕ, παραγωγική ανασυγκρότηση) δεν έχουν στόχο την συγκρότηση του λαού, αλλά είναι προτάσεις (ριζοσπαστικής) διαχείρισης με παραλήπτη, κομμάτια της αστικής τάξης που δεν θέλουν (ούτε μπορούν) να τα εφαρμόσουν.

ΚΚΕ: Λαϊκή εξουσία-αποδέσμευση από ΕΕ...

Για να κατανοήσουμε ολοκληρωμένα την θέση του ΚΚΕ για το ζήτημα πρέπει να δούμε την άποψη του για την θέση της χώρας. Το θεώρημα που έχει υιοθετήσει τα τελευταία χρόνια (από το 18ο συνέδριο) είναι αυτό της (ανισότιμης) αλληλεξάρτησης. Μάλιστα στο πλαίσιο της «καθαρότητας» ξορκίζει το αίτημα για Ανεξαρτησία με την δικαιολογία της «αθώωσης του ρόλου της ντόπιας αστικής τάξης». Για αυτό αντιλαμβάνεται το αίτημα της «αποδέσμευσης από την ΕΕ» σαν ένα αυτονόητο μέτρο που θα πάρει η «Λαϊκή Συμμαχία στα πλαίσια της Λαϊκής Εξουσίας».

Στην πραγματικότητα αυτό που «κρύβεται» πίσω από αυτήν την στομφώδη θέση είναι ακριβώς η μη θέληση του ΚΚΕ να συγκροτήσει τον λαό στην βάση της πραγματικής σύγκρουσης με το σύστημα. Η εξαφάνιση της εξάρτησης, δηλαδή της αντίθεσης «ιμπεριαλισμού-λαού», αποκρύπτει τους όρους και τον χαρακτήρα της μάχης που πρέπει να δοθεί. Αποκρύπτει δηλαδή από τον λαό τον κύριο εχθρό που θα αντιμετωπίσει για να (όχι αφού) πάρει την εξουσία. Γιατί δεν μπορεί να υπάρχει «λαϊκή εξουσία» χωρίς την σύγκρουση με τον ιμπεριαλισμό. Γιατί η εξάρτηση (και η είσοδος στην ΕΕ) δεν είναι μια απόφαση του αστικού πολιτικού προσωπικού που θα αναιρεθεί με ένα διάταγμα στην «Λαϊκή Εξουσία». Η εξάρτηση είναι το πολιτικό σύστημα στην χώρα. Για να μπορέσει ο λαός να πάρει την εξουσία πρέπει να αντιμετωπίσει και αυτήν.

Αυτό όμως δεν είναι ένα θεωρητικό λάθος του ΚΚΕ. Αποκαλύπτει τον ρεφορμιστικό του χαρακτήρα, την αποφυγή της σύγκρουσης. Σε παλιότερα συνέδρια (10ο, 15ο) η δήθεν θεωρία της εξάρτησης που διατύπωνε, κατέληγε στο Α.Α.Δ.Μ. Αυτό το οδηγούσε σε συνεργασία με την «αντιμονοπωλιακή αστική τάξη», με το ΠΑΣΟΚ το '80, εκφυλίζοντας τον χαρακτήρα της αντιιμπεριαλιστικής πάλης. «Σήμερα» ξορκίζει την εξάρτηση όχι για να ξεκαθαρίσει καλύτερα στο λαό το ζήτημα της εξουσίας αλλά ακριβώς για να μην μπει στην διαδικασία να το θέσει στην ουσία του. Ακριβώς για τον ίδιο λόγο που υποτιμάει την ανάγκη Μετώπου Αντίστασης. Γιατί όπως η αντίσταση είναι η βάση συγκρότησης του λαού και της εργατικής τάξης για να μπορέσει να πάει παραπέρα, έτσι και η αναγνώριση της εξάρτησης σαν το κεντρικό πολιτικό ζήτημα θέτει καθήκοντα που είναι προϋπόθεση για το πάρσιμο της

εξουσίας.

Συνοψίζοντας το πρόβλημα της θέσης του ΚΚΕ κινείται σε ένα δίπολο (θεωρητικό και πολιτικό-κινηματικό). 1) αντιλαμβάνεται την παρέμβαση της ΕΕ στην χώρα σαν ένα εξωτερικό ζήτημα. Αυτό το οδηγεί στην τοποθέτηση της αποδέσμευσης σαν αποτέλεσμα του παρσίματος της εξουσίας από τον λαό, και όχι σαν την βασική σχέση (της εξάρτησης) που κρατάει την αστική τάξη στην εξουσία, άρα και την ανάγκη του διπλού στόχου για ανεξαρτησία-κοινωνική απελευθέρωση. 2) δεν συγκροτεί το κίνημα πάνω στην πραγματική διάσταση της αντιιμπεριαλιστικής πάλης, άρα καταλήγει στην αποφυγή της σύγκρουσης με το σύστημα. Αυτό είναι το αποτέλεσμα της θέσης της αλληλεξάρτησης, αλλά και ο στόχος της ηγεσίας του ΚΚΕ. Δεν είναι τυχαίο ότι, όσες φορές τίθεται επί τάπητος το αντιιμπεριαλιστικό, το αποφεύγει συνειδητά (Πολυτεχνείο '73- το έξω το ΝΑΤΟ είναι αριστεριστικό, μνημόνια: "ο όρος επιβολή των μνημονίων από τους ιμπεριαλιστές αθρώνει την ντόπια πλουτοκρατία").

Η δική μας άποψη...

Αντιλαμβανόμαστε λοιπόν ότι στο πλαίσιο της αιτηματολογίας μέσα στο κίνημα πρέπει να γίνεται βαθιά κατανόηση του τι λέει ο καθένας και να μην εμμένουμε σε μια επιφανειακή κριτική. Όσο αφορά την δική μας αντίληψη, το σύνθημα "Έξω από την ΕΕ" εντάσσεται στο πλαίσιο του στόχου για Ανεξαρτησία. Για αυτό τον λόγο, τον αντιλαμβανόμαστε σαν ένα στρατηγικό στόχο για το κίνημα.

Γιατί η πάλη του λαού για Ανεξαρτησία, είναι συνυφασμένη με την πάλη του για κοινωνική απελευθέρωση, άρα με την δυνατότητά του να φτάσει στο επίπεδο οργάνωσης εκείνο (πολιτικό, ιδεολογικό) που θα μπορεί να διαφεντεύει τον τόπο του μόνος του. Καταλήγουμε σε αυτό, γιατί δεν μπορούμε να δούμε κανένα κομμάτι της αστικής τάξης που να θέλει να συγκρουστεί με τον ιμπεριαλισμό. Ούτε, όμως, βλέπουμε τους ιμπεριαλιστές να παραιτούνται αμαχητί από την χώρα. Για αυτό το ζήτημα της ανεξαρτησίας περνάει στις πλάτες τις εργατικής τάξης. Σαν την τάξη εκείνη που μπορεί να συγκροτήσει την πλατύτερη συμμαχία με τον λαό, και ηγεμονεύοντας πολιτικά μέσα σε αυτήν, να την οδηγήσει στο σπάσιμο των δεσμών της εξάρτησης.

Το «έξω από την ΕΕ» για μας, μαζί με τα υπόλοιπα αιτήματα του αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, θέλει να αναδείξει αυτήν την κατεύθυνση.

Να αποδομήσει την συστημική προπαγάνδα του "δεν μπορούμε μόνοι μας! χωρίς τους συμμάχους". Να αναδείξει την αναγκαιότητα αλλά και την δυνατότητα του λαού μας να είναι ο ίδιος αφέντης στην χώρα του με σχέσεις ειρήνης και διεθνιστικής αλληλεγγύης με τους λαούς των γύρω χωρών. Φυσικά όμως, σε αυτήν την φάση το σύνθημα αυτό αποκτάει και άλλο χαρακτήρα. Του να μην περάσουν τα μέτρα και οι εκβιασμοί των ιμπεριαλιστών στην συνείδηση του λαού σαν κάτι νομοτελειακό και αντικειμενικό. Το σύνθημα λοιπόν έχει διπλό χαρακτήρα. Και ανάδειξης της προοπτικής για τον λαό, αλλά και άμεσων στόχων πάλης στο σήμερα. Να μην αποδεχτούμε τα Μνημόνια και την επίθεση στο όνομα της συμμόρφωσης απέναντι στους «εταίρους», στο όνομα κάποιας δημοσιονομικής πειθαρχίας και χρηματοπιστωτικής σταθερότητας. Να μην αποδεχτούμε την συνέχιση του ξεκληρίσματος της αγροτιάς, της αποβιομηχάνισης, της παραρτηριοποίησης της οικονομίας, του ξεπουλήματος του δημόσιου και ορυκτού πλούτου στο όνομα της δημιουργίας του "κατάλληλου επενδυτικού περιβάλλοντος". Όπως και η νεολαία δεν πρέπει να αποδεχτεί το πέταγμα της έξω από την διαδικασία της εκπαίδευσης, και την εργασιακή της περιπλάνηση στο όνομα του "εκσυγχρονισμού και προσαρμογής της χώρας στα "νέα" Δυτικά δεδομένα".

Αντιλαμβανόμαστε ότι το ζήτημα της εξάρτησης, το ζήτημα της ΕΕ παίρνει τις πραγματικές του διαστάσεις στις μέρες μας με βάση την κρίση και τον ενδοϊμπεριαλιστικό ανταγωνισμό. Δεν μπορεί να κρυφτεί ο αντιδραστικός χαρακτήρας της ΕΕ στα μάτια του λαού με διακηρύξεις για την ανάπτυξη(!) και την δημοκρατία(!). Δεν μπορούμε να εθελουφλούμε όμως και απέναντι στην πραγματικότητα. Να μην βλέπουμε την ανάπτυξη εθνικο-πατριωτικών, εθνικιστικών και φασιστικών απόψεων και πρακτικών που πατάνε ακριβώς πάνω στην όξυνση της αντίθεσης ιμπεριαλισμού-λαού, για να στρέψουν την οργή του κόσμου σε ανώδυνα μονοπάτια. Για να μην τροφοδοτούμε λοιπόν και εμείς αυτήν την κατεύθυνση, πρέπει να δούμε το ζήτημα της εξάρτησης, το εθνικό ζήτημα, σαν ένα ζήτημα πραγματικό, που αφορά τις λαϊκές μάζες και καθορίζει την οικονομική και πολιτική ζωή της χώρας. Αν δεν δούμε υπό αυτό το πρίσμα την κατάσταση, άρα και τα αιτήματά μας, (συνεπώς και την έξοδο από την ΕΕ), δεν μπορούμε να προετοιμάσουμε τον λαό για το τι θα αντιμετωπίσει, δεν μπορούμε να τον συγκροτήσουμε στην κατεύθυνση της αναμέτρησης. Γιατί για να συγκρουστείς συνολικά πρέπει να ξέρεις ποιον έχεις απέναντί σου.

ΑΣΥΛΟ

Κεραμιδιώτης Βασίλης, Μπαϊρακτάρης Τάσος,
HMMY ΞΑΝΘΗ

«Μα καλά... γίνεται το 2015 να έχουμε ακόμα άσυλο;»

Το ζήτημα του ασύλου αποτέλεσε και θα συνεχίσει να αποτελεί πεδίο αντιπαράθεσης με το σύστημα όχι απλά για τους φοιτητές και τη νεολαία, αλλά και συνολικά για την κοινωνία. Το άσυλο είναι ένα από τα μεγαλύτερα όπλα του φοιτητικού κινήματος, διότι εδραιώνει το πανεπιστήμιο ως χώρο μέσα στον οποίο μπορεί να αναπτυχθεί συλλογική δράση, να ενισχυθεί η ιδεολογικοπολιτική αναζήτηση της νεολαίας, να οργανωθούν αγώνες. Η εδραίωση του ασύλου δεν ήρθε απλά με την νομοθέτηση του το 1982 από το ΠΑΣΟΚ, αλλά αποτελούσε πάγια απαίτηση του φοιτητικού κινήματος, το οποίο είχε αντιληφθεί την αναγκαιότητα ύπαρξής του, ως ένα ακόμα όπλο για την πάλη του. Έτσι, στα πλαίσια της ιστορικής ρεβάνς που θέλει να πάρει το σύστημα ενάντια στους λαούς καταργώντας ό,τι δικαιώματα και κατακτήσεις που είχε αναγκαστεί να τους δώσει λόγω των αγώνων τους, το άσυλο δεν θα μπορούσε να μείνει ανέπαφο. Το σύστημα γνωρίζει ότι χωρίς ιδεολογική «δουλειά» (ΜΜΕ, καθηγητές, «κοινή γνώμη»), τα μέτρα που περνά αυξάνουν τις πιθανότητες να δημιουργηθούν αντιδράσεις εφόσον δεν είναι νομιμοποιημένα στις συνειδήσεις του λαού, και στην συγκεκριμένη περίπτωση, κυρίως της νεολαίας. Έτσι, πολύ πριν τον νόμο-πλαίσιο Διαμαντόπουλου το 2011, ο οποίος ερχόταν για να χτυπήσει περεταίρω τα φοιτητικά δικαιώματα, το σύστημα είχε καταφέρει να υποσκάψει την έννοια του ασύλου (με λίγη βοήθεια και από την αριστερά) στις συνειδήσεις των φοιτητών, αλλά και της κοινωνίας. Κατηγορήθηκε ως θεσμός που απλά

έφερνε καταστροφές σε δημόσια κτήρια, «παράνομες» συναλλαγές στις σχολές, και μετέτρεπε τα πανεπιστήμια από ακαδημαϊκούς παραδείσους σε «εστίες ανομίας».

Πρώτη φορά αριστερά;

Πολλά ακούγονται τον τελευταίο καιρό, με βάση και την αλλαγή της κυβέρνησης, για το ότι θα έρθει ένας θαυματουργός νόμος πλαίσιο «σύγχρονος και συναφής με το ευρωπαϊκό και το παγκόσμιο γίνεσθαι(!)», που θα φέρει τεράστιες αλλαγές στον παλιό. Τι θα λέει όμως για το θέμα του ασύλου; Ο υπουργός Παιδείας Α. Μπαλτάς σε ερώτηση για το εάν θα επαναφέρει το άσυλο απάντησε ότι «Το πανεπιστημιακό άσυλο είναι μια μεγάλη συζήτηση γιατί πρέπει αφενός μεν να υπάρχει, αφετέρου να διασφαλιστεί καλύτερα η περιφρούρησή του», και τέλος «Θα προσπαθήσουμε να ξαναθέσουμε το ερώτημα του ασύλου, να το βάλουμε σε πολύ πιο λογικούς όρους, και επειδή πιστεύω ότι η νέα κυβέρνηση είναι μια αλλού τύπου κυβέρνηση ...». Άρα, σύμφωνα με τη νέα κυβέρνηση, η επαναφορά του ασύλου ως χώρος ελεύθερης πολιτικής σκέψης και δράσης είναι αδιαπραγμάτευτο ότι δεν θα υπάρξει. Όμως, επειδή «πρέπει να υπάρχει» -ή μάλλον καλύτερα, επειδή έτσι έχουν υποσχεθεί προεκλογικά- οποιαδήποτε επαναφορά του θα γίνει με «λογικούς όρους» και με βάση τα νέα δεδομένα

που έχει διαμορφώσει η νέα «άλλου τύπου» κυβέρνηση. Η οποία αποδέχεται βέβαια την διπλή εξάρτηση από ΗΠΑ και ΕΕ, το ΝΑΤΟ, τα μνημόνια, τις προηγούμενες δεσμεύσεις προς τους «εταίρους»... Ταυτόχρονα, έχουμε και τις δηλώσεις του αναπληρωτή Υπουργού Προστασίας του Πολίτη Γ. Πανούση να δηλώνει ότι «η Ελληνική Αστυνομία οφείλει να επεμβαίνει έστω και χωρίς παραγγελία εισαγγελέα μέσα στις σχολές», αλλά και ότι «στα πλαίσια της αντι-εγκληματικής πολιτικής της ΕΛΑΣ, προβλέπεται η επιτήρηση των χώρων των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων της Αθήνας καθ' όλο το 24ωρο». Με πιο παλιές δηλώσεις του να λένε ότι: «όταν ακούω το άσυλο του λαού ανατριχιάζω(!), το άσυλο είναι πανεπιστημιακό, για την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών των πανεπιστημιακών».

Καταπατήσεις του Ασύλου

Το άσυλο τα τελευταία χρόνια σταδιακά (πλέον ίσως πιο εσπευσμένα), αλλά σταθερά καταπατείται με διάφορους τρόπους: είτε με το lock-out στην ΑΣΟΕΕ και τους αποκλεισμούς σχολών από τα ΜΑΤ, με τους security στο ΕΚΠΑ, εφόδους της αστυνομίας, κάμερες σε αμφιθέατρα του τμήματος κοινωνιολογίας στο Ρέθυμνο, στο πανεπιστήμιο Μακεδονίας και στο Φυσικό Αθήνας, έλεγχος εισόδου στις εστίες στην Ξάνθη κ.α. Πολλές φορές, όμως, η ίδια η «Αριστερά» στις σχολές προετοιμάζει τους όρους έτσι ώστε το σύστημα να μπορεί σχεδόν αναίμακτα να καταστέλλει ή να καταγγέλλει (με την βοήθεια καθηγητών και συστημικών παρατάξεων) κινητοποιήσεις. Δεν είναι λίγες οι φορές που έχουμε δει κλειστές σχολές ή πρυτανείες, από μικρές ομάδες φοιτητών στα πλαίσια του εικονικού συνδικαλισμού που κυριαρχεί στο κίνημα, δικαιολογώντας έτσι τα πολιτικά τους αδιέξοδα για την ανάπτυξη μαζικών αγώνων. Έτσι, όχι απλά ενισχύονται οι αντιλήψεις ότι ο συνδικαλισμός και οι αγώνες είναι σπορ για λίγους, αλλά ταυτόχρονα δεν υπάρχει κόσμος να περιφρουρήσει τις καταλήψεις. Πρόσφατο παράδειγμα η κατάληψη της Νομικής στην Αθήνα, όπου μια ομάδα του α/α χώρου, χωρίς να θέσει το ζήτημα για τις φυλακές τύπου Γ στο σύλλογο φοιτητών, αποφάσισε να πάρει την κατάσταση στα χέρια της και να κλείσει την σχολή χωρίς οι ίδιοι οι φοιτητές της Νομικής να έχουν ιδέα για το τι συμβαίνει! Έτσι δόθηκε η ευκαιρία σε ΜΜΕ, καθηγητές, καθεστωτικές παρατάξεις να υποσκάψουν τους αγώνες και τις μορφές πάλης που μπορούν να αποκτήσουν και να θέσουν για άλλη μια φορά το ζήτημα κατάργησης του ασύλου, με την παρουσία 6 διμοιριών των ΜΑΤ έξω από την κατάληψη.

Δεν είναι παραλογισμός μας οι αποφάσεις να παίρνονται από τις γενικές συνελεύσεις, αλλά απαραίτητη προϋπόθεση για νικηφόρους αγώνες, μιας και μόνο ένα πολιτικό συγκροτημένο και αποφασισμένο κίνημα, μαζικό, μπορεί να πετύχει νίκες και να αφήσει παρακαταθήκες υλικές αλλά και συνειδησιακές.

Η κατάργηση του Ασύλου από πλευράς συστήματος αποτελεί μια μακροχρόνια επιθυμία του, η οποία εντείνεται με βάση και την φασιστικοποίηση της δημόσιας πολιτικής ζωής που προωθεί. Το σύστημα θέλει να εδραιώσει το πανεπιστήμιο ως ένα χώρο ψυχρό και άνευρο, ένα χώρο χωρίς πολιτικοποίηση, συλλογικές διαδικασίες και κινητοποιήσεις, όπου το καθηγητικό κατεστημένο θα κάνει ανενόχλητο την ιδεολογική του παρέμβαση. Θέλουν να χτυπήσουν την οργάνωση των φοιτητών, να μας πείσουν ότι οι αγώνες ανήκουν στο παρελθόν, και ότι η λύση βρίσκεται στα συμβούλιά τους. Παρουσιάζουν το άσυλο σαν ένα παραλογισμό μιας άλλης εποχής, ενώ το πανεπιστήμιο του σήμερα είναι ένα πανεπιστήμιο με ταξικούς φραγμούς, εντατικοποίηση, ΜΑΤ, φυλάκες, κάμερες. Η επίθεση συνεχίζεται και η φασιστικοποίηση αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της. Να υπερασπιστούμε τα δικαιώματα και τις συνδικαλιστικές ελευθερίες μας με αγώνες που προκύπτουν από μαζικές συλλογικές διαδικασίες, από πολιτικοποιημένους συλλόγους, με διάθεση αναμέτρησης με αυτό το σύστημα και όχι διαχείρισης. Σε αυτό το δρόμο βρίσκεται και ο τρόπος για την υπεράσπιση του ασύλου από το φοιτητικό κίνημα.

ΝΟΜΙΚΗ ΕΚΠΑ

Μαρία Κραψίτη,
Νομική Αθήνας

Κατάληψη με στόχο ποιόν;

Τα γεγονότα που πραγματοποιήθηκαν στη Νομική Αθήνας, με την κατάληψη από μια ομάδα ατόμων με αναφορά στην αναρχία, ανέδειξαν μια σειρά ζητήματα που μόνο αρνητική παρακαταθήκη μπορούν να αποτελέσουν, τόσο για το σύλλογο της Νομικής όσο και για το φοιτητικό κίνημα συνολικότερα. Μια ομάδα 20 ατόμων αποφασίζουν να καταλάβουν το κτήριο, αφήνοντας απ' έξω τον φοιτητικό σύλλογο. Ο ίδιος, παρά το γεγονός ότι θα μπορούσε να ταχθεί αλληλέγγυος στα αιτήματα περί δικαιωμάτων των πολιτικών κρατούμενων και κατάργησης των φυλακών τύπου Γ, δεν κατάφερε να συζητήσει συγκροτημένα και οργανωμένα γι' αυτά, μέσα στο ανώτερο όργανο που διαθέτει, τη Γενική Συνέλευση. Αντίθετα, διαμορφώνεται σε έναν ήδη αποσυγκροτημένο σύλλογο η συνείδηση, πως όποιος θέλει μπορεί να αποφασίζει για αυτόν χωρίς αυτόν, αδιαφορώντας για τις κεκτημένες από το φοιτητικό κίνημα διαδικασίες των συλλόγων. Διαμορφώνεται, ακόμα, η συνείδηση ότι πάντα θα υπάρχουν κάποιοι «επίλεκτοι σωτήρες» που πέρα και πάνω από όλους θα προβαίνουν στις «υπερεπαναστατικές» τους ενέργειες για τους δικούς τους αγώνες.

Ωστόσο, αυτές οι ενέργειες, που μένουν μακριά από την αναμέτρηση με τους πραγματικούς συσχετισμούς, όπως αυτοί αποτυπώνονται στη Γενική Συνέλευση, δεν είναι παρά εικονικές καταλήψεις. Και από εικονικές ενέργειες μάς έχει συνηθίσει ο συγκεκριμένος πολιτικός χώρος... Στην ουσία, πρόκειται για ενέργειες - δώρα στην υποταγμένη στους ιμπεριαλιστές συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, που μετατοπιζόμενη όλο και δεξιότερα καλείται να πάρει νέα αντιλαϊκά μέτρα. Μέτρα που θα συναντήσουν αντιστάσεις, κι αυτές με τη σειρά τους θα βρουν μπροστά τους την κρατική καταστολή.

Μπαίνει άλλωστε έντονα στη συζήτηση και το ζήτημα του ασύλου. Η λαϊκή αυτή κατάκτηση που πέρασε από χίλια κύματα και κερδήθηκε με αγώνες, για να καταργηθεί από το Νόμο Διαμαντοπούλου -Αρβανιτόπουλου, είναι ακόμα προς υπεράσπιση από το φοιτητικό κίνημα. Έτσι, παρά τις όποιες προεκλογικές δημοκρατικές κορώνες της κυβέρνησης περί επανακατοχύρωσής του, στη Νομική «δημοκρατικά» ασκήθηκε εισαγγελική παρέμβαση. Μάλιστα, τα ΜΑΤ διανυκτέρευσαν έξω από τη σχολή απειλώντας να εισβάλλουν. Μέσα σε όλα, η «υπεύθυνη δύναμη του φοιτητή», ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, ένωσε προφανώς δικαιωμένη για την πάγια άποψη της περί κατάργησης του ασύλου, επιβολής πανεπιστημιακής αστυνομίας και security, αλλά και για την αναποτελεσματικότητα των καταλήψεων ως μέσο πάλης. Επομένως, απογείωσε και τη συστημική της προπαγάνδα. Στο ίδιο μοτίβο κινήθηκαν και τα ΜΜΕ που οργίαζαν για τις σχολές άσυλα- ανομίας, ενώ ο Φορτσάκης εγκαλούσε τις πρυτανικές αρχές που δεν κάλεσαν νωρίτερα τα ΜΑΤ.

Ως Αγωνιστικές Κινήσεις, αναδείξαμε την ανάγκη να συνεδριάσει ο σύλλογος, ως μόνος αρμόδιος για τα γεγονότα στη σχολή του. Καταγγείλαμε τόσο τη κατάληψη που με τραμπουκισμούς επιβλήθηκε αλλά και την επαπειλούμενη καταπάτηση του ασύλου. Αντιπαρετεθήκαμε με απόψεις που ήθελαν το καθηγητικό κατεστημένο δίπλα στους φοιτητές και στήριζαν την ακαδημαϊκή ενότητα. Οι φοιτητικοί σύλλογοι οφείλουν να υπερασπιστούν τα όργανα των συλλόγων τους, τα μόνα όπλα που διαθέτουν για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους. Όσον αφορά τις διεκδικήσεις των φυλακισμένων για ανθρωπινες συνθήκες και κατάργηση των φυλακών τύπου Γ, ο μόνος τρόπος να δικαιωθούν είναι αν αγκαλιαστούν από το λαϊκό κίνημα και όχι με τραμπουκισμούς και προβοκατόρικες εισβολές σε σχολές.

ΤΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΣΗΜΕΡΑ;

Δημήτρης Κωνσταντίνου,
Φυσικό Αθήνας

Ιδιαίτερα το τελευταίο διάστημα, τίθεται σαν αναγκαιότητα, η αποσαφήνιση και ο επαναπροσδιορισμός του όρου «Αριστερά». Ενός όρου με αντικειμενικά «διευρυμένα» χαρακτηριστικά, αλλά σε καμία περίπτωση με την εκφυλιστική διάσταση που προσπαθεί το σύστημα να του προσδώσει.

Είναι αναγκαιότητα όχι επειδή χρησιμοποιείται από τη σημερινή κυβέρνηση –είναι και αυτό- ούτε επειδή σκοπεύουμε να διεκδικήσουμε το copyright. Προκύπτει ως τέτοια καθώς, ο όρος αυτός εμπεριέχει κάποια στοιχειώδη χαρακτηριστικά –ή τουλάχιστον θα έπρεπε- τα οποία αλλοιώνονται με το πέρασμα του καιρού. Κυρίως όμως καθώς πρέπει, μέσω αυτού του προσδιορισμού, ποιες είναι οι υποκειμενικές αναγκαιότητες και οι στόχοι που εμείς θέτουμε.

Το ζητούμενο της Αριστεράς

Αποδεχόμενοι την ύπαρξη των τάξεων σε μία κοινωνία, το επίδικο είναι ποια τάξη θα υπερισχύσει και θα επικρατήσει έναντι της άλλης, με τους καλύτερους δυνατούς όρους. Μία διαδικασία που υπάρχει και εξελίσσεται μέσα στους αιώνες και το αποτέλεσμα της εξαρτάται από το συσχετισμό δύναμης που διαμορφώνεται ανάμεσα στους δύο βασικούς αντιπάλους. Αυτό το ασυμβίβαστο των τάξεων και η διαρκής σύγκρουση είναι που διαμορφώνει την ιστορία.

Ακριβώς πάνω σε αυτή την υπόθεση μπαίνει και σήμερα το θέμα της Αριστεράς. Το κατά πόσο, δηλαδή, θα συμβάλει στην οικοδόμηση ενός σύγχρονου, ανατρεπτικού κινήματος, ικανού όχι μόνο να αναχαιτίσει την επίθεση του συστήματος αλλά και να θέσει όρους ανατροπής και οικοδόμησης μιας άλλης κοινωνίας.

Μια γενική ανασκόπηση της πραγματικότητας

Η παγκόσμια κρίση του συστήματος – με απαρχές 30 χρόνων – ξεπερνά κατά πολύ τα χαρακτηριστικά άλλων παλιότερων. Πέραν των οικονομικών αιτιών της, χαρακτηριστικοί είναι οι έντονοι ανταγωνισμοί μεταξύ των ιμπεριαλιστών, οι οποίοι της προσδίδουν δομικά χαρακτηριστικά και την καθορίζουν. Η προσπάθεια ξαναμοιράσματος των αγορών έχει σαν αποτέλεσμα οι λαοί όλου του κόσμου να βρίσκονται αντιμέτωποι με τη μανία των ιμπεριαλιστών για καταλήστευση. Ταυτόχρονα, σαν συνέπεια του μοιράσματος του κόσμου από τους ιμπεριαλιστές και της δημιουργίας μιας σειράς εξαρτήσεων, οι κάθε λογής κεφαλαιοκράτες κλιμακώνουν την επίθεσή τους απέναντι στο προλεταριάτο. Στόχος τους είναι η ένταση της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης και η όσο το δυνατόν μεγαλύτερη αρπαγή της απόλυτης υπεραξίας.

Οι ενδογενείς αντιφάσεις του συστήματος

Από τη φύση του το κεφαλαιοκρατικό σύστημα, έχοντας σαν στόχο την κερδοφορία και την κυριαρχία επάνω στην εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα, μειώνει τους μισθούς και δημιουργεί τεράστια ποσοστά ανεργίας. Ταυτόχρονα απορροφά ή και καταστρέφει παραγωγικές δυνάμεις, συρρικνώνοντας μεσαία στρώματα, αλλά και καταστρέφοντας άλλα. Αυτό σε συνδυασμό με τους έντονους ανταγωνισμούς μεταξύ των ιμπεριαλιστών περιορίζει τη δυνατότητα ξεπεράσματος της κρίσης του.

Έτσι, το ίδιο το καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα, που από τη μία προσπαθεί να κερδοφορήσει, διαμορφώνει από την άλλη τους όρους ώστε συνεχώς να μειώνεται το μέσο ποσοστό κέρδους του και να αδυνατεί να βρει νέα πεδία κερδοφορίας.

Βλέπουμε, δηλαδή, ότι πέραν των βασικών αρχών που διέπουν το σύστημα, η κρίση έχει ως αποτέλεσμα την όξυνση όλων των αντιθέσεων. Μεταξύ των ιμπεριαλιστών, ανάμεσα στους λαούς και τους ιμπεριαλιστές, ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργατική τάξη. Αντιθέσεις που με τη σειρά τους, δημιουργούν αδυναμία προσπεράσματος της κρίσης.

Εκεί όπου οι αντιθέσεις του συστήματος αίρονται

Αν υπάρχει ένα κοινό σημείο σύγκλισης μεταξύ των ιμπεριαλιστών και της αστικής τάξης κάθε χώρας, αυτό είναι η επίθεση σε βάρος της εργατικής τάξης και του λαού. Κοινός τους στόχος είναι η επαναθεμελίωση των ταξικών σχέσεων και η πλήρης καθυπόταξη των εργαζομένων. Η προσπάθειά τους δεν περιορίζεται στο οικονομικό επίπεδο, αλλά αφορά κυρίως το πολιτικό.

Για να διατηρήσει το κεφάλαιο την κυριαρχία του απέναντι σε άλλους διεκδικητές και αφετέρου στους καταπιεζόμενους, καταλύει ακόμα και τους δικούς του αστικούς θεσμούς, χωρίς να διστάζει να προωθεί με τον υμώ τρόπο φασιστικά μορφώματα και καθεστώτα. Αυτό το στοιχείο είναι κάτι που μπορεί να φαντάζει οξύμωρο σε όσους αναπολούν μια προηγούμενη κατάσταση ή που θεωρούν ότι ο καπιταλισμός στο σημερινό του στάδιο και με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της περιόδου, μπορεί να παρέχει δημοκρατικά δικαιώματα.

Γίνεται φανερό πλέον, ακόμα και στον πιο αδαή, ότι ο καπιταλισμός στο στάδιο του ιμπεριαλισμού, σε όλες τις εκφάνσεις του, είναι στροφή προς την αντίδραση. Ότι η δημοκρατία είναι επίσης μορφή κράτους και αντανάκλα τις ίδιες τις ταξικές αντιθέσεις και ανταγωνισμούς. Ότι όσο οξύνονται οι αντιθέσεις, το κράτος και η δημοκρατία-δικτατορία της αστικής τάξης δεν απονεκρώνονται αλλά ισχυροποιούνται.

Η συμπύκνωση των αντιθέσεων στη χώρα μας

Σε χώρες όπως η Ελλάδα, που εμφανίζουν μια τυπική πολιτική ανεξαρτησία (σύννορα, πολίτευμα, θεσμούς κ.λπ), αλλά επί της ουσίας είναι βαθιά μπλεγμένες στα δίκτυα της χρηματιστικής και διπλωματικής εξάρτησης από τον ιμπεριαλισμό, η επίθεση σε βάρος της εργατικής τάξης και του λαού κορυφώνεται. Αυτοί που παίζουν πρωταγωνιστικό ρόλο για την τύχη της χώρας, εξυπηρετώντας τα δικά τους συμφέροντα, είναι οι Αμερικάνοι και Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, διατηρώντας ως προς την αρχή του το συμβόλαιο του '74. Η ντόπια αστική τάξη, για να διατηρήσει την κυριαρχία της, δίνει γη και ύδωρ στους προστάτες της. Για να κερδοφορήσει και να αναπαρχθεί, συνυπολογίζοντας την κρίση και την εξάρτησή της, εκμεταλλεύεται πολλαπλά το προλεταριάτο. Το μόνο που τάζουν όλοι στο λαό είναι λιτότητα, καταστρατήγηση των δικαιωμάτων του σε όλους τους τομείς και καταστολή.

Το αστικό κράτος μέσω της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής και σε συνδυασμό με την αδυναμία απάντησης λόγω της αποσυγκρότησης, από τη μια χτυπά με βίαιο τρόπο τα κεκτημένα του κινήματος και από την άλλη στρώνει ιδεολογικά το έδαφος, ώστε να καθυποτάξει τις μάζες και να κλιμακώσει την επίθεση προς όφελος της ντόπιας αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού.

Οι απαντήσεις δε δίνονται με αφαιρέσεις

Εκτός από την ανάλυση των χαρακτηριστικών του συστήματος -και ιδιαίτερα της εποχής μας-, αναγκαίος και απαραίτητος όρος είναι η αναγνώριση των κοινωνικών - πολιτικών συσχετισμών του σήμερα.

Αν θέλει κάποιος να δώσει απαντήσεις, θα πρέπει καταρχάς να αναγνωρίσει το πρόβλημα.

Πλέον δε βρισκόμαστε σε διαδικασία, αλλά σε μια πραγματικότητα αποσυγκρότησης του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Αποτέλεσμα της χρόνιας προσπάθειας του συστήματος να διαλύσει την οποιαδήποτε συνέχιση της εργατικής τάξης. Ότι έχει, δηλαδή, στοιχεία που της προσδίδουν την έννοια της τάξης και στοιχεία αντιθετικά με την άρχουσα τάξη. Το σύστημα το κατόρθωσε αυτό με διάφορα ιδεολογικά και πολιτικά μέσα εδώ και δεκαετίες με τη διείσδυσή του - άμεσα και έμμεσα - στα σωματεία και στα συνδικάτα, στη βάση δηλαδή της ταξικής οργάνωσης, που οδήγησε τελικά στην κυριαρχία του σε αυτά. Κομβικό στοιχείο αποτέλεσε η ήττα του κομμουνιστικού κινήματος και η παλιννόρθωση του καπιταλισμού στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες, δίνοντας τη δυνατότητα στον καπιταλισμό να πάρει την ιστορική του ρεβάνς, τόσο ιδεολογικά και πολιτικά όσο και σε πρακτικό επίπεδο. Στρώθηκε έτσι το έδαφος ώστε να κυριαρχήσουν ο αντικομμουνισμός και οι ρεφορμιστικές - ρεβιζιονιστικές θεωρίες, συμβάλλοντας ως καθοριστικός παράγοντας στην αποδιοργάνωση του εργατικού και λαϊκού κινήματος και στην πλήρη αποσυγκρότηση της εργατικής τάξης.

Τα ερωτήματα της εποχής μας

Γιατί δεν έχει γίνει κατορθωτή στη χώρα μας η απόκρουση της επίθεσης; Η εργατική τάξη και ο λαός θα αποδεχτούν την κυριαρχία του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού; Το καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα πρέπει να μείνει ως έχει; Υπάρχει δυνατότητα επιστροφής στην προηγούμενη κατάσταση; Μπορεί το υπάρχον σύστημα να μεταρρυθμιστεί και να πάρει ένα ανθρώπινο πρόσωπο; Ή, από την άλλη μεριά, μπαίνει ολοένα και πιο επιτακτικά η αναγκαιότητα κατεύθυνσης για την ανατροπή του;

Και για να μη μένουν τα ερωτήματα στο γενικό, μπορεί να αναπτυχθεί ένα κίνημα που θα συγκρουστεί με τις αντιλαϊκές πολιτικές και να πετύχει νίκες; Υπάρχει η δυνατότητα ώστε η χώρα μας να αποτελέσει τον αδύναμο

νονται όλες τις αντιθέσεις και αυτό να λειτουργήσει προς όφελος του λαού; Τι απαιτείται για να γίνουν όλα αυτά, χωρίς να μένουν μονάχα σε θεωρητικό, ακαδημαϊκό επίπεδο;

Ο λαός ήθελε.

Η Αριστερά δεν μπορούσε

Τα τελευταία χρόνια ο λαός και η νεολαία της χώρας έχουν κάνει πολλούς αγώνες και με διάφορα/διαφορετικά χαρακτηριστικά. Σε όλες τις περιπτώσεις η Αριστερά φάνηκε ανήμπορη να βγάλει η ίδια τις μάζες στο δρόμο του αγώνα και να τις καθοδηγήσει. Ακολουθούσε απλώς και προσπαθούσε να παρέμβει, όπου και αυτό ακόμα γινόταν με πολλές προβληματικές.

Η/Οι κυρίαρχη/ες δύναμη/εις της Αριστερά/ς έχει/ουν αποδείξει πάμπολλες φορές ότι ούτε θέλει/ουν ούτε μπορεί/ούν να δώσει/ουν απαντήσεις στα πολλαπλά ερωτήματα. Δεν μπορεί/ούν να ανταποκριθεί/ούν στις απαιτήσεις των καιρών. Τίθεται, συνεπώς, η αναγκαιότητα να αντιστραφεί αυτό το αρνητικό κλίμα και να δοθούν απαντήσεις. Σε ιδεολογικό - πολιτικό επίπεδο αλλά και σε πρακτικό.

Το σημερινό πολιτικό τοπίο

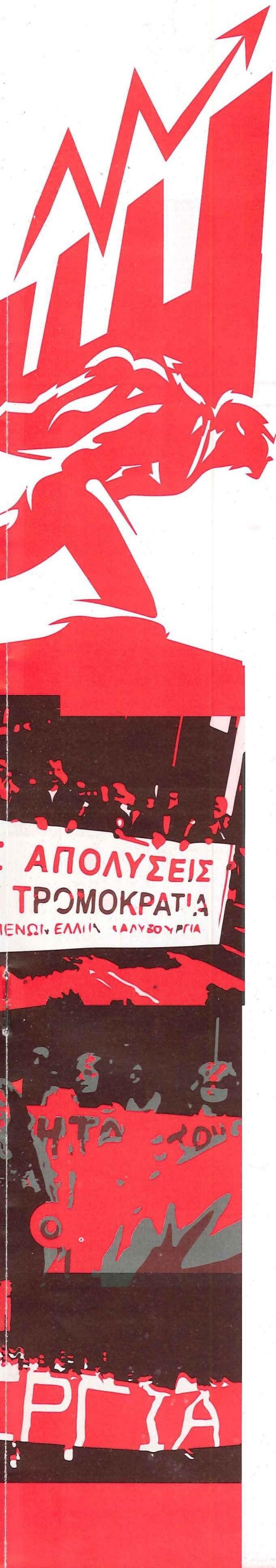
Η σημερινή πολιτική κατάσταση, που έχει δημιουργήσει πληθώρα συζητήσεων και προβληματισμών, ήρθε ως επακόλουθο των παραπάνω. Με λίγα λόγια η κλιμάκωση των ενδοιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και το βάθαιμα της εξάρτησης υπό το πρίσμα της κρίσης, σε συνδυασμό με την επίθεση στο λαό και την αδυναμία ουσιαστικής κινηματικής απάντησης, οδήγησε στην εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ. Μία νίκη, που όχι μόνο αξιοποιήθηκε από το ίδιο το σύστημα για να κάνει το λαό ουραγό και υποστηρικτή της διαπραγμάτευσης του πλαισίου εξάρτησης της χώρας, αλλά σε μεγάλο βαθμό αφόπλισε το σύνολο της Αριστεράς.

Πέρα όμως από τις διαπιστώσεις, αξία έχει να τεθούν τα αίτια που η Αριστερά βρέθηκε σε τέτοια αμηχανία.

Η θέση της Ελλάδας στον παγκόσμιο χάρτη

Ένα από τα βασικά αίτια που η Αριστερά αντιμετώπισε έντονο πρόβλημα, ήταν η αδυναμία ερμηνείας της πραγματικότητας -κύρια των τελευταίων 7 χρόνων- λόγω των ραγδαίων εξελίξεων. Μια ερμηνεία που δε σχετίζεται μονάχα με τη θέση της χώρας στον παγκόσμιο χάρτη, αλλά συνολικά με τους νόμους που διέπουν ευρύτερα το σύστημα. Το πώς δομείται παγκόσμια το καπιταλιστικό

σύστημα και ως συνέπεια αυτού τη σχέση του ελληνικού κεφαλαίου με τους ισχυρούς της γης.

Αυτές οι αναλύσεις δε θα δημιουργούσαν τόσο πρόβλημα, αν έμεναν εκεί. Όμως μια λαθεμένη ανάλυση συνήθως οδηγείται και σε προβληματικές-επικίνδυνες λύσεις. Λύσεις είτε εναπόθεσης του «αγώνα» στον εχθρό, είτε συμμαχία με τον εχθρό. Έτσι από τη μία οι απόψεις περί «ιμπεριαλιστικής Ελλάδας» αδυνατούν να δουν την ένταση της επίθεσης στις λαϊκές μάζες, εναποθέτοντας τη λύση στο ελληνικό κεφάλαιο που «μπορεί να διαπραγματεύεται στα ίσια». Από την άλλη οι απόψεις περί προτεκτοράτου/κατοχής οδηγούνταν στο μη χείρον βέλτιστο, δηλαδή στη συμμαχία με την ελληνική αστική τάξη, που ...αφού μας κάνει το χατίρι και αναπτύξει τις παραγωγικές δυνάμεις, θα μας φέρει ένα βήμα πιο κοντά στο Σοσιαλισμό.

Η ουδετερότητα του κράτους

Η φύση του κράτους και ο ρόλος του, σαν μια υπερταξική δομή που εκ των έσω μπορεί να αλλοτριωθεί προς όφελος του λαού, μέσω της ειρηνικής οδού, είναι αρκετά παλιά ιστορία. Μια ιστορία που ξεκινά από τις παλινορθώσεις στην ΕΣΣΔ και την ανάδειξη του ρεβιζιονισμού και που φτάνει μέχρι τις μέρες μας. Που δεν αναγνωρίζει το κράτος σαν όργανο κυριαρχίας της άρχουσας τάξης επάνω στα λαϊκά στρώματα και επιβολής της πολιτικής του κεφαλαιοκρατικού συστήματος για την διασφάλιση των νόμων που το διέπουν.

Πολλά κομμάτια της Αριστεράς είτε έχοντας ως αφετηρία την «ουδετερότητα του κράτους» είτε έχοντας τις πιο αγνές προθέσεις και απλά προσβλέπει σε «δουαδική εξουσία» καταλήγει στον ίδιο παρανομαστή.

Ανεξαρτήτως του αν η «δουαδική εξουσία» αποτέλεσε - ή θα αποτελέσει - παρένθεση στην ιστορική εξέλιξη και διαδικασία του κομμουνιστικού κινήματος. Το κίνημα συγκροτείται με βάση ένα στόχο και όχι με «παρενθέσεις» που θα προκύψουν στη διάρκεια της επαναστατικής - προεπαναστατικής διαδικασίας. Αυτά είναι στοιχεία που το κομμουνιστικό κίνημα θα κληθεί να απαντήσει όταν και εφόσον του προκύψουν.

Επίσης, για να στοχεύσει κάποιος σε κάποια μορφή «δουαδική εξουσία» σήμερα, σημαίνει ότι εκ των προτέρων επιδιώκει ευρύτερες συμμαχίες του προλεταριάτου με άλλα στρώματα, χωρίς όμως το προλεταριάτο να μπορεί να έχει το «πάνω χέρι».

Συμμαχία με τον ιμπεριαλισμό

Πολλές δυνάμεις της Αριστεράς είτε στη λογική του «ανθρώπινου προσώπου ιμπεριαλιστικών χωρών», είτε στο δίπολο «επιτιθέμενος-αμυνόμενος» και άρα συμμαχία με τον αμυνόμενο σαν προσπάθεια αποδυνάμωσης του «κακού» ισχυρού κ.λπ, οδηγήθηκαν και οδηγούνται στο να τάσσονται στο πλευρό του ιμπεριαλισμού, ή να κάνουν επιλεκτικό «αντιιμπεριαλισμό». Δεν είναι λίγες οι φορές μάλιστα που η Αριστερά χρησιμοποιεί τον όρο «τακτική» χρησιμοποιώντας ιστορικά παραδείγματα, προσπερνώντας το ποιος είχε τον πρώτο λόγο όταν έκανε μια τακτική κίνηση.

Το δόγμα του «νεοφιλελευθερισμού»

Ένας επίσης βασικός παράγοντας που οδηγεί στο σημερινό «μούδιασμα» και που πρέπει να τεθεί στην πραγματική του βάση, είναι ο λόγος που η εργατική τάξη και ο λαός δέχονται με τέτοια ένταση επίθεση. Τα ερωτήματα είναι δύο. Πρώτον αν το υπάρχον σύστημα εκλογικεύεται - εξανθρωπίζεται και δεύτερον ποιοι οι παράγοντες οδήγησαν στο λεγόμενο «Κεϋνσιανισμό». Ως προς το πρώτο η άποψή μας είναι αρνητική. Από εκεί και ύστερα και ως συνέχεια αυτού, θα πρέπει να ειπωθούν οι λόγοι που οδήγησαν στο λεγόμενο «κράτος πρόνοιας». Και οι λόγοι ήταν οι ταξικοί συσχετισμοί της περιόδου, τόσο διεθνώς (ΕΣΣΔ), όσο και η ύπαρξη ισχυρού εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος σε όλες τις χώρες.

Παροδικότητα της κρίσης

Τέλος ένας ακόμα σημαντικός παράγοντας που οδηγεί την Αριστερά να μην μπορεί, ή να μη θέλει να δώσει απαντήσεις είναι ο χαρακτήρας της σημερινής κρίσης. Τόσο ως προς τη δυνατότητα καπιταλιστικής ανάπτυξης και διαμόρφωσης κοινωνικών συμβολαίων αντίστοιχων με το παρελθόν, όσο και των αναγκαιοτήτων για το από εδώ και πέρα.

Η ενδυνάμωση των συνδικαλιστικών οργάνων

Η οργάνωση του λαού μέσα στα σωματεία, στα συνδικάτα, στους συλλόγους, στις γειτονιές δημιουργήθηκε σαν ανάγκη υπεράσπισης των δικαιωμάτων του. Η πρώτη οργάνωση των εργατών μέσα στα συνδικάτα ήταν μια γιγάντια πρόοδος στο αρχικό στάδιο της ανάπτυξης του καπιταλισμού. Ένα πέρασμα από την κατάσταση διασποράς και αδυναμίας, στα πρώτα στοιχεία της συνένωσης βάσει των κοινών συμφερόντων. Αυτό είναι ένα από τα βασικά στοιχεία που λείπει σήμερα. Η κυριαρχία των δυνάμεων του συστήματος και του ρεφορμισμού μέσα στα όργανα βάσης του κινήματος οδήγησε στην αποσυγκρότηση συνολικά του εργατικού - λαϊκού κινήματος. Σαν αποτέλεσμα αυτών και διαφόρων άλλων αιτιών, τα σωματεία σήμερα είναι σε μεγάλο βαθμό απονομιμοποιημένα στη συνείδηση των εργαζομένων και ο συνδικαλισμός αποτελεί ντροπή. Τα συνδικάτα - σε μεγάλο βαθμό - έχουν πάψει να υπηρετούν τα συμφέροντα των εργαζομένων και έχουν χαρακτήρα εργοδοτικό - κυβερνητικό. Όμως αυτό δεν είναι ένα στοιχείο που πρέπει να μας εκπλήσσει. Συμβαίνει κάθε φορά που επικρατεί αποσυγκρότηση στο εργατικό και λαϊκό κίνημα. Από τα τρέιντ γιούνιονς της Αγγλίας μέχρι στις μέρες μας, με τα δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια συνδικαλιστικά όργανα.

Υπάρχει σήμερα η ανάγκη τα σωματεία, τα συνδικάτα και οι σύλλογοι να περάσουν ξανά στα χέρια των καταπιεσμένων. Να αλλάξουν οι συσχετισμοί στο εσωτερικό τους, ώστε να αποτελέσουν όπλο στα χέρια του λαού. Αυτή η διαδικασία δεν είναι κάτι που μπορεί να γίνει από τη μια στιγμή στην άλλη. Οι συσχετισμοί στα όργανα του κινήματος βρίσκονται σε διαλεκτική σχέση με την ανάπτυξη της ταξικής πάλης απέναντι στο σύστημα. Η ίδια η ανάπτυξη του κινήματος και σε γραμμή σύγκρουσης με το σύστημα θα αντανakλαστεί στους συσχετισμούς στα συνδικάτα και αυτοί - οι νέοι συσχετισμοί - με τη σειρά τους θα επανατροφοδοτήσουν το κίνημα με καλύτερους όρους.

Η αναγκαία οικοδόμηση ενότητας

Βασικό στοιχείο της άποψης των Αγωνιστικών Κινήσεων είναι αυτό της Κοινής Δράσης. Της από κοινού κίνησης πολιτικών δυνάμεων πάνω σε ένα συγκεκριμένο στόχο. Πάνω σε έναν στόχο που αποτελεί το κομβικό στοιχείο κίνησης των μαζών και που οδηγεί στην ανάπτυξη της πάλης.

Μια τέτοια συσπείρωση δυνάμεων, που όχι μόνο δίνει άλλη ώθηση στο να βγουν οι μάζες στο προσκήνιο, αλλά ταυτόχρονα διαμορφώνει τους όρους ώστε η ίδια η δράση να επανατροφοδοτήσει τη θεωρία και να τροφοδοτηθεί ξανά από αυτή. Πολλές δυνάμεις της Αριστεράς έχουν υιοθετήσει τη λογική του πόλου. Της άποψης, δηλαδή, ότι η ανάπτυξη και η σύνδεση του κινήματος μπορεί να έρθει μέσα από διακηρύξεις και προγραμματικές. Ότι προσαπαιτούμενο για να ενταχθεί κάποιος στον αγώνα είναι να υιοθετήσει μια συνολική ανάλυση.

Αυτές οι λογικές όχι μόνο μπαίνουν φραγμός στην κοινή δράση και στην ανάπτυξη κινήματος αλλά καλλιεργούν σεχταριστικές λογικές του στιλ «αν θες να αγωνιστείς αποδέξου την άποψή μου και έλα σε εμένα». Ένας ανώτερος συντονισμός μπορεί να έρθει μονάχα μέσα από μια διαδρομή ενότητας, αντιπαράθεσης και πάλης, και δεν μπορεί να τίθεται ανά πάσα ώρα και στιγμή σαν αυτοσκοπός. Επίσης χάνει τον όποιο «αγωνιστικό» προσδιορισμό έχει, όταν λειτουργεί σαν ανάχωμα στην ανάπτυξη κινήματος και λειτουργεί διασπαστικά.

Η αναγκαία ανάπτυξη αγώνων

Η ανάπτυξη των εστιών αντίστασης στους χώρους δουλειάς, στα πανεπιστήμια, στις γειτονιές κ.λπ, είναι το πρωταρχικό στοιχείο που συγκροτείται ο λαός και που η Αριστερά αν το προσπεράσει, θα προσπεραστεί και αυτή με τη σειρά της. Ωστε τα πρωτοπόρα στοιχεία του εργατικού και λαϊκού κινήματος να αποκτήσουν ενεργό ρόλο, ύπαρξη και υπόσταση κόντρα στις δυνάμεις του συμβιβασμού και της αντίδρασης.

Για το Μέτωπο Αντίστασης

Αρκούν οι επιμέρους εστίες αντίστασης για να ανακοπεί συνολικά η επίθεση; Η απάντηση είναι προφανής. Χωρίς τη συνολικοποίηση της πάλης και χωρίς τον απαραίτητο συντονισμό των διαφόρων μετώπων αγώνα, μάλλον τα πράγματα θα είναι δύσκολα. Ο αντίπαλος όχι μόνο δε θέλει να χαριστεί αλλά, ταυτόχρονα, λόγω της κρίσης και του βαθέματος της εξάρτησης, δεν μπορεί εύκολα να «κάνει πίσω». Επομένως, η ίδια η πραγματικότητα επιτάσσει την από κοινού πάλη των διαφόρων εστιών αντίστασης. Μιας συνένωσης που δεν μπορεί να είναι αποτέλεσμα βαφτίσματος αλλά ουσίας μέσα από την ανάπτυξη της ταξικής πάλης.

Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν μπορούν να υπάρξουν επιμέρους νίκες και να εναποθέτουμε τα πάντα στο αύριο, γιατί αυτό δεν σημαίνει τίποτε άλλο παρά παραίτηση. Οι κλαδικοί αγώνες έχουν δείξει ότι μπορούν να επιφέρουν νίκες σε διάφορα ζητήματα. Το ζητούμενο, πέρα από αυτό, είναι να κατακτηθούν δικαιώματα που όχι μόνο ξεπερνούν ένα κλαδικό αγώνα αλλά που είναι ζωτικής σημασίας και που δεν θα είναι εύκολη υπόθεση. Τέτοια, για παράδειγμα, είναι το δικαίωμα στην περίθαλψη, οι συλλογικές συμβάσεις κ.λπ, η υπεράσπιση του 8ώρου, το δικαίωμα στην εκπαίδευση για όλους, τα δημοκρατικά δικαιώματα και πολλά άλλα. Δικαιώματα, δηλαδή, που αφορούν ευρύτερες κατακτήσεις του λαού και των οποίων η διεκδίκηση απαιτεί ευρύτερη συσπείρωση κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων σε κατεύθυνση σύγκρουσης με το σύστημα και ανάδειξης της ταξικής φύσης του.

Ο ρόλος της Αριστεράς

Η ίδια η ταξική πάλη και η καθοδήγηση των πρωτοπόρων πολιτικών δυνάμεων μπορεί και πρέπει να οδηγήσει στη συνένωση των επιμέρους εστιών αντίστασης σε ένα ευρύτερο μέτωπο, αφού πρώτα κάνει τα πάντα για να αναπτυχθούν εστίες αγώνα και μπορούν βάσεις ώστε να έχουν συνέχεια. Ένα τέτοιο αναγκαίο μέτωπο που θα συγκροτείται συνολικά με την κυβερνητική πολιτική και θα ανακόπτει την επίθεση. Ένα τέτοιο Μέτωπο Αντίστασης που με κορμό την εργατική τάξη θα συνενώνει τα διάφορα λαϊκά στρώματα και θα συγκρούεται με τις άρχουσες πολιτικές. Όπου θα γίνεται πράξη σε ανώτερο επίπεδο η Κοινή Δράση των πολιτικών δυνάμεων και που θα τροφοδοτείται ιδεολογικά και πολιτικά αυτό το κοινωνικό μέτωπο. Που θα πραγματώνεται η ενότητα διαφόρων κοινωνικών ομάδων, όχι σαν «χυλός» και μαγικά. Αλλά στην πράξη και με τη διατήρηση της αυτονομίας του εκάστοτε κλάδου να διαφυλάσσεται η συνέχιση και επανατροφοδότηση του αγώνα.

Ένα ανώτερο βήμα

Η ανάπτυξη και η συγκρότηση του Μετώπου Αντίστασης δεν είναι, επίσης, κάτι που γράφεται κάπου, ιδρύεται και υλοποιείται. Είναι κάτι αναγκαίο που προκύπτει όμως από τη διαρκή καθημερινή πάλη και που μπορεί να διαμορφώσει κοινωνικούς συσχετισμούς υπέρ της εργατικής τάξης και του λαού. Συσχετισμούς τέτοιους που, μέσα από την αντίσταση του λαού, θα διαμορφώνονται σταδιακά οι όροι για νίκες. Η απόκρουση της επίθεσης και η ανάπτυξη του Μετώπου Αντίστασης μπορεί να διαμορφώσει τους όρους για διεκδίκηση. Διεκδίκηση τόσο πάνω σε συνδικαλιστικά ζητήματα όσο και γενικά σε ζητήματα που θα οικοδομούν καλύτερους όρους επιβίωσης του λαού. Πάνω σε στοιχεία που ένα προηγούμενο διάστημα το εργατικό και λαϊκό κίνημα είχε καταφέρει, μέσα από την πάλη του, να διεκδικήσει και να κατακτήσει. Που σήμερα όμως, λόγω της αποσυγκρότησης, το σύστημα άφοβα τα παίρνει πίσω.

Η προοπτική για το λαό

Η μόνη ρεαλιστική λύση για τη νεολαία, δεν μπορεί να είναι άλλη από το να ανατρέψει όσους έχει πάνω από το κεφάλι της. Συνολικά δηλαδή την κυριαρχία του ιμπεριαλισμού και του ντόπιου κεφαλαίου στη χώρα. Σίγουρα – παρά τις διάφορες φωνές εξ αριστερών – αυτή μόνο εύκολη διαδικασία δεν είναι.

Αναγκαία παρόλα αυτά, καθώς μόνο έτσι θα μπορέσει ο λαός με μπροστάρη την εργατική τάξη, να χαράξει το δικό του δρόμο, όσο δύσκολος και να είναι. Όσο και να προσπαθούν οι δυνάμεις του συστήματος να μιλούν για το «καλό της πατρίδας», η προοπτική για τη νεολαία δεν είναι άλλη παρά να γίνει με τον υπόλοιπο λαό αφέντης σε αυτόν εδώ τον τόπο, τσακίζοντας την υπάρχουσα κρατική μηχανή.

Ο στρεβλός προσδιορισμός ή η απόκρυψη των χαρακτηριστικών του εχθρού, επί της ουσίας είναι αθώωση και συμμαχία μαζί του. Η πάλη δεν μπορεί παρά να είναι αντικαπιταλιστική και ταυτόχρονα αντιιμπεριαλιστική κόντρα στη διαχείριση και τη συνδιαλλαγή.

Ο μόνος σύμμαχος σε αυτή τη διαδικασία δεν είναι άλλος από όλους τους λαούς, που αντιμετωπίζουν το αποκρουστικό πρόσωπο του ίδιου εκμεταλλευτικού συστήματος.

Πώς υπηρετείται η προοπτική

Η όποια «ανατροπή» παρουσιάζεται σαν άμεση λύση σήμερα, χωρίς να λαμβάνει υπόψη τις αρνητικές αντικειμενικές και υποκειμενικές συνθήκες, είναι μονάχα κούφια λόγια.

Το ζήτημα της ανατροπής του υπάρχοντος συστήματος, σήμερα μπορεί και πρέπει να τεθεί σαν στοιχείο ζύμωσης. Για να μπορέσει όμως να γίνει πράξη, πρέπει να τεθούν οι κατάλληλοι όροι. Το ζήτημα αυτό δεν είναι κάτι που έρχεται μια ωραία πρωία, σαν μια φαινή. Προετοιμάζεται και τίθεται σαν ένα αίτημα της ίδιας της καταπιεζόμενης τάξης. Απαιτείται να υπάρχουν αυτοί που θα το θέσουν και αυτοί που θα το υλοποιήσουν.

Και οι όροι διαμορφώνονται καθημερινά μέσα από την ταξική πάλη. Θα ήταν αντιδιαλεκτικό και παράλογο αν περίμενε κάποιος την ανατροπή του συστήματος, σε συνθήκες που κυριαρχεί αδρανοποίηση, κινηματική νηνεμία και κυβερνητικές αυταπάτες.

Σε αυτό το πεδίο τίθενται οι πρωταρχικές απαντήσεις. Όχι στο πώς θα φτάσουμε στην ανατροπή, αλλά πώς θα οδηγηθούμε σε αυτή. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι πρέπει να αφεθεί μια προσπάθεια αναζήτησης και ερμηνείας των αιτίων της παλινόρθωσης και της οικοδόμησης. Η κάθε μικρή και μεγάλη μάχη που δίνεται διαμορφώνει τους συσχετισμούς για τους μελλοντικούς αγώνες. Δηλαδή οι αγώνες του σήμερα θα εξαρτώνται από τους αγώνες του χθες. Η επαναστατική διαδικασία και η οικοδόμηση της άλλης κοινωνίας θα καθορισθεί κυρίως από τους αγώνες που θα έχουν δοθεί πριν από αυτή και θα την έχουν προετοιμάσει. Ο πολιτικός αγώνας, δηλαδή ο αγώνας ενάντια στην τάξη των εκμεταλλευτών και της εξουσίας τους, θα είναι ανώτερη μορφή έκφρασης του οικονομικού – ταξικού αγώνα. Χωρίς την ανάπτυξη της ταξικής πάλης και χωρίς τον κατάλληλο ιδεολογικό προσανατολισμό, δε γίνεται λόγος για τίποτα άλλο. Την ανάπτυξη, δηλαδή, της πάλης των εργαζομένων πάνω στη σύγκρουση με το σύστημα και τις πολιτικές του. Πάνω σε ζητήματα που οι ίδιες οι μάζες βιώνουν και αντιλαμβάνονται, ώστε να γίνει κυρίαρχα δική τους υπόθεση ο αγώνας. Μόνο έτσι μπορεί να αντιληφθούν η εργατική τάξη και ο λαός τη δύναμή τους και να ξεγυμνωθεί ο ρεφορμισμός.

Η αναγκαία κατεύθυνση

Ο λαός και η νεολαία – που της τάζουν ένα μαύρο παρόν και μέλλον – αναζητούν απαντήσεις. Για το σήμερα αλλά και για το αύριο. Οι μεγάλοι αγώνες και οι ανατροπές έγιναν μονάχα όταν μπόρεσαν να δώσουν προοπτική τα πολιτικά υποκείμενα. Και τα πολιτικά υποκείμενα του σήμερα, δεν μπορούν να έχουν άλλο χρώμα εκτός από το «κόκκινο».

Σε όλες τις περιπτώσεις – από το «μικρό» μέχρι ...το «μεγάλο» – αναγκαίο είναι η ανατροπή των συσχετισμών και κατεύθυνση για μια άλλη κοινωνία. Βασικός και απαράβατος όρος όλης αυτής της διαδικασίας είναι η ανάπτυξη της πάλης και η συγκρότηση της τάξης αυτής που έχει ξεκάθαρο συμφέρον για την τελική ανατροπή, της εργατικής.

Αυτός είναι και ο λόγος που αν η Αριστερά σήμερα θέλει να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων, πρέπει να αντιληφθεί το χρέος που έχει να σηκώσει. Αυτή είναι η πραγματική Αριστερά του σήμερα και πάνω σε αυτό έχουμε και εμείς χρέος από τη μεριά μας να λειτουργήσουμε.

ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗ

Γραβάνης Άλκης,
Ιατρική Ιωαννίνων

Για ποιόν διαπραγματεύονται;

Πολύς λόγος γίνεται τελευταία για τη διαπραγμάτευση της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ με τους «εταίρους». Μια πολιτική γραμμή στην οποία βασίστηκε ο ΣΥΡΙΖΑ όλο το προηγούμενο διάστημα και που στην ουσία έθετε ότι η λύση στα προβλήματα του λαού μπορεί να βρεθεί σε συνεννόηση με τους ιμπεριαλιστές και την αστική τάξη, γενικά με τους όρους και στο πλαίσιο αυτού του συστήματος. Πρόκειται για μια συζήτηση που δεν περιορίζεται στο πλαίσιο της αριστεράς, αλλά αφορά συνολικά το λαό και τη νεολαία. Τι κατάσταση βιώνει, τι έχει να αντιμετωπίσει και ποια είναι τα καθήκοντα του κινήματος.

Αυτό που έχει ήδη γίνει φανερό από την πορεία των διαπραγματεύσεων με τους ιμπεριαλιστές είναι ότι αυτό που τίθεται καμία σχέση δεν έχει με τις εξαγγελίες που προεκλογικά πλάσαρε ο ΣΥΡΙΖΑ (επαναφορά στα 751, Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας κλπ.), πόσο μάλλον με αιτήματα του λαϊκού κινήματος όλο το προηγούμενο διάστημα. Η συμφωνία της 20/2 στο Eurogroup επικύρωσε ότι πρέπει να τηρηθούν όλες οι συμφωνημένες δεσμεύσεις, δηλαδή να συνεχιστεί η αντιλαϊκή πολιτική και έθεσε τις βάσεις για ένα νέο μνημόνιο, ενώ όλες οι υποσχέσεις του ΣΥΡΙΖΑ που αφορούσαν το λαό μπήκαν στον πάγο ως «μονομερείς ενέργειες».

Όλες αυτές οι διαπραγματεύσεις λοιπόν σε ποια βάση γίνονται, τι εκφράζουν, ποιο είναι το περιεχόμενό τους.

Αρχικά να πούμε ότι η βάση της διαπραγμάτευσης βρίσκεται στο πλαίσιο εξάρτησης της αστικής τάξης από αμερικάνους και ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Μια σχέση η οποία εκφράζεται σε όλα τα επίπεδα και σχετίζεται με τις επιδιώξεις των ιμπεριαλιστών για τη χώρα αλλά και πιο συνολικά: με την επίθεση στην εργατική τάξη με στόχο την πλήρη υποταγή της στο κεφάλαιο, με την επίθεση των ιμπεριαλιστών απέναντι στους λαούς σε παγκόσμια κλίμακα, με τον οξυτάτο ανταγωνισμό ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές για το ξαναμοίρασμα του κόσμου.

Αυτήν την πραγματικότητα έρχεται να διαχειριστεί ο ΣΥΡΙΖΑ αποδεχόμενος το πλαίσιο ΕΕ-ΟΝΕ-NATO και καλείται να συνεχίσει να προωθεί την αντιλαϊκή πολιτική ως ο επόμενος διαχειριστής του συστήματος. Εδώ έχει σημασία να πούμε ότι ο πολιτικός χώρος του ΣΥΡΙΖΑ είχε πάντα αναφορά σε μικροαστικά και μεσοαστικά στρώματα. Τα οποία υπό το βάρος της κρίσης και της επέκτασης της επίθεσης ένιωσαν να συνθλίβονται, να συμπιέζονται ραγδαία προς τα κάτω σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα. Αυτή η εξέλιξη εκφράστηκε σε πολιτικό επίπεδο με την αποστοίχιση τους από τα παραδοσιακά πολιτικά κόμματα της αστικής τάξης (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ), το γκρέμισμα του ΠΑΣΟΚ, τη συνολική αποσταθεροποίηση του πολιτικού σκηνικού και με βάση τη λαϊκή οργή και αγανάκτηση. Ο ΣΥΡΙΖΑ είδε την «ευκαιρία» του σε αυτές τις εξελίξεις. Να προσπαθήσει να εκφράσει αυτά τα μεσοστρώματα με μια κατεύθυνση που αναζητούσε μια εύκολη και γρήγορη «επιστροφή» στην προ κρίσης εποχή και που συμπυκνωνόταν στο αίτημα «να πέσει η κυβέρνηση» που προβαλλόταν στις μεγάλες και μικρές κινητοποιήσεις των εργαζομένων και του λαού. Εκμεταλλευόμενος τις ανεπάρκειες του κινήματος κατάφερε σε μεγάλο βαθμό να εκφράσει

εκλογικά αυτά τα στρώματα αναγκαζόμενος, έστω επικοινωνιακά, να «υιοθετήσει» αιτήματα του λαού στους αγώνες που έδινε (π.χ. επαναπρόσληψη των απολυμένων). Ενώ από την άλλη συνέχισε τη δεξιόστροφη πορεία και τις εγγυήσεις προς το σύστημα για να πείσει πως μπορεί να είναι ο επόμενος διαχειριστής.

Με βάση τα παραπάνω διαμορφώνει και την πολιτική του ως κυβέρνηση. Ξέκοψε πλήρως από τα λαϊκά συμφέροντα και διεκδικήσεις και έχει αποδεχτεί στο σύνολό του το πλαίσιο της εξάρτησης που ορίζει πολύ συγκεκριμένα και τα δικά του όρια κίνησης. Σε τελική ανάλυση έχει παραιτηθεί ακόμη και από την επιδίωξη ενός «νέου κοινωνικού συμβολαίου προς όφελος των μεσαίων στρωμάτων». Αυτό που πλέον έχει αναλάβει να διαπραγματευτεί είναι οι επιδιώξεις της αστικής τάξης για μια καλύτερη μεταχείρισή της από τους ιμπεριαλιστές, για ένα νέο και λιγότερο ασφυκτικό συμβόλαιο για την ίδια.

Αυτό που καμία πλευρά δε διαπραγματεύεται, και αποτελούσε και προϋπόθεση για την κυβερνητική διαχείριση, είναι η συνέχιση και η κλιμάκωση της επίθεσης στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις του λαού και της εργατικής τάξης. Από εκεί και πέρα η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ διαπραγματεύεται αυτά που ήδη διαπραγματεύονταν η αστική τάξη με την κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ. Δηλαδή ζητήματα που αφορούν τα ιδιαίτερα συμφέροντα της αστικής τάξης, όπως πρόσφατα στο ζήτημα της διασφάλισης ρευστότητας των τραπεζών, διευκολύνσεις στους όρους αποπληρωμής του χρέους και τους στόχους πρωτογενούς πλεονάσματος, τη δυνατότητα πρόσβασης σε ευρωπαϊκά κονδύλια, νέες προϋποθέσεις για ιδιωτικοποιήσεις (να είναι «επικερδείς για τα έσοδα της κυβέρνησης» όπως αναφέρει η συμφωνία 20/2 στο Eurogroup), κ.ά. Γίνεται κατανοητό, λοιπόν, ότι αυτό που τίθεται υπό διαπραγμάτευση είναι η σχέση της αστικής τάξης με τους ιμπεριαλιστές. Συνεπώς, και σε σχέση με τα αποτελέσματα των διαπραγματεύσεων, το πάνω χέρι το έχουν οι ιμπεριαλιστές και ό,τι αποφασιστεί θα φέρει τη σφραγίδα των επιδιώξεών τους και σαν σύνολο, αλλά και σαν κάθε δύναμη ξεχωριστά στη βάση του ανταγωνισμού τους. Και είναι αυτές οι επιδιώξεις που ορίζουν το χώρο και το πλαίσιο κίνησης της αστικής τάξης όπως έχει φανεί από τις εξελίξεις τα τελευταία χρόνια. Στη βάση αυτή οι όποιες παραχωρήσεις (αν υπάρξουν) θα αφορούν σε κάποια περιθώρια που θα δοθούν στην αστική τάξη και ακριβώς για να στηριχθεί για λογαριασμό του συστήματος και απέναντι στο λαό.

Με βάση τα παραπάνω γίνεται καθαρό ότι ο λαός δεν έχει να περιμένει τίποτα από τη διαπραγμάτευση με τους ιμπεριαλιστές δυνάστες. Η εκτεταμένη φτώχεια, η ανεργία, η εξαθλίωση, η αναιρέση στοιχειωδών δικαιωμάτων στην παιδεία, την υγεία, την ασφάλιση είναι αποτελέσματα της πολιτικής της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Μια πολιτική που δεν πρόκειται να αναιρεθεί από δυνάμεις μέσα στα πλαίσια του συστήματος. Καμία αναμονή, λοιπόν, δεν πρέπει να δείξει ο λαός. Νέα δεσμά και νέο γύρο επίθεσης ετοιμάζουν στην πλάτη του. Γι' αυτό το λόγο ο λαός και οι εργαζόμενοι πρέπει να ξαναβγούν στο προσκήνιο των εξελίξεων, να οργανώσουν τους αγώνες τους απέναντι στην επίθεση σε δικαιώματα και κατακτήσεις, να συγκροτήσουν το δικό τους μέτωπο αντίστασης.

ΧΡΕΟΣ

Αντώνης Αποστολάκης,
Ιατρική ΑθήναςΞανά μανά η «χρεολογία»
Ελπίδα για το λαό; Ή περσινά, ξινά σταφύλια;

Συγκοινωνούνται δοχεία

Ήρθε επιτέλους η ώρα να μάθουμε την αλήθεια! Τόσο καιρό το περιμέναμε και να που τώρα οι σοφοί μας βουλευτές, υπουργοί, οικονομολόγοι και κάθε λογής δημοσιολογούντες πέριξ της κυβέρνησης εμφανίστηκαν για να μας ανοίξουν τα μάτια, μέσω της «Επιτροπής Αλήθειας για το Δημόσιο Χρέος». Θα μάθουμε λένε ποιο κομμάτι του δημόσιου χρέους της χώρας είναι «κακό», «απεχθές» και «επονεϊδιστο», σε αντιδιαστολή με το υπόλοιπο, το «νόμιμο» και το «καλό».

Από κοντά και οι διάφορες δυνάμεις που αναφέρονται στην «Πρωτοβουλία για τη Διαγραφή του Χρέους Τώρα». Αυτοί το πάνε ακόμα παραπέρα –έτσι θέλουν να πιστεύουν τουλάχιστον-και διακηρύσσουν τα εξής: «Η προτεραιότητα που αποκτά η αναδιάρθρωση του δημόσιου χρέους στη σημερινή συγκυρία κι η λειτουργία του χρέους ως μοχλού για την δραματική επιδείνωση των όρων ζωής μας την τελευταία πενταετία επιβάλλουν την ανάληψη άμεσων πρωτοβουλιών στην κατεύθυνση διαγραφής του δημόσιου χρέους».

Πριν πούμε το οτιδήποτε, να ενημερώσουμε τον αναγνώστη ότι μπερδευτήκαμε αρκετά όταν προσπαθήσαμε να διευκρινίσουμε τη σύνθεση αυτών των επιτροπών, θέτοντας κάποιες οριοθετήσεις μεταξύ τους. Και στις δύο μπορεί κανείς να συναντήσει στελέχη τόσο του ΣΥΡΙΖΑ όσο και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, πέρα και από τη στήριξη που παρείχαν και άλλες δυνάμεις έως και «εθνικοπατριωτικού» χαρακτήρα. Το ίδιο θυμόμαστε ότι γινόταν πριν από μερικά χρόνια, όπου εντός της διαβόητης «Επιτροπής Λογιστικού Ελέγχου» διαμορφωνόταν ένα ετερόκλητο σύνολο από το ΠΑΣΟΚ μέχρι... την εξωκοινοβουλευτική αριστερά.

Προσπερνώντας το ζήτημα των προσωπικοτήτων, να επισημάνουμε το εξής: η «χρεολογία» αποτέλεσε τα τελευταία χρόνια ένα από τα κατεξοχήν πεδία συνεύρεσης και ώσμωσης της «αντικαπιταλιστικής» με την «κυβερνώσα» αριστερά, δηλαδή τον ΣΥΡΙΖΑ. Η κεντρικότητα που αποδίδουν και οι δυο πλευρές στο ζήτημα απορρέει από μια συγκεκριμένη αντίληψη που μοιράζονται για τα πράγματα, πέρα από τις όποιες διαφοροποιήσεις. Αυτή μπορεί να συνοψισθεί στα εξής: την άποψη ότι μπορούν να συντελεστούν

θεμελιώδεις ανατροπές, να εφαρμοστούν «μεταβατικά προγράμματα» και να προχωρήσουν βαθείς μεταβολές εντός του πλαισίου λειτουργίας του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Την αναζήτηση δυνάμεων του συστήματος που μπορούν να γίνουν αποδέκτες των «εποικοδομητικών» τους προτάσεων. Τη μη αναγνώριση του γεγονότος ότι η χώρα είναι οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά εξαρτημένη από Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές.

Από εκεί και πέρα, το γεγονός ότι ο ΣΥΡΙΖΑ-ως κυβέρνηση πλέον- προσαρμόζεται ταχύτατα στις επιταγές των κέντρων εξουσίας και εγκαταλείπει οτιδήποτε ψέλλιζε στο παρελθόν, οδηγεί την άλλη πλευρά στο να προσπαθεί να καταλάβει το

είναι μονάχα ένα μέρος του χρέους της Ευρωζώνης, το οποίο με τη σειρά του είναι ένα κομμάτι του δυσθεώρητου πλανητικού χρέους, που ξεπερνά κατά πολλές φορές το παγκόσμιο ΑΕΠ.

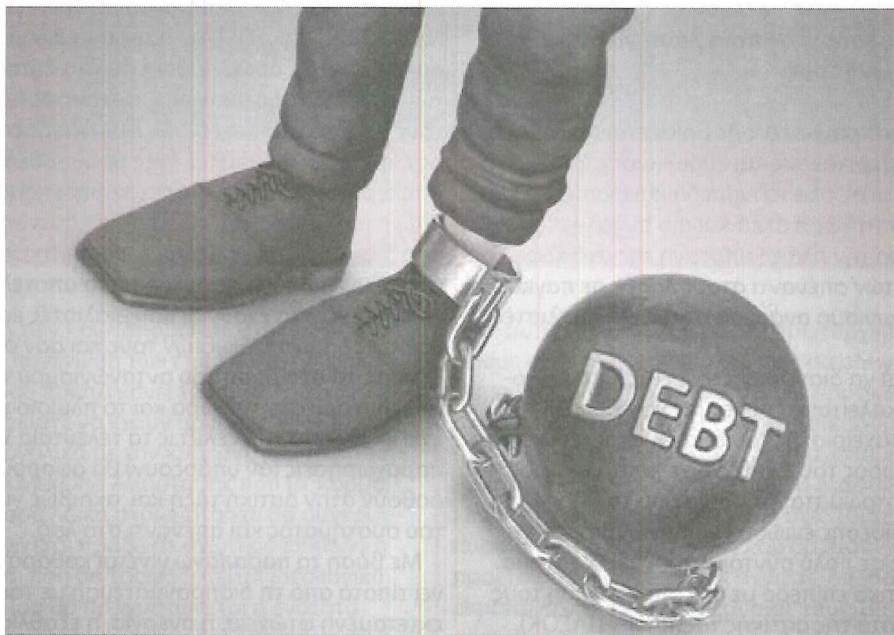
Όσον αφορά πιο συγκεκριμένα το ζήτημα της Ελλάδας, το χρέος είναι τυπική έκφραση της σχέσης εξάρτησης της μεγαλοαστικής τάξης με τα ευρωπαϊκά και αμερικανικά ιμπεριαλιστικά κέντρα, συνέπεια της μόνιμης και πολύχρονης καταλήστευσης της χώρας από το ξένο κεφάλαιο. Ταυτόχρονα, λειτουργεί και ως μοχλός επιβολής πολιτικών επιλογών υπέρ των συμφερόντων του ιμπεριαλισμού και της άρχουσας τάξης και σε βάρος της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών. Ως σχέση που –ακόμα και αν στο συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος του είναι τεχνητά υπερδιογκωμένο και επί της ουσίας εικονικό και ανύπαρκτο- διασφαλίζει τη ροή πραγματικών αξιών εκ των «κάτω» προς τα «άνω» και από «μέσα» προς τα «έξω».

Τα μεγέθη σε σχέση με αυτή τη ροή μπορούμε να πούμε ότι είναι τουλάχιστον «εντυπωσιακά». Να αναφέρουμε μόνο ότι τη δεκαετία 2001- 2010 πληρώθηκαν σε τόκους πάνω από μιάμιση φορά το ΑΕΠ της χώρας, όπου πήγαινε το 80% των φόρων που εισπράττονταν.

Όταν οι ιμπεριαλιστές-«δανειστές», λοιπόν, επικαλούνται το ζήτημα της «βιωσιμότητας» του χρέους, δεν αγχώνονται καθόλου για το αν η χώρα

μπορεί ή όχι να το ξεπληρώσει συνολικά. Αυτό που εννοούν είναι η κατοχύρωση της δυνατότητας τους να αντλούν σε μόνιμη βάση τόκους και χρεολύσια που αντιστοιχούν σε κεφάλαια που δάνεισαν για να αποπληρωθούν... παλαιότερα δάνεια. Γενικά, ο μηχανισμός αντικατάστασης δανείων με νέα δάνεια είναι εξαιρετικά σημαντικός για αυτούς αναφορικά με τη συνεχή διαμόρφωση νέων όρων ληστείας και δεν είναι τυχαίο ότι χαρακτηρίζει όλη την οικονομική ιστορία της χώρας. Παράλληλα, τους ενδιαφέρει να υφίστανται διαχειρίσιμες αναλογίες ανάμεσα στα τοκοχρεολύσια και στα αρχικά κεφάλαια των δανείων, έτσι ώστε να εξασφαλίζεται ότι θα μπορούν εις το διηνεκές να εισπράττουν αξίες ή να βάζουν χέρι στον πλούτο της χώρας.

Το ζήτημα, βέβαια, περιπλέκεται και αποκτά ευρύτερες διαστάσεις στη βάση του γεγονότος της μετατροπής του χρέους σε πεδίο οξυμμένης ενδοϊμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης, και

«κενό» που αυτός αφήνει, επιχειρώντας μέσα από αυτά τα ζητήματα να πλασαρισθεί στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό.

Τι συμβαίνει όμως με το «χρέος», πώς επηρεάζει τις ζωές του λαού και της νεολαίας, τι θέση πρέπει να έχουν το κίνημα και η Αριστερά απέναντί του;

Ποιος χρωστάει σε ποιον;

Η ύπαρξη δημοσίων χρεών είναι γενικά σύμφυτη με την ύπαρξη και λειτουργία του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής. Κατά τον Μαρξ, το χρέος «σαν με μαγικό ραβδί προικίζει το μη παραγωγικό χρήμα με παραγωγική δύναμη και το μετατρέπει έτσι σε κεφάλαιο». Δεν είναι ελλαδική αποκλειστικότητα, ούτε δημιουργήμα κάποιων άστοχων επιλογών ή διεφθαρμένων κυβερνήσεων, όπως προπαγανδιστικά μας παρουσιάζεται οκ ολίγες φορές. Άλλωστε, το ελληνικό χρέος

ιδιαίτερα κατόπιν της εισόδου του ΔΝΤ στη χώρα. Συγκρούονται γύρω από αυτό διαφορετικές στρατηγικές, τόσο ανάμεσα σε Ευρώπη και Αμερική, όσο και εντός της ίδιας της ΕΕ.

Εδώ πρέπει να τονιστεί ότι πέρα από τον πλούτο που κατευθύνεται με ληστρικούς όρους στις αποπληρωμές χρεών, υπάρχει και άλλη μια σημαντική πτυχή του ζητήματος που επιμελώς αποσιωπάται. Αυτή είναι η μεταφορά αξιών προς τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις διαμέσου των άνισων «ανταλλαγών», που έχουν τη βάση τους στην παραγωγική αποσυνκρότηση και παραρτη-μποποίηση της οικονομίας της χώρας.

Με βάση τα παραπάνω, για την Αριστερά και το εργατικό-λαϊκό κίνημα, το χρέος δεν δύναται να αποσπαστεί από το συνολικότερο πλέγμα της εξάρτησης και να αντιμετωπιστεί αυτοτελώς. Ούτε ως κάτι αυθύπαρκτο, πέρα και έξω από τους όρους της ιμπεριαλιστικής και αστικής κυριαρχίας.

Αφετηριακοί όροι της επίθεσης

Σε αυτό το σημείο, ας ξεφύγουμε λίγο από το «επίμαχο» ζήτημα. Θα συμβάλει τα μέγιστα στην κατανόηση τόσο του συνολικότερου θέματος που πραγματευόμαστε, όσο και του αν έχουν δίκιο οι τάσεις της αριστεράς και... το σύστημα που προσδίδουν τέτοιο κομβικό χαρακτήρα στην υπόθεση του χρέους, αν αναρωτηθούμε το εξής: ποιες είναι οι αιτίες και ποια η πηγή των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν ο κόσμος της εργασίας και η νεολαία όπου γης;

Αυτές μπορούμε να τις αναζητήσουμε πριν απ' όλα στην ίδια τη φύση και λειτουργία του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, που είναι θεμελιωμένο στην εκμετάλλευση και τη βαρβαρότητα. Στη συνέχεια και σε σύνδεση με το προηγούμενο, στην ολομέτωπη επίθεση που οι δυνάμεις του συστήματος έχουν εξαπολύσει ενάντια στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις της εργατικής τάξης και των λαών σε παγκόσμια κλίμακα.

Αυτή η επίθεση, λοιπόν, μετράει δεκαετίες και υφίσταται πολύ πριν τεθεί οποιοδήποτε ζήτημα «χρέους». Η αιτία της σε καμιά περίπτωση δεν είναι λογιστική. Αντιθέτως, εδράζεται στη μεγάλη ανατροπή των ταξικών-πολιτικών συσχετισμών υπέρ των δυνάμεων του συστήματος και σε βάρος του κόσμου της δουλειάς, που συντελέστηκε τον προηγούμενο αιώνα. Μια ανατροπή που στον πυρήνα της έχει την οπισθοχώρηση και ήττα του εργατικού επαναστατικού κομμουνιστι-

κού κινήματος, την καπιταλιστική παλινόρθωση στις σοσιαλιστικές χώρες και τη συνολική αποδυνάμωση της πάλης των λαών.

Για να επανέλθουμε, στον αντίποδα όσων εκτέθηκαν παραπάνω, διαβάζουμε σε κείμενο υπογραφών μελών της ΕΑΑΚ ενόψει της ίδρυσης της «Πρωτοβουλίας»: «Δε θα πληρώσουμε εμείς το χρέος τους. Δεν το αναγνωρίζουμε και δε θα δώσουμε ούτε ένα ευρώ στη νόμιμη τοκογλυφία που εξυπηρετεί τα κέρδη των καπιταλιστών.

Γιατί αυτή είναι αναγκαία συνθήκη προκειμένου να μπορέσουμε να ζήσουμε, να έχουμε εκπαίδευση, υγεία, ασφάλιση. Να σταματήσουμε να ζούμε σαν σύγχρονοι σκλάβοι στα προγράμματα εκ περιτροπής εργασίας, με τους μισθούς πείνας και τις εργασιακές συνθήκες μεσαίωνας».

Αναγκαία συνθήκη, λοιπόν, για να παλέψει για όλα αυτά η νεολαία, σε τελική ανάλυση, για να διεκδικήσει το δικαίωμά της στη ζωή, το να διαγραφεί το χρέος! Εδώ δεν έχουμε τίποτα διαφορετικό πέρα από την πλήρη αποδοχή του εκβιασμού του συστήματος: «Πρέπει να βρεθούν τα λεφτά, αλλιώς δεν ικανοποιούμε τις ανάγκες σας». Δεν έχουμε τίποτα διαφορετικό από μια αριστερά που εγκλωβίζεται στο αστικό πλαίσιο και τα κυρίαρχα αντιδραστικά διλήμματα, αναπαράγοντάς τα με τη σειρά της με το αντίστοιχο «αγωνιστικό» περιτύλιγμα.

Η ως άνω άποψη, που επί της ουσίας θέτει ως προαπαιτούμενο την επίλυση του ζητήματος του χρέους για να μπορέσουν ο λαός και η νεολαία να κερδίσουν την οποιαδήποτε υλική νίκη, σπέρνει τη χειρότερη απογοήτευση μέσα στον κόσμο και ενισχύει τη συστημική προπαγάνδα για την ανάγκη «να βάλουμε όλοι πλάτη προσωρινά για τις δυσκολίες που περνάει η οικονομία». Ενώ δεν έχει καμιά σχέση με την πραγματικότητα, διότι όπως αναφέρθηκε και παραπάνω, άλλες είναι οι αφετηρίες και οι αιτίες της επίθεσης και επομένως, άλλοι οι δρόμοι αντιμετώπισής της.

Ασκήσεις μεταφυσικής

Εδώ είναι που μπορεί να μας φέρουν διάφορες «αντιρρήσεις». Μα καλά, δεν γνωρίζετε ότι ο Λένιν με τους μπολσεβίκους ακύρωσαν κάθε χρέος που είχε συναφθεί από τις τσαρικές κυβερνήσεις και την προσωρινή κυβέρνηση και ότι κάτι τέτοιο αποτυπωνόταν και στις θέσεις τους προεπαναστατικά; Δεν έχετε ακούσει ποτέ για το επαναστατικό ΚΚΕ του 1934, που είχε στο πρόγραμμά του το αίτημα της μονομερούς διαγραφής του χρέους;

Μόνο που τους διαφεύγει μια μικρή «λεπτομέρεια»: μιλάμε για περιπτώσεις στις οποίες η ύπαρξη ενός συγκροτημένου επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος είχε θέσει το ζήτημα της επαναστατικής ανατροπής και της άλλης κοινωνίας ως ζήτημα ημερήσιας διάταξης. Με τις μάζες να συνεγείρονται κατά εκατομμύρια από το σοσιαλιστικό όραμα. Με την εργατική τάξη να βρίσκεται στα πρόθυρα να γίνει ο κυρίαρχος του «παιχνιδιού». Αν θεωρούν, λοιπόν, ότι βρίσκμαστε σε μια τέτοια περίοδο, ας το πουν ανοιχτά και ας αναλάβουν τις αντίστοιχες ευθύνες.

Πολύ αμφιβάλλουμε, όμως, όταν ο ντούρος «αντικαπιταλισμός» φτάνει στο σημείο να επικαλείται το τι έγινε στον Ισημερινό και την Αργεντινή, ως άλλη προοπτική για τον τόπο μας, σε σύνδεση με το ζήτημα της αντιμετώπισης του χρέους. Σε σχέση με αυτό, δεν έχουν παρά να ρωτήσουν τους εργάτες των ορυχείων για την καταστολή που δέχτηκαν από την κυβέρνηση Κορέα, η οποία κατά τα άλλα είχε προηγουμένως περήφανα διαγράψει ένα μέρος του χρέους της!

Τέλος, πρέπει να σημειώσουμε, προς γνώσιν όσων κατά το δοκούν χρησιμοποιούν δογματικά μηχανιστικούς παραλληλισμούς με άλλες κοινωνικοοικονομικές συνθήκες και διαφορετικό ιστορικοπολιτικό πλαίσιο, ότι ακόμα και ο Λένιν μετεπαναστατικά είχε υποχρεωθεί σε συμβιβασμούς στο συγκεκριμένο θέμα, έχοντας όμως ένα φόντο σοβιετικής εξουσίας και επαναστατημένου λαού από πίσω.

Το δικό μας «χρέος»

Αν σε τελική ανάλυση το εργατικό-λαϊκό κίνημα πρέπει να πάρει μια θέση, αυτή δεν είναι άλλη από το ότι η εργατική τάξη, ο λαός, η νεολαία ΔΕΝ ΧΡΩΣΤΑΝΕ ΤΙΠΟΤΑ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑΝ. Αντιθέτως, τους χρωστάνε.

Τους χρωστάνε, διότι αυτοί είναι οι πραγματικοί παραγωγοί όλου του κοινωνικού πλούτου. Όλου αυτού του πλούτου που τον λυμαίνονται οι κάθε λογής εκμεταλλευτές και καταπιεστές.

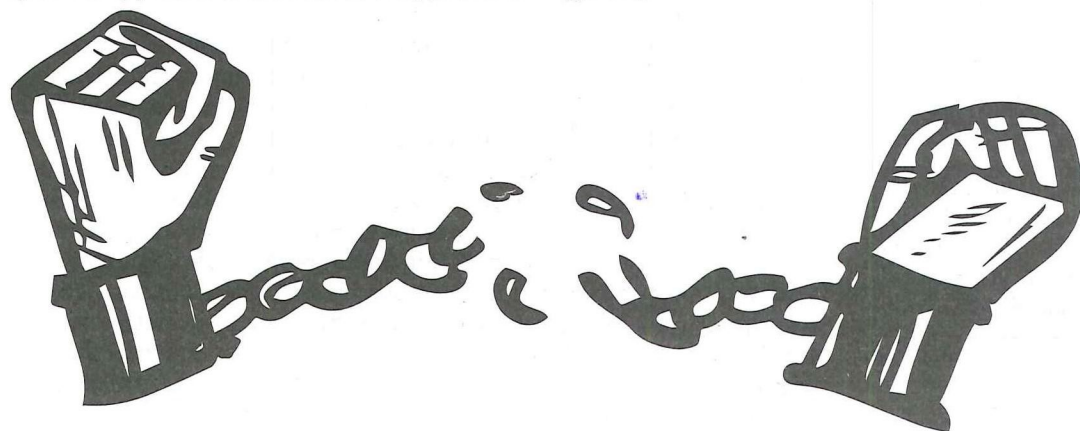
Τους χρωστάνε, γιατί έχουν πληρώσει ήδη στο πολλαπλάσιο τις θυσίες που τους καλεί εκ νέου να υπομένουν ο ιμπεριαλισμός.

Φυσικά και δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να αναγνωρίσουν ένα χρέος που δεν είναι δικό τους. Ως εκ τούτου, οπωσδήποτε πρέπει να απορρίψουν τον συστημικό εκβιασμό της ανάγκης «αντιμετώπισης» του, είτε αυτή ονομαστεί «διαγραφή», «αναδιάρθρωση», «κούρεμα» ή όπως αλλιώς.

Μόνο στο δρόμο της αντίστασης και της διεκδίκησης, στους αγώνες του σήμερα ενάντια στην πολιτική κυβέρνηση-ΕΕ-ΔΝΤ, λαός και νεολαία θα βάλουν τις βάσεις για τη συνολική και αποφασιστική αναμέτρηση με το σύστημα της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης. Από αυτά τα καθήκοντα δεν υπάρχουν δυνατότητες αναχωρήσεων.

Με αυτά καλείται να αναμετρηθεί και η Αριστερά, αφήνοντας τα αδιέξοδα του συστήματος στο ίδιο το σύστημα, αντί να τα ενσωματώνει ως δικά της.

Και έτσι, να πάει ο κάθε κατεργάρης στον πάγκο του...

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Χρήστος Μιχαήλ, Φυσικό Ιωαννίνων
Ελευθερία Τσακιροπούλου, Φυσικό ΙωαννίνωνΙδού ο νέος διαχειριστής
της φτώχειας

Η συζήτηση επάνω στο ζήτημα της αλληλεγγύης έχει ανοίξει και διεξάγεται τα τελευταία χρόνια, όλο και πιο έντονα, στους κόλπους του λαού, της αριστεράς αλλά και συνολικότερα, ανεξάρτητα από την εκλογή Σύριζα. Βέβαια, η εκλογή αυτή έχει προσδώσει στο ζήτημα μεγαλύτερη ένταση.

Μία συζήτηση που αυτό που αναδεικνύει είναι, ότι και σοβαρά ζητήματα και προβλήματα υπάρχουν, αλλά και διαδικασίες από πλευράς του λαϊκού παράγοντα που αναζητούν λύσεις και διεξόδους σε αυτά.

Επειδή, λοιπόν υπάρχουν κινήσεις από πλευράς του λαϊκού παράγοντα είναι λογικό και αναμενόμενο να υπάρχουν ανάλογες κινήσεις από τη μεριά των δυνάμεων του συστήματος. Φυσικά, πλάι σε αυτές και οι διάφοροι καλοθελητές (Εκκλησία, ΜΚΟ, Φιλανθρωπικές Οργανώσεις κτλ).

Το υπόβαθρο επάνω στο οποίο πατάνε όλες οι προσεγγίσεις τους, για το ζήτημα της αλληλεγγύης -ή καλύτερα για αυτούς φιλανθρωπίας- αλλά και οι ανάλογες κινήσεις που απορρέουν από αυτές, είναι η επίθεση των δυνάμεων του κεφαλαίου απέναντι στην εργατική τάξη, του ιμπεριαλισμού απέναντι στο λαό και γενικότερα στη χώρα.

Βλέπουμε ότι ο λαός και η νεολαία ζουν μία ασφυκτική κατάσταση. Μία νεολαία που είτε είναι άνεργη (το μεγαλύτερο κομμάτι της), είτε μερικώς απασχολούμενη, είτε σπουδάζουσα, με όλο και δυσχερέστερους όρους στο να συνεχίσει να σπουδάζει. Μία νεολαία γεμάτη αδιέξοδα, χωρίς μέλλον, και ένα λαό που φτωχοποιείται όλο και περισσότερο. Χαρακτηριστικό είναι και το νούμερο των ανέργων που ξεπερνά το 1,5 εκατομμύριο, ενώ άλλα δύο εκατομμύρια είναι ημιάνεργοι, πάντα με τα επίσημα και όχι τα πραγματικά στοιχεία. Υπάρχει τεράστιο χτύπημα στις εργασιακές σχέσεις (ωράριο, μισθοί, ασφάλιση... Κυριακές), πεσόκομμα στις συντάξεις, χτύπημα στην υγεία και στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και πολλά άλλα που κανείς θα μπορούσε να προσθέσει.

Όλες αυτές οι εκφράσεις, μας αναδεικνύουν τους πραγματικούς στόχους και τις επιδιώξεις της επίθεσης, όπου αυτό που θέτουν είναι η επιβολή της απόλυτης κυριαρχίας του κεφαλαίου απέναντι στην εργατική τάξη και το λαό. Είναι στην ίδια τη φύση του συστήματος οι αιτίες αυτής της επίθεσης, αλλά οι όροι που δημιουργήσαν τη δυνατότητα να πάρει τέτοιες διαστάσεις έχουν να κάνουν με την ανατροπή των ταξικών-πολιτικών συσχετισμών σε βάρος των λαών. Και εδώ είναι σημαντικό το κατά πόσο ο κάθε ένας βοηθούσε στην κατεύθυνση της συγκρότησης των λαϊκών δυνάμεων ή αποτέλεσε τροχοπέδη σπέρνοντας αυταπάτες και εν τέλει ενίσχυε την κατεύθυνση του συστήματος.

Με βάση αυτά, οι δυνάμεις του συστήματος μαζί με τους καλοθελητές του, εδώ και πολλά χρόνια καλά έκαναν τη δουλειά τους προσπαθώντας να αποπροσανατολίσουν και να συγκαλύψουν την πραγματικότητα. Έσπερναν αυταπάτες και πουλούσαν φούμαρα φιλανθρωπίας στο λαό, ενώ ταυτόχρονα τον καλούσαν να διαχειριστεί την όλο και εντεινόμενη φτώχεια του. Αυταπάτες τις οποίες αναπαρήγαγε και η ίδια η Αριστερά, κάτι το οποίο δεν θα αναλύσουμε εδώ.

Όσο για το ΣΥΡΙΖΑ, καπηλεύτηκε τα προβλήματα και τις αγωνίες του

κόσμου με σκοπό την εκλογή του στην κυβέρνηση. Και αυτό καθώς ο πυρήνας της άποψης του ΣΥΡΙΖΑ είναι ότι το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα είναι μονόδρομος, καθώς και η άρνηση σύγκρουσης με αυτό. Το φυσικό επακόλουθο της αντίληψης αυτής είναι η επιδίωξη βελτίωσης των όρων ζωής του λαού και της αντιμετώπισης των προβλημάτων του, μέσα στα πλαίσια του συστήματος, της διαχείρισης και της διακυβέρνησης του. Προσπαθώντας να φτιασιδώσει τον καπιταλισμό, φορώντας του ένα πιο ανθρώπινο πρόσωπο. Και επειδή όπως λέει, το ζήτημα βρίσκεται στο διαχειριστή και σε κάποιες κακές νεοφιλελεύθερες πολιτικές, η λύση είναι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Έτσι και εύκολα και γρήγορα θα έχουμε μία 'επιστροφή' σε μία προηγούμενη κατάσταση χωρίς μνημόνια.

Με βάση αυτή τη ρότα είχε πορευτεί αυτά τα χρόνια, κάνοντας κινήσεις όπως η συγκρότηση της πρωτοβουλίας "αλληλεγγύη για όλους", κοινωνικά παντοπωλεία, ιατρεία κλπ.

Άσχετα με το τι αποτελέσματα μπορούσαν να δώσουν -ή καλύτερα δεν μπορούσαν- η ουσία είναι ότι μέσα από αυτά καρπωνόταν πολιτική υπεραξία και την ίδια στιγμή υπονόμει και έβαζε στην αναμονή τον όποιο αγώνα ξεσπούσε. Καθώς αυτός θα έπρεπε να περιμένει την «τελική μάχη». Αγώνες για την δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη; μα εδώ έχουμε τα κοινωνικά ιατρεία.

Και όσο η «τελική μάχη» διαφαίνονταν ότι πλησίαζε έρχονταν και τα ανάλογα προγράμματα. Όπως το πρόγραμμα Θεσσαλονίκη και το πώς θα αντιμετώπιζε -την όπως χαρακτηρίζει- «ανθρωπιστική κρίση». Τα ανάλογα μέτρα τα οποία θα έπαιρνε, καθώς επίσης και το πώς αυτές οι προτάσεις θα συμπεριληφθούν στις διαπραγματεύσεις με τους «εταίρους».

Πλέον ως κυβέρνηση βρέθηκε μπροστά στα πραγματικά προβλήματα και όρους που υπάρχουν, όπου και αυτός έχει παίξει ρόλο στην αρνητική διαμόρφωση τους.

Σημαντικό εδώ και η όλη πορεία προσαρμογής του που δεν αφήνει πλέον κανένα περιθώριο.

Αποδεχόμενος πλήρως το πλαίσιο της εξάρτησης από τους ιμπεριαλιστές και τη συνέχιση της επίθεσης προσπαθεί να συγκαλύψει τα πραγματικά αίτια που έχουν φέρει το λαό και την εργατική τάξη σε αυτήν την κατάσταση, μέσα από τη χρησιμοποίηση του όρου «ανθρωπιστική κρίση». Και αφού αυτή είναι η κατάσταση μάλλον όλα οδηγούν σε κάποια μέτρα τα οποία πρέπει να παρθούν... παροχή δωρεάν ρεύματος, το επίδομα σίτισης και στέγασης για όσους ζούν σε καθεστώς ακραίας φτώχειας. Μέτρα τα οποία δεν αποτελούν κάτι καινούργιο, αφού κινούνται στα ίδια πλαίσια με αυτά των προηγούμενων κυβερνήσεων, βέβαια με λιγότερα χρήματα. Ψίχουλα, τα οποία δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν κανένα από τα τόσα πολλά προβλήματα του λαού.

Πολύ ουσιαστικό, είναι επίσης το γεγονός ότι αναθέτει το ζήτημα σε εκκλησία, ΜΚΟ και με αυτόν τον τρόπο απαλλάσσει το αστικό κράτος από τις υποχρεώσεις και τις ευθύνες που έχει για αυτήν την κατάσταση. Αναιρώντας και διαγράφοντας κάθε έννοια δικαιώματος και κατάκτησης του λαού. Και την ίδια στιγμή πίσω από όλα αυτά βρίσκεται μια πολύ καλή μπίζνα για να φάνε λεφτά όλοι αυτοί οι καλοθελητές.

Προσπαθεί έτσι να κρύψει ότι το ζήτημα είναι πολιτικού ταξικού χαρακτήρα -και όχι ανθρωπιστικού- καθώς η αναγνώρισή του ως τέτοιο θέτει και την ανάλογη αντιμετώπιση. Θέτει συγκεκριμένα καθήκοντα τα οποία ο ΣΥΡΙΖΑ ούτε θέλει, αλλά ούτε και μπορεί να αναλάβει.

Καθήκοντα τα οποία δεν έχουν να κάνουν με προτάσεις οι οποίες θα διαχειρίζονται και θα ανακυκλώνουν τη φτώχεια του λαού μας, θα τον βάζουν στο περιθώριο και θα παρακάμπουν την επίθεση των δυνάμεων του συστήματος απέναντι στην εργατική τάξη και το λαό. Αλλά απεναντίας έχουν να κάνουν με την ανασυγκρότηση των εργατικών-λαϊκών δυνάμεων, μέσα από την πάλη για τη δημιουργία μετώπων Αντίστασης και Διεκδίκησης.

Ο λαός δεν έχει να περιμένει τίποτα από αυτούς που καθημερινά του επιβάλλουν τη φτώχεια, την εξαθλίωση και το πόλεμο. Μόνο στο πεδίο των διεκδικήσεων μπορεί ο λαός να είναι πραγματικός νικητής.

ΣΚΟΥΡΙΕΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

Σαλονικίδου Φωτεινή
Φυσικό ΑΠΘ

Οι μάσκες πέφτουν, ο αγώνας
συνεχίζεται!

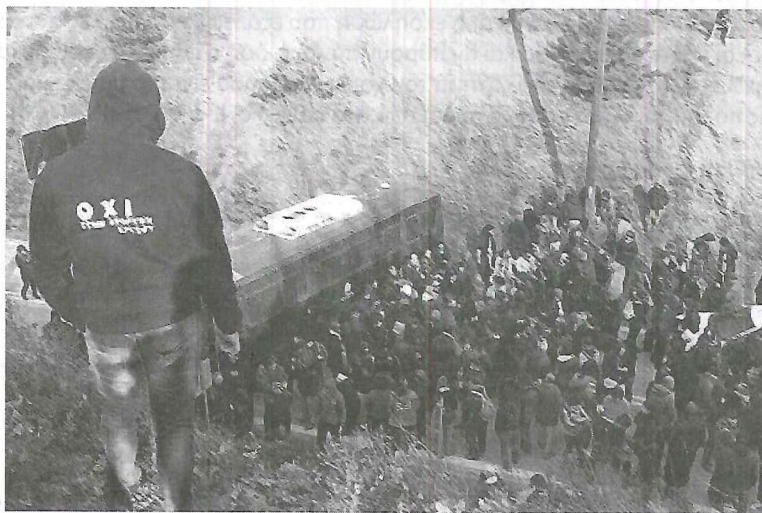
Το τεράστιο μεταλλευτικό έργο της Καναδικής «El Dorado Gold» με τη συμμετοχή του ελληνικού κεφαλαίου της «Ελληνικός Χρυσός», παραμένει ανοιχτή πληγή για τη Β.Α. Χαλκιδική εδώ και τρία χρόνια. Όμως, τους τελευταίους μήνες, έχει επανέλθει με νέα ένταση στο προσκήνιο. Ξένο και ντόπιο κεφάλαιο έχουν περάσει σε νέες επιθετικές κινήσεις προκειμένου να προχωρήσει η επένδυση και η καταστροφή του τόπου. Η συνέχιση των εργασιών στις Σκουριές, η επίσκεψη του Πολ Ράιτ (διευθύνοντα συμβούλου της El Dorado) στον Λαφαζάνη για τη διασφάλιση της επένδυσης, και κυρίως, η διοργάνωση των «απεργιών» των μεταλλωρύχων, είναι κινήσεις με σημασία.

Μία μαύρη προπαγάνδα έχει εξαπολυθεί μέσω των ΜΜΕ με σκοπό να αποπροσανατολίσει την κοινή γνώμη και να διαρρήξει τους δεσμούς λαϊκής υποστήριξης που κατακτήθηκαν μέσα από τις κινητοποιήσεις των κατοίκων. Σε εξαιρετικά βρώμικο ρόλο έχουν μπει οι μισθωτοί που ντυμένοι με τη στολή «της αδικημένης εργατιάς» απαιτούν την πραγματοποίηση του έργου, στήνουν εικόνα «εμφυλίου» στην περιοχή και επιδιώκουν να στρέψουν την κοινή γνώμη υπέρ της εταιρείας. Αυτή η καμπάνια προχωρά με ατέλειωτες τηλεοπτικές ώρες προβολής των θέσεων της εταιρείας για τα υποτιθέμενα οφέλη της επένδυσης, με διαβεβαιώσεις πολιτικών στελεχών για τη νομιμότητα της συμφωνίας και κυρίως, με τον «ξεσηκωμό» των μεταλλεργατών που έντεχνα προβάλλει την κατασκευή του μεταλλείου ως «λαϊκή απαίτηση» προκειμένου «να θρέψουν τις οικογένειές τους» (εις βάρος δεκάδων χιλιάδων άλλων οικογενειών).

Πρόκειται για σοβαρές νέες προκλήσεις που έχουν τις ρίζες τους στο χτες και έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τις προσδοκίες που καλλιεργούνταν όλο το προηγούμενο διάστημα, ότι δήθεν πλησιάζουμε κοντά στην επίλυση του προβλήματος. Αυτές οι προσδοκίες βασίζονταν στην αυταπάτη ότι μπορεί η κυβερνητική αλλαγή να φέρει τη νίκη. Καλλιεργούνταν συστηματικά μέσα από τη σημαντική επιρροή του ΣΥΡΙΖΑ στις τοπικές επιτροπές και τους αγωνιστές του κινήματος ενάντια στην εξόρυξη, αλλά και από το γενικό πολιτικό κλίμα αναμονής των τελευταίων δύο χρόνων.

Η πραγματικότητα ερμηνευόταν λάθος. Από το ξεκίνημα των κινητοποιήσεων ενάντια στο μεταλλείο, τα ντόπια και ξένα κέντρα εξουσίας τρώμαζαν μόνον μπροστά σε ένα πράγμα. Στις διαστάσεις που έπαιρνε η λαϊκή συμμετοχή, η οργάνωση και η υποστήριξη του αγώνα, το άπλωμά του σε νέα χωριά της περιοχής, η είσοδός του στη Θεσσαλονίκη -το

δεύτερο μεγαλύτερο αστικό κέντρο-, αλλά και η σταδιακή του σύνδεση με άλλα αγωνιζόμενα κινήματα. Όπως ήταν επόμενο, εξαπέλυσαν σφοδρή καταστολή (ο αριθμός των διωκόμενων έφτασε τους 350). Την ίδια στιγμή, το κίνημα της Χαλκιδικής δεν κατάφερε να αντιληφθεί τις τεράστιες δυνατότητές του, παρόλο που το ίδιο αποτελούσε πηγή έμπνευσης για χιλιάδες αγωνιζόμενους πανελλαδικά. Με ευθύνη των ρεφορμιστικών δυνάμεων, στο εσωτερικό του κινήματος καλλιεργούνταν η ηττοπάθεια, η ανάθεση και οι εκλογικές αυταπάτες. Μπροστά στα αγωνιώδη και εύλογα ερωτήματα του κόσμου «μπορούμε;», «μέχρι πού θα το φτάσουμε;», «τι άλλο πρέπει να κάνουμε;» (που γιγαντώθηκαν την περίοδο των άγριων διώξεων 2013-14) οι ρεφορμιστικές απόψεις καλλιεργούσαν έντεχνα την αντίληψη πως τα περιθώρια έχουν πια στενέψει και ότι το επόμενο «θετικό βήμα» είναι η ανάδειξη πρόσωπων που από κατάλληλα πόστα θα υπερασπιστούν τις θέσεις του κινήματος. Έτσι αναλώθηκε

πολύτιμος χρόνος στην ανάδειξη του λεγόμενου αριστερού δημάρχου την άνοιξη του 2014, σε μια περίοδο που το κίνημα είχε μήνες ολόκληρους να εμφανίσει μια μαζική κινητοποίηση και να βγει προς τα έξω. Ταυτόχρονα, ατόνησαν, έως εξαφανίστηκαν, οι καμπάνιες ενημέρωσης του κινήματος στα χωριά της Χαλκιδικής και στις γειτονίες της Θεσσαλονίκης, θεωρήθηκε ότι το πεδίο αυτό έχει «εξαντληθεί» και δόθηκε το πράσινο φως στην εταιρία να περάσει δυναμικά στην αντεπίθεση χτυπώντας εκεί που ξέρεi ότι κρίνεται όλη η ιστορία, στη λαϊκή υποστήριξη.

Όλες οι αυταπάτες που κορυφώθηκαν με το εκλογικό αποτέλεσμα της 25ης Ιανουαρίου, σήμερα καταρρέουν με κρότο κάτω από τα χημικά και τα μπλόκα των ΜΑΤ της νέας κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Συνθλίβονται κάτω από τα φιλικά χτυπήματα των κυβερνητικών στελεχών στην πλάτη των ανθρώπων της εταιρείας. Την Κυριακή 5 Απριλίου, ήταν η τρίτη φορά που η

εταιρεία με την κάλυψη της κυβέρνησης και τη συνέργεια της αστυνομίας οργάνωσε αντι-συγκέντρωση πάνω σε προγραμματισμένη κινητοποίηση των επιτροπών αγώνα ενάντια στην εξόρυξη. Αυτή τη φορά, οι διαδηλωτές δέχτηκαν τα χτυπήματα από δύο πλευρές, τόσο από τους μισθοφόρους «εργάτες» της εταιρείας, όσο και από την αστυνομία. Τα ΜΜΕ, σε εντεταλμένη υπηρεσία, πρόβαλλαν για άλλη μια φορά το άσπρο, μαύρο δίνοντας άλλοθι στις κατασταλτικές κινήσεις της κυβέρνησης.

Οι μάσκες έπεσαν. «Ποιος διοικεί την αστυνομία;» διερωτήθηκε η βουλευτής Χαλκιδικής του ΣΥΡΙΖΑ, κ. Ιγγλέζη (!). Την αστυνομία τη διοικεί η κυβέρνηση. Οι συνεχείς προσαρμογές του ΣΥΡΙΖΑ στις απαιτήσεις ντόπιου και ξένου κεφαλαίου το μετατρέπουν σε φορέα της αντιλαϊκής επίθεσης. Γίνεται φανερό ότι καμιά κυβέρνηση ούτε θα ήθελε, ούτε θα μπορούσε, να ταχθεί ενάντια στα μεγάλα συμφέροντα που διακυβεύονται στην περιοχή. Ότι ο μόνος που

μπορεί να σταθεί εμπόδιο στα σχέδια καταστροφής του τόπου του είναι ο ίδιος ο αγωνιζόμενος λαός όταν παίρνει την υπόθεση στα χέρια του.

Η αντιπαράθεση αυτή θα έχει συνέχεια, ένταση και βάθος στο χρόνο. Ούτε οι κάτοικοι της Χαλκιδικής έχουν σκοπό να παραιτηθούν από τις ζωές τους, ούτε τα ξένα και ντόπια αρπακτικά θα αποσύρουν εύκολα τα νύχια τους από τον πλούτο του τόπου. Καθοριστικό ρόλο στην έκβαση της ιστορίας, θα έχει η πάλη των απόψεων στο εσωτερικό του κινήματος. Η μια αντίληψη κουβαλάει τις αυταπάτες της ανάθεσης και μόνο πάνω στο έδαφος της ηττοπάθειας μπορεί να ευδοκιμεί. Αντίθετα, η ριζοσπαστική αντίληψη που έχει βαθιά πίστη στις

δυνάμεις του λαού (και αυτό είναι κάτι που η αναρχική πτέρυγα του κινήματος δεν το κατανοεί), διαβάζει σωστά τον αντίπαλο και το συσχετισμό και αποκτά όλο και πιο αναβαθμισμένα καθήκοντα. Να σπρώχνει συνεχώς μπροστά. Να επαναφέρει το ρόλο στις λαϊκές μάζες, να τους απευθυνθεί ξανά πλατιά, να τις πείσει, να τις οργανώσει και να τις βγάλει στο προσκήνιο. Ήδη, θετικά βήματα ήταν το κάλεσμα διαδήλωσης στο κέντρο της Θεσσαλονίκης στις 28/3 που βρήκε ανταπόκριση από 10.000 κόσμο. Οι συχνότερες διαδηλώσεις στο βουνό. Οι συνειδήσεις των αγωνιστών του κινήματος που βρίσκονται σε πυρετώδεις διεργασίες.

Ούτε τώρα, ούτε στο μέλλον, μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι ξεμπερδεύει εύκολα από τις ρεφορμιστικές αυταπάτες, αλλά είναι γεγονός ότι τους δόθηκε η «ιστορική ευκαιρία» που περίμεναν. Δοκιμάστηκαν και απέτυχαν παταγωδώς. Ο αγώνας συνεχίζεται.

ΒΙΑ ΣΤΑ ΓΗΠΕΔΑ

Στουπάκης Δημήτρης,
ΣΔΟ ΤΕΙ Θεσσαλονίκης

Κοντονής με γραμμή Θάτσερ;

Τα κρούσματα βίας εντός των γηπέδων δεν είναι ένα αποκλειστικά ελλαδικό φαινόμενο. Τέτοια κρούσματα υπάρχουν χρόνια τώρα από την Αγγλία μέχρι την Κροατία και από την Αίγυπτο μέχρι και την Τουρκία. Το ζήτημα που θα πρέπει να μας απασχολεί είναι γιατί υπάρχει και για το πως καταπολεμείται. Μετά τα τελευταία επεισόδια σε Ο.Α.Κ.Α και Λεωφόρο Αλεξάνδρας η κυβέρνηση βγήκε και ανακοίνωσε τις προθέσεις της για μια σειρά από μέτρα που στόχο έχουν την «πάταξη» του χουλιγκανισμού. Αρχή αυτών ήταν η επ' αόριστον διακοπή του πρωταθλήματος και σύμφωνα με τον υφυπουργό αθλητισμού Κοντονή υπάρχουν σκέψεις για αποκλεισμό των ελληνικών ομάδων από τις ευρωπαϊκές διοργανώσεις. Είναι άραγε δικιά του φαινή αυτή ή είναι ξαναδοκιμασμένη λύση;

Δεν έχουν περάσει δα και τόσα πολλά χρόνια από όταν η Θάτσερ κλήθηκε να αντιμετωπίσει το ίδιο «πρόβλημα» στην Αγγλία. Τότε, τα κρούσματα βίας ήταν εντονότατα και προσπάθησε να αποδείξει ότι η εξαθλίωση στην οποία βρίσκονταν ο λαός δεν είχε καμία σχέση με την αύξηση της βίας στα γήπεδα. Για αυτόν τον λόγο άνοιξε πόλεμο ενάντια στο ποδόσφαιρο αυξάνοντας την αστυνόμευση, αποκλείοντας αγγλικές ομάδες από τις ευρωπαϊκές διοργανώσεις, αποτέλεσε μέχρι και ευκαιρία να μην πλήρωνει γυμναστές στα σχολεία για να μην διδάσκεται η «πηγή» της βίας, το ποδόσφαιρο! Πλέον στην Αγγλία εντός γηπέδων τα κρούσματα της βίας είναι πολύ λίγα. Εκτός όμως συνεχίζουν κανονικά. Βέβαια αυτό δεν είναι πρόβλημα του συστήματος. Ο Κοντονής ελπίζει μάλλον η γραμμή Θάτσερ να τον γλιτώσει και αυτόν από το πρόβλημα.

Αυτό που πρέπει να εξετάσουμε είναι αν είναι το ποδόσφαιρο και το πάθος για την ομάδα αυτό που πραγματικά γεννάει την βία στα γήπεδα. Πέρα από ορισμένες φορές που η κόντρα μεταξύ δύο ομάδων μπορεί να παίρνει ταξικές διαστάσεις, το κύριο είναι η κατάσταση που επικρατεί στην κοινωνία. Σε περιόδους μεγάλης επίθεσης στον λαό και στα δικαιώματά του γίνονται συνέχεια επεισόδια. Τα παραδείγματα όπως Αγγλία την δεκαετία του 80' ή Βαλκάνια τις τελευταίες δεκαετίες είναι χαρακτηριστικά. Δυστυχώς, μπορεί το κίνημα να είναι ανοργάνωτο, αλλά η οργή στις τάξεις του λαού υπάρχει. Και όσο το κίνημα αδυνατεί να την απορροφήσει και να την εκφράσει, αυτή πολύ συχνά θα διοχετεύεται σαν εκρήξεις στα γήπεδα. Αν σε όλα αυτά προσθέσουμε και τις κινήσεις προέδρων που έχουν «οπάδους» σαν προσωπικό στρατό για την προάσπιση των συμφερόντων τους, έχουμε ένα πολύ συγκεκριμένο τοπίο.

Σαν συμπέρασμα πρέπει να βγαίνει ότι η βία στα γήπεδα δεν θα σταματήσει αν δεν σταματήσει η βία του συστήματος πάνω στον λαό. Όλες οι κινήσεις από μέρους της κυβέρνησης αποσκοπούν στο να κρύψουν απλά το πρόβλημα «κάτω από το χαλί». Όσο λοιπόν λαός και νεολαία βρίσκονται στην ανεργία και χωρίς προοπτική για το μέλλον τόσο θα βρίσκουν χώρο έκφρασης ναζιστικά μορφώματα. Είναι σταθερή η προσπάθεια τους να εκμεταλλευθούν το ποδόσφαιρο και να μας πείσουν ότι είναι απλά μια πολιτιστική εκδήλωση που εξάλειφει τις ταξικές αντιθέσεις και ότι η βία είναι κάτι ξεκομμένο από την κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι μάζες. Όσα μέτρα και αν πάρουν πάντως, όσο η φτώχεια θερίζει, κάθε Κυριακή θα εκθέτονται. Τέτοια ζητήματα στην ουσία τους δεν λύνονται με νόμους. Η μόνη λύση στο ζήτημα του χουλιγκανισμού είναι το μαζικό και οργάνωμένο κίνημα που θα απορροφήσει και θα εκφράσει τα ζητήματα της νεολαίας που μέχρι τώρα είναι με τα «μυαλά στα κάγκελα»!

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ

Αρχιτεκτονική Ξάνθης

Από τις 6 Μαρτίου η Αρχιτεκτονική Σχολή Ξάνθης βρίσκεται σε κινητοποίηση με αιχμή το κτηριακό πρόβλημα που ήρθε πάλι στο προσκήνιο έπειτα από έντονες βροχοπτώσεις. Το κτήριο της βιβλιοθήκης στο οποίο «προσωρινά» στεγάζεται το τμήμα Αρχιτεκτονικής, χρόνια τώρα ταλαιπωρείται από την κακή κατάσταση των κτηριακών εγκαταστάσεων (αίθουσες πλημμυρίζουν, κομμάτια ψευδοροφής υποχωρούν, νερά περνάνε από τις ηλεκτρολογικές εγκαταστάσεις). Τόσο τις προηγούμενες χρονιές, όσο και πέρσι, έπειτα από μια σειρά κινητοποιήσεων, πήραμε τη διαβεβαίωση ότι θα φτιαχτεί το δώμα αλλά έγιναν μόνο κάποια πρόχειρα μπαλώματα.

Μετά τις φετινές καταστροφές, ο σύλλογος συνεδρίασε άμεσα και αποφάσισε αποχή από τα μαθήματα, άσκηση πίεσης στους καθηγητές για αναστολή μαθημάτων και κατάληψη στην επιτροπή ερευνών. Με συνελεύσεις και συντονιστικά αποφασίζαμε κάθε φορά το περιεχόμενο του αγώνα μας και τον τρόπο δράσης μας. Η σχολή απορρίφθηκε ως χώρος κατάληψης γιατί κρίναμε ότι το κτήριο είναι ακατάλληλο για χρήση. Προτάθηκε ως χώρος κατάληψης η επιτροπή ερευνών με το σκεπτικό ότι ασκεί άμεση πίεση στην οικονομική λειτουργία του Πανεπιστημίου και χτυπά τα συμφέροντα καθηγητών και ιδιωτών, εμποδίζοντας την διεξαγωγή έρευνας. Αυτή η πρόταση έγινε αρχικά από τα ΕΑΑΚ εμπεριέχοντας την άποψη του επιχειρηματικού πανεπιστημίου. Αυτή η πρόταση στηρίχθηκε από μεγάλη μερίδα φοιτητών και την ΑΡΕΝ καθώς παρουσιάστηκε ως ένα από τα ισχυρότερα μέσα πίεσης και αυτό που θα φέρει γρήγορα αποτελέσματα. Παρολαυτά η μαζικότητα έφθινε από τα μέσα των κινητοποιήσεων με αποτέλεσμα να

υπάρχουν δράσεις που ήταν άμαζες ή δεν πραγματοποιούνταν και στην κατάληψη να βρίσκεται ολόενα και λιγότερος κόσμος. Στην τελευταία συνέλευση, μετά και από σαφή παρέμβαση της ΠΑΣΠ, αποφασίστηκε άρση της κατάληψης και αποχή από τα μαθήματα μέχρι την διεξαγωγή επόμενης συνέλευσης μετά το Πάσχα.

Σχετικά με τη στάση μας, προσπαθήσαμε να αναδείξουμε τις προβληματικές που παρουσίαζε η κατάληψη στην επιτροπή ερευνών ως προς τη λογική που έμπαινε, καθώς και στο ότι δεν μπορούσε πρακτικά να αποτελέσει χώρο ζωντανής κατάληψης. Επίσης, οι αντιλήψεις σχετικά με τον ρόλο των διοικητικών οργάνων ήταν ένα ζήτημα που βρίσκαμε συνεχώς μπροστά μας, όπως για παράδειγμα στην πρόταση για αναστολή μαθημάτων από καθηγητές, στο οποίο αντιπαρετέθηκαμε. Παρόλα αυτά η αναμενόμενη αρνητική στάση τους και η προσπάθεια να συκοφαντήσουν τον αγώνα μας, έκαναν ξεκάθαρο στα μάτια πολλών φοιτητών ότι βρίσκονταν απέναντί μας. Οι αναθεωρητικές λογικές της ΑΡΕΝ για αποστολή επιστολής στον υπουργό, όσο «διεκδικητικό χαρακτήρα» κι αν είχε, δέχθηκαν τόσο την δικιά μας κριτική όσο των δυνάμεων της ΕΑΑΚ και του ΜΑΣ.

Αυτό που θα έπρεπε να μπαίνει ως πρόταγμα στον αγώνα είναι η περαιτέρω πολιτικοποίηση των φοιτητών μέσω αυτού και η ανάδειξη της συλλογικής πάλης ως μέσο διεκδίκησης των αιτημάτων μας και ως απαραίτητη προϋπόθεση για να πετύχει. Το ερώτημα για τη δυνατότητα συνέχισης του αγώνα μας παραμένει ανοιχτό.

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΚΟΜΜΟΥΝΑ

Κατερίνα Φωτοπούλου-Λιοσάτου,
Ιατρική ΑΠΘ

144 χρόνια μετά... Η Παρισινή Κομμούνα δίνει πολύτιμα διδάγματα

Ένα τέτοιο γεγονός πλήρους αμφισβήτησης της αστικής κυριαρχίας και ολομέτωπης αντιπαράθεσης αστικής και εργατικής τάξης, αποτέλεσε η Παρισινή Κομμούνα το 1871. Η ιστορική της σημασία παραμένει καθοριστική, γιατί αποτελεί την πρώτη συνειδητή απόπειρα της εργατικής τάξης να καταλάβει την εξουσία και να οργανώσει την κοινωνία με έναν καινούργιο τρόπο, υπό την ηγεμονία της. Αποτελεί την πρώτη προσπάθεια καταστροφής του αστικού κράτους και την αντικατάστασή του από την δικτατορία του προλεταριάτου.

Παρόλο που το εγχείρημα διήρκεσε μόνο από τις 26 Μαρτίου μέχρι τις 28 Μαΐου του 1871, επέδρασε καταλυτικά στη μαρξιστική σκέψη. Την περίοδο που συντελέστηκε, οι Μαρξ και Ένγκελς ήταν εν ζωή, δίνοντας τους μια μοναδική δυνατότητα να εξάγουν συμπεράσματα, όχι από ένα τελεσμένο γεγονός που είχε ήδη περάσει στην ιστορία, αλλά από ένα γεγονός που ζούσε, παλλόταν και είχε μια δυναμική εξέλιξη.

Ο Μαρξ αποκρυστάλλωσε την κριτική του κυρίως μέσα από το έργο του «Ο εμφύλιος πόλεμος στη Γαλλία». Σαραντά έξι χρόνια μετά, ο Λένιν, χρησιμοποιώντας τα διδάγματα της Κομμούνας, αναλύοντας την κριτική των Μαρξ-Ένγκελς γι' αυτή, προχωρά στη συγγραφή του εμβληματικού του έργου «Κράτος και Επανάσταση».

Τα μέτρα της Κομμούνας: τομή στη μαρξιστική σκέψη και το σοσιαλιστικό κίνημα

Το πρώτο μέτρο ήταν η κατάργηση του μόνιμου στρατού και η αντικατάστασή του από τον ένοπλο λαό. Συνεχίζει με την κατάργηση του κοινοβουλευτισμού και την αντικατάσταση της δημοσιοϋπαλληλίας με εκλεγμένους δημοτικούς συμβούλους σύμφωνα με το καθολικό εκλογικό δικαίωμα, αιρετούς και ανακλητούς με μισθό εργάτη.

Προχωρά η μετατροπή της Κομμούνας από κοινοβουλευτικό σε εργαζόμενο σώμα, νομοθετικό και εκτελεστικό συγχρόνως, δηλαδή με κατάργηση του διαχωρισμού των εξουσιών. Μ' αυτό τον τρόπο το κράτος σταματά να βρίσκεται έξω και πάνω από την κοινωνία.

Κατά τον Ένγκελς, οι δύο πιο χαρακτηριστικοί κρατικοί μηχανισμοί είναι ο μόνιμος στρατός και η δημοσιοϋπαλληλία. Αυτούς ακριβώς αντιλαμβάνεται ο λαός και γι' αυτό πρώτο του μέλημα ήταν να τους τσακίσει.

Αδυναμίες και διδάγματα

Πρώτη και ουσιαστική αδυναμία, που κόστισε πολύτιμο χρόνο, ήταν πως οι μπλανκιστές -σοσιαλιστικό ρεύμα που στήριζε πως η αλλαγή μπορεί να έρθει μόνο μέσα από μια πεφωτισμένη συνωμοσία διανοουμένων- προσπαθούσαν να πετύχουν την εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού κυρίως μέσα από την αντιμετώπιση των Πρώσων κατακτητών που τότε είχαν υπό κατοχή το Παρίσι. Οι μπλανκιστές, που αποτελούσαν την μια κυρίαρχη άποψη μέσα στην Κομμούνα, άργησαν δραματικά να αντιληφθούν την αναγκαιότητα να καταπνίξουν την γαλλική αστική τάξη και τις αντιστάσεις της αφότου είχαν πάρει την εξουσία.

Η καθυστέρηση αυτή οφείλεται εξίσου και στην αντίληψη των προυντονιστών -ρεύμα που οφείλεται στον πατέρα της αναρχίας, Προυντόν- κατά την οποία οι εργάτες έπρεπε να παραιτηθούν από τη χρήση των όπλων, από την οργανωμένη βία, δηλαδή από τη δικτατορία του προλεταριάτου. Έτσι οι κομμουνάροι, προχώρησαν σε διεξαγωγή εκλογών, αντί να επιτεθούν στις Βερσαλλίες που τη στιγμή εκείνη δεν είχε στρατό. Το πρόβλημα της χρήσης της βίας παρέμεινε σχεδόν καθ' όλη την διάρκεια της Κομμούνας, στοιχίζοντας τις ζωές χιλιάδων κομμουνάρων.

Επιπλέον, δεν προχώρησαν στην «απαλλοτρίωση των απαλλοτριωτών» του πλούτου και των μέσων παραγωγής. Προχώρησαν μόνο σε δήμευση της εκκλησιαστικής περιουσίας, αφήνοντας ανέγγιχτες, τις αστικές περιουσίες, το θησαυροφυλάκιο της Γαλλίας και την Τράπεζα της Γαλλίας, χάνοντας έτσι πολύτιμους οικονομικούς πόρους και χιλιάδες ομήρους που κρατούνταν στις Βερσαλλίες και θα μπορούσαν να ανταλλαχθούν. Εν συνεχεία, δεν προχώρησαν στη πράξη το διάταγμα που όριζε ότι τα εγκαταλελειμμένα εργοστάσια θα περάσουν στα χέρια εργατών. Πρόκειται πάλι για σφάλμα της προυντονικής αντίληψης σχετικά με το ζήτημα της ατομικής ιδιοκτησίας. Τέλος, δεν έριξαν την απαραίτητη βαρύτητα στη συμμαχία με τους αγρότες (λόγω των μπλανκιστών).

Το βασικότερο συμπέρασμα που ο Μαρξ έβγαλε από την Κομμούνα ήταν πως η εργατική τάξη δεν μπορεί απλώς να πάρει στα χέρια της την έτοιμη κρατική μηχανή και να την βάλει σε κίνηση για τους δικούς της σκοπούς. Η κρατική μηχανή θα πρέπει να τσακιστεί. Για τον Λένιν, η Παρισινή Κομμούνα αποδεικνύει πως «ανάμεσα στην καπιταλιστική και την κομμουνιστική κοινωνία βρίσκεται η περίοδος της επαναστατικής μετατροπής της

μιας στην άλλη. Και σ' αυτή την περίοδο αντιστοιχεί μια πολιτική μεταβατική περίοδος, όπου το κράτος δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο παρά η επαναστατική δικτατορία του προλεταριάτου».

Τα μέτρα που πάρθηκαν, λέει ο Λένιν, αφορούσαν το κρατικό, καθαρά πολιτικό μετασχηματισμό της κοινωνίας και θα αποκτούσαν νόημα μόνο μέσα από τη μετατροπή της καπιταλιστικής ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, σε κοινωνική ιδιοκτησία.

Η ήττα της Κομμούνας δίνει την δυνατότητα στον Λένιν να ορίσει τις δυο απαραίτητες συνθήκες για μια νικηφόρο κοινωνική επανάσταση. Πρώτον, ο μεγάλος βαθμός ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων και δεύτερον, ένα προλεταριάτο που να έχει επαρκή προετοιμασία γι' αυτή. Έτσι, το 1871 έλειπαν και οι δυο αυτές συνθήκες αφού από τη μια ο γαλλικός καπιταλισμός ήταν φτωχά ανεπτυγμένος και η Γαλλία ήταν τότε κυρίως μικροαστική, και από την άλλη, δεν υπήρχε συγκροτημένο εργατικό κόμμα, ενώ η πλειοψηφία της εργατικής τάξης δεν μπορούσε να αντιληφθεί τα καθήκοντα της και τις μεθόδους που ήταν απαραίτητες για να τα εκπληρώσει. Επιπλέον, δεν υπήρχε σοβαρή πολιτική οργάνωση του προλεταριάτου, ούτε ισχυρά συνδικάτα.

Από τον τρόπο καταστολής της Κομμούνας, δηλαδή από την σύμπραξη των αντιτιθέμενων αστικών τάξεων για να σφαγιάσουν τους κομμουνά-ρους, προκύπτει μια σπουδαία παρατήρηση του Μαρξ. Από εδώ και πέρα, κάθε πόλεμος είναι ανοιχτά ταξικός, καθώς οι διαφορές των εθνικών αστικών τάξεων, παραμερίζονται μπροστά στην απειλή του εξεγερμένου προλεταριάτου. Μα περισσότερο από όλα, για τον Λένιν η Κομμούνα είναι η μορφή που «τελικά ανακάλυψε» η προλεταριακή επανάσταση, μορφή με την οποία μπορεί να συντελεστεί η οικονομική απελευθέρωση της εργασίας. Η Κομμούνα είναι η πρώτη απόπειρα της προλεταριακής επανάστασης να συντρίψει την αστική κρατική μηχανή και να διαπιστώσει την πολιτική μορφή με την οποία μπορεί και πρέπει να αντικατασταθεί αυτό που έχει συντρίβει.

Η Κομμούνα με τους 40.000 νεκρούς της, 144 χρόνια μετά συνεχίζει να εμπνέει και να διδάσκει το προλεταριάτο, φωτίζοντας τα καθήκοντα της σοσιαλιστικής επανάστασης.

AMERICAN SNIPER

Βαρδάκη Άσπα,
Νομική ΑθήναςΚαι το Όσκαρ πάει...
στους φονιάδες των λαών!

Σίγουρα όποιος διαβάσει απλά την περίληψη της ταινίας "American Sniper" είναι αρκετά ψυλλιασμένος. Κρις Κάιλ, ο πιο φονικός σκοπευτής στη στρατιωτική ιστορία των ΗΠΑ, με συμμετοχή στην επέμβαση στο Ιράκ και περίπου 200 επιβεβαιωμένους θανάτους στο ενεργητικό του. Αμέσως μυρίζεται την εξιδανίκευση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και των επιδρομών του σε βάρος λαών, στο όνομα της «πάταξης της τρομοκρατίας» και για το «καλό ολόκληρης της ανθρωπότητας». Όμως, η συνέχεια, στο πράγματι πολεμοχαρές αμερικάνικο σινεμά μετά την προβολή της εν λόγω ταινίας, αξίζει να ιδωθεί βαθύτερα.

Ας δούμε την πορεία του λεγόμενου «Θρύλου». Το σενάριο, παρόλο που περνά μηνύματα συνολικά για τον αμερικάνικο στρατό, κι επειδή αυτός αδι-αμφισβήτητα είναι αιμοσταγής και αδίστακτος, προσπαθεί παράλληλα να εξατομικεύσει καταστάσεις, ώστε να εξανθρωπίσει και να αθώσει πράξεις και λόγια. Έτσι, ο Κρις μεγάλωσε σε αυταρχικό οικογενειακό περιβάλλον, καλούνταν να είναι ο «λύκος» και όχι το «πρόβατο», έσπαγε στο ξύλο τους συμμαθητές του για να υπερασπιστεί τον μικρό του αδερφό. Ανάλογα, με ηθικό κριτήριο τάχα, κοντοστάθηκε και δίστασε να πατήσει τη σκανδάλη στο Ιρακινό παιδί που στόχευε με μια χειροβομβίδα Αμερικάνους στρατιώτες, γιατί συλλογίστηκε το δικό του παιδί και τη γυναίκα του. Βέβαια, και το Ιρακινό παιδί σκότωσε, και την οικογένειά του έβαλε σε δεύτερη μοίρα τελικά.

Αυτό που «ξεχνά» να μας πει η ταινία είναι το γιατί. Ήταν προδιαγεγραμμένο από τα μικρά του, ή απλά μετέπειτα απέκτησε κάποιο ψυχολογικό-φιλοπολεμικό τραύμα (ανεξάρτητα αν υπήρξαν κι αυτά κι έπαιξαν τον ρόλο τους); Όχι. Αποτέλεσαν συνέπεια της συνειδητής επιλογής συστράτευσης

στον αμερικάνικο στρατό. Συνειδητά ο Κρις υπέμεινε όλες τις σκληρές στρατιωτικές ασκήσεις για να ενταχθεί, δέχτηκε και αναπαρήγαγε όλη την ιδεολογική προπαγάνδα περί τρομοκρατίας και αυτόκλητων σωτήρων, συνειδητά με τους φίλους του ράμπο συνέβαλε στο αιματοκύλισμα του Ιρακινού λαού και τη λεηλασία της χώρας του. Αυτοί οι πεισμένοι φονιάδες βέβαια πρώτα δοκιμάζονται δήθεν ηθικά, για να καταλήξουν -ειδικά μετά θάνατον- να δοξάζονται με τιμές για τις υπηρεσίες που προσέφεραν στις ΗΠΑ.

Τυχαία δεν είναι άλλωστε και η προβολή της ταινίας μέσα στο 2015. Σε μια εποχή που οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί οξύνονται, οδηγώντας από τις επεμβάσεις στο Αφγανιστάν και το Ιράκ, στη Μ. Ανατολή, τη Συρία, την Ουκρανία και την Υεμένη. Είναι βασικό επίσης, ότι τη στιγμή που στην ταινία στοχοποιείται η Αλ Κάιντα, το ISIS -δημιούργημα των Αμερικάνων μεν, με αντιαμερικανική ρητορική δε- αναδεικνύεται σε νο1 εχθρό παγκόσμια. Η κατατρόπωσή τους λειτουργεί σαν πρόσχημα για να στηθούν συμμαχίες και να δρομολογηθούν επεμβάσεις με στόχο την κατοχύρωση και ενίσχυση της παρουσίας και ρόλου των ΗΠΑ στην περιοχή.

Τέλος, μπορεί η ταινία να φτάνει μέχρι τον θάνατο του πρωταγωνιστή το 2013, δε «φτάνει» ωστόσο και στην Ιρακινή αντίσταση πολύ νωρίτερα. Η πάλη του Ιρακινού λαού και το παγκόσμιο αντιπολεμικό κίνημα που αναπτύχθηκε, παρά τις αδυναμίες τους, δημιούργησαν σοβαρό πρόβλημα στην Αμερική και την πολιτική Μπους. Βέβαια, οι νικητές γράφουν την ιστορία (και την «ταινία») και σε αυτήν δε χωρούν οι λαϊκοί αγώνες, οι Ιντιφά-ντες, οι αραβικές εξεγέρσεις...

ΣΠΟΤ ACTION AID

Γκουβάς Δημήτρης, Οικονομικό Ιωαννίνων
Τσιαντής Μάκης, Ιατρική ΙωαννίνωνΠοιος θα την κάνει την
αντιφασιστική πάλη τελικά;

Με αφορμή την «παγκόσμια μέρα κατά του ρατσισμού», μια σειρά από παράγοντες του συστήματος, αλλά και ένα σύνολο των «από τα αριστερά» υπερασπιστών του, μας έδειξαν το «ανθρώπινο» πρόσωπό τους με σειρά τοποθετήσεων πάνω στο ζήτημα του ρατσισμού και της ξενοφοβίας. Σε αυτό το πλαίσιο του γενικότερου αισθήματος «αντιρατσισμού», η ActionAid, πιστή στις υπηρεσίες-συμφέροντα της ανθρωπιστικής βιτρίνας του συστήματος ανήρτησε στο internet ένα βίντεο ενός «κοινωνικού πειράματος». Το βίντεο αυτό είχε σχετικά μαζική απήχηση και έδειχνε έναν Έλληνα ηθοποιό να βρίζει σε μια στάση έναν άλλο ηθοποιό μετανάστη (που δεν αντιδρά) με στόχο να παρατηρήσουμε τις αντιδράσεις του υπολοίπου κόσμου και να προβληματιστούμε για το κατά πόσο έχει διεισδύσει -ή όχι- «το μικρόβιο του ρατσισμού» σε καθημερινούς ανθρώπους.

Ας δούμε, λοιπόν, το βίντεο αυτό και από μια άλλη σκοπιά. Κατ' αρχάς, θεωρούμε ότι δεν αποτελεί καθόλου «ουδέτερο» και «ανεξάρτητο» για όσους νομίζουν κάτι τέτοιο. Πρώτον το κάνει η ActionAid. Μια ΜΚΟ που έχει γνωστή προσφορά στην ωραιοποίηση της εκστρατείας του δυτικού ιμπεριαλισμού σε χώρες και λαούς του λεγόμενου τρίτου κόσμου. Και δεύτερον, γιατί ο τρόπος που εμφανίζει το ζήτημα είναι τέτοιος που αυτό που ουσιαστικά θέτει είναι ότι ο ρατσισμός μας αφορά όλους, ανεξάρτητα από ταξικούς διαχωρισμούς και πολιτικές απόψεις, προκύπτει από μια κακή φύση ενός ανθρώπου και πάνω σε αυτό υπάρχουν οι «καλοί» και οι «κακοί» και μας καλεί, σαν ευσυνείδητους πολίτες, να αποστασιοποιηθούμε από το «διαβολικό» αυτό φαινόμενο.

Ο ρατσισμός-φασισμός, όμως, είναι ένα ταξικό-πολιτικό ζήτημα. Προκύπτει και είναι σύμφυτος με το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα και την πολιτική του. Μια πολιτική που δε διστάζει να κομματιάζει και να ελέγχει οικονομικά ολόκληρες χώρες, να μακελεύει λαούς, να ξεριζώνει ολόκληρους πληθυσμούς. Που δε διστάζει να χύσει ρατσιστικό δηλητήριο στη συνείδηση της εργατικής τάξης και να δημιουργήσει-χρησιμοποιήσει διάφορες φασιστικές ομάδες όταν τις χρειαστεί.

Για αυτό, ο φασισμός δεν μπορεί να απαντηθεί από αυτούς που τον γεννάν.

Μας εξοργίζει, όταν κάθε είδους εχθρός του λαού μας καλεί «να προβληματιστούμε για τη ξενοφοβία και το ρατσισμό». Είτε αυτό είναι ΜΜΕ, είτε δηλώσεις Παυλόπουλου για «σεβασμό στο διαφορετικό», είτε κάλεσμα σε πορείες γιορτούλες μαζί με διάφορους «γνωρίζοντες» (βλ. Καμίνη), είτε κάλεσμα μεταναστών στη βουλή απ την Κωνσταντοπούλου, είτε video και καμπάνιες «ευαισθησίας» της ActionAid.

Τέλος, ίσως αυτό το βίντεο ακούμπησε στο φιλότιμο κάποιο κόσμο και ιδιαίτερα τη νεολαία, για μας όμως εντάσσεται στη διαδικασία αποπροσανατολισμού και αδρανοποίησης του εργατικού-λαϊκού κινήματος από το πεδίο της πάλης. Εκεί, που μέσω της αναμέτρησης με το σύστημα και την πολιτική του θα δοθούν πραγματικές απαντήσεις στο ζήτημα του ρατσισμού-φασισμού. Εκεί, που στα πλαίσια της αντιιμπεριαλιστικής-αντικαπιταλιστικής πάλης, θα οικοδομηθεί ένα πραγματικά αντιφασιστικό κίνημα. Εκεί, δηλαδή, που αναγκαστικά ντόπιοι και ξένοι εργάτες θα αναγνωρίσουν-συνειδητοποιήσουν τα κοινά τους συμφέροντα και που μαζί με τη νεολαία και το λαό θα συγκροτήσουν το νικηφόρο μέτωπο πάλης τους!

ΚΥΡΙΑΚΗ 5/4/2015

ΤΑ ΜΑΤ ΤΗΣ "ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ" ΣΥΡΙΖΑ, ΤΑ ΟΠΟΙΑ "ΘΑ ΚΑΤΑΡΓΟΥΝΤΑΝ"
ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΔΗΘΕΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ EL DORADO
ΚΑΙ ΧΤΥΠΟΥΝ ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ ΤΗΝ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ

ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΡΥΞΗ
ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΑ!

ΕΞΟΡΥΞΗ ΧΡΥΣΟΥ
ΑΛΛΑΓΗ ΤΩΝ ΔΙΩΚΟΜΕΝΩΝ

Επιτροπές Αγώνα Χαλκιδικής & Θεσσαλονίκης Εναντία στα Μεταλλεία Χρυσού

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ!
ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΩΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΤΟΠΙΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΕΞΟΡΥΞΗ EL DORADO
ΚΑΜΙΑ ΔΙΕΞΗ
ΑΓΟΝΙΣΤΕΣ
ΛΑΪΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

**Η δύναμή μας
στους αγώνες!**

**Κάτω η αντιλαϊκή πολιτική
Κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ**

**Έξω από ΕΕ και ΝΑΤΟ
Ανατροπή του Νόμου Πλαίσιο
Ενισχύουμε τους συλλόγους**

**13
ΜΑΪΟΥ**

Στηρίζουμε-Ψηφίζουμε

**Αγωνιστικές
ΔΕΙ-ΤΕΙ
Κινήσεις**

